UDKAST

Forslag
til
Designlov [1)]

Kapitel 1
Almindelige bestemmelser

§ 1. Denne lov finder anvendelse på rettigheder til design, der er genstand for registrering eller ansøgning om registrering, og internationale registreringer med retsvirkning her i landet.

§ 2. I denne lov forstås ved:
1) Design: Et produkts eller en del af et produkts udseende, der følger af produktets eller dets udsmyknings elementer, navnlig linjerne, konturerne, farverne, formen, strukturen eller materialet, herunder enhver bevægelse, overgang eller anden form for animation af disse elementer.
2) Produkt: En industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel, bortset fra et computerprogram, uanset om den er inkorporeret i en fysisk genstand eller optræder i ikke-fysisk form, herunder
a) emballage, sæt af artikler, rumlig indretning af elementer, der er beregnet til at danne et indre eller ydre miljø, og dele der er bestemt til at blive samlet til et sammensat produkt
b) grafiske værker eller symboler, logoer, overflademønstre, typografiske skrifttyper og grafiske brugergrænseflader.
3) Sammensat produkt: Et produkt, der består af flere komponenter, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen.
4) Designregistret: Det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede design og over designeringer af Danmark i internationale designregistreringer i henhold til Genève-aftalen.
5) Genève-aftalen: Genève-aftalen af 2. juli 1999 under Haag-Arrangementet om international registrering af industrielle design.
6) EU-design: Rettigheder til design stiftet efter Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EU-design.
7) Pariserkonventionen: Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

[1)] Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2823 af 23. oktober 2024 om retlig beskyttelse af design og om omarbejdning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre.

8) International designregistrering: en international registrering af et design foretaget i overensstemmelse med Genève-aftalen.
9) EU-designforordningen: Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/715 af 11. marts 2026 om EU-design (kodifikation).
10) Det Internationale Bureau: Det internationale bureau i Verdensorganisationen for intellektuel ejendomsret, som er fastsat i Genéve-aftalens artikel 1, nr. xxviii.

§ 3. Den, som har frembragt et design (designeren), eller den, til hvem designerens ret er overgået, kan i overensstemmelse med denne lov ved registrering erhverve eneret til designet (designret).

Stk. 2. Hvis to eller flere personer i fællesskab har frembragt et design, tilkommer rettigheden til det registrerede design de pågældende personer i fællesskab.

Stk. 3. Rettigheden til det registrerede design tilkommer dog arbejdsgiveren, hvis et design er frembragt af en arbejdstager som led i udførelsen af arbejdstagerens opgaver eller efter arbejdsgiverens anvisning, medmindre andet er fastsat ved aftale mellem parterne eller i øvrigt følger af dansk ret.

Stk. 4. Den person, i hvis navn en designret er registreret, eller forud for registrering den person, i hvis navn ansøgningen er indgivet, anses for at være den person, der er berettiget til at handle i enhver sag vedrørende designet.

Kapitel 2

Betingelser for designbeskyttelsen

§ 4. Designret kan kun opnås, hvis designet er nyt og har individuel karakter.

Stk. 2. Et design, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt, anses kun for at være nyt og have individuel karakter,

a) hvis komponenten, efter at være blevet inkorporeret i det sammensatte produkt, fortsat er synlig under normal brug af dette produkt og

b) de synlige elementer af komponenten i sig selv opfylder kravene om nyhed og individuel karakter, jf. §§ 5 og 6.

Stk. 3. Ved normal brug, i den i stk. 2, litra a anvendte betydning, forstås den endelige brugers anvendelse, med undtagelse af vedligeholdelse, service og reparation.

Nyhedskravet

§ 5. Et design anses for nyt, hvis intet identisk design er blevet offentligt tilgængeligt inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. Design anses for identiske, hvis deres særlige træk kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Individuel karakter

§ 6. Et design anses for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentligt tilgængelige inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen.

Stk. 2. Ved vurderingen af et designs individuelle karakter tages der hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

Offentligt tilgængeligt design

§ 7. Ved vurderingen af nyhed og individuel karakter efter §§ 5 og 6 anses et design for at være blevet offentligt tilgængeligt, hvis det er blevet offentliggjort i forbindelse med registreringen, eller på anden måde er blevet offentliggjort, eller det er udstillet, benyttet kommercielt eller på anden måde blevet kendt. *Stk. 2.* Uanset stk. 1 anses et design ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, når fagkredsene inden for den pågældende sektor i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ikke med rimelighed kan have fået kendskab til den i stk. 1 omhandlede offentliggørelse af designet som led i deres normale forretningsførelse inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. Designet anses desuden ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, når tredjemand har fået kendskab til det under et eksplicit eller implicit krav om fortrolighed.

Stk. 3. Ved anvendelse af §§ 5 og 6 anses offentliggørelse for ikke at have fundet sted, når det offentliggjorte design, som er identisk med eller ikke i sit helhedsindtryk afviger fra det ansøgte eller registrerede design, er gjort offentligt tilgængeligt i løbet af de 12 måneder, der går forud for ansøgningens indgivelsesdato eller, hvis der er begæret prioritet, forud for prioritetsdagen, og offentliggørelsen er sket af

1) designeren,
2) den, til hvem designerens ret er overgået, eller
3) tredjemand på grundlag af oplysninger, der er meddelt, eller tiltag der er truffet af designeren, eller af den til hvem designerens ret er overgået.

Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 3 finder tilsvarende anvendelse, hvis designet er blevet gjort offentligt tilgængeligt som følge af misbrug i forhold til designeren, eller den til hvem designerens ret er overgået.

Design bestemt af deres tekniske funktion og design for sammenkoblinger

§ 8. Der kan ikke erhverves designret til de elementer af et produkts udseende, der alene er bestemt af produktets tekniske funktion.

Stk. 2. Der kan ikke erhverves designret til de elementer af et produkts udseende, der nødvendigvis må reproduceres i deres nøjagtige form og dimensioner, for at det produkt, som designet indgår i eller finder anvendelse på, rent mekanisk kan kobles til et andet produkt eller placeres i, på eller omkring et andet produkt eller bringes i kontakt med et andet produkt, så begge produkter opfylder deres funktion.

Stk. 3. Uanset bestemmelsen i stk. 2 kan der opnås designret til et design, der er nyt og har individuel karakter i overensstemmelse med §§ 5 og 6, hvis designet giver mulighed for en mangfoldig sammenbygning eller sammenkobling af produkter i et modulopbygget system bestående af indbyrdes udskiftelige dele.

Design, der strider mod offentlig orden eller sædelighed

§ 9. Der kan ikke erhverves designret til et design, der strider mod offentlig orden eller sædelighed.

Kapitel 3

Rettigheder og pligter knyttet til design

Beskyttelsens omfang

§ 10. Beskyttelsen i henhold til en designrettighed omfatter ethvert design, der ikke giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

Stk. 2. Ved vurderingen af beskyttelsens omfang tages der hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

Begyndelse og varighed for beskyttelse

§ 11. En designrettigheds beskyttelse opstår, når Patent- og Varemærkestyrelsen registrerer designet.

Stk. 2. Et design registreres for en periode på fem år regnet fra ansøgningsdatoen, jf. § 30. Rettighedshaveren kan forny registreringen i overensstemmelse med §§ 36 og 37 indtil en samlet beskyttelsesperiode på 25 år.

Designbeskyttelsens genstand

§ 12. Der ydes beskyttelse for de elementer af et registreret designs udseende, som fremgår synligt af ansøgningen om registrering.

Rettigheder, som følger af designregisteringen

§ 13. Registreringen af et design giver indehaveren eneret til at bruge designet og til at forbyde tredjemand, der ikke har indehaverens samtykke, at bruge det.

Stk. 2. Navnlig kan følgende forbydes i medfør af stk. 1:

1) Fremstilling, udbud, bringen i omsætning eller brug af et produkt, som designet indgår i eller finder anvendelse på.

2) Import eller eksport af et produkt omhandlet i nr. 1.

3) Oplagring af et produkt omhandlet i nr. 1 til de formål, som er angivet i nr. 1 og 2.

4) Skabelse, downloading, kopiering og deling eller distribution til andre af et hvilket som helst medium eller software, der optager designet, med henblik på at muliggøre fremstillingen af et produkt omhandlet i nr. 1.

Varer i transit

§ 14. Indehaveren af en registreret designrettighed er berettiget til at forhindre enhver tredjemand i erhvervsmæssigt at indføre produkter fra tredjelande i det danske toldområde, uden at disse overgår til fri omsætning her, hvis designet er identisk inkorporeret i eller anvendes på disse produkter, eller designet i sine væsentlige aspekter ikke kan skelnes fra sådanne produkter, og indehaveren ikke har givet tilladelse hertil.

Stk. 2. Indehaverens ret efter stk. 1 bortfalder, hvis der under den sag, der skal fastlægge, om den registrerede designrettighed er blevet krænket, og som er indledt i overensstemmelse med EU-forordningen om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremlægges dokumentation af klarereren eller indehaveren af produkterne for, at indehaveren af den registrerede designrettighed ikke har ret til at forbyde, at produkterne bringes i omsætning i det endelige bestemmelsesland.

Formodning om gyldighed

§ 15. I sager om krænkelse formodes det til fordel for indehaveren af den registrerede designrettighed, at de krav for en registreret designrettigheds retlige gyldighed, der er fastsat i §§ 4-9, er opfyldt, og at designrettigheden ikke er blevet registreret i strid med § 31.

Stk. 2. Formodningen om gyldighed efter stk. 1 kan afkræftes ved dom om registreringens ugyldighed, herunder som modkrav i sager om krænkelse af designet.

Registreringssymbol

§ 16. Indehaveren af en registreret designrettighed kan oplyse offentligheden om, at designet er registreret, ved på det produkt, hvori designet indgår, eller hvorpå det anvendes, at anføre bogstavet D i en cirkel. Anvendelsen af registreringssymbolet © kan ledsages af designets registreringsnummer eller et hyperlink til designet i designregistret.

Oplysningspligt

§ 17. Den, som enten ved direkte henvendelse til en anden, eller i annoncer, eller ved påskrift på produkter eller deres indpakning, eller på anden måde angiver, at et design er registreret eller søgt registreret, uden samtidig at angive registrerings- eller ansøgningsnummer, skal uden unødigt ophold give den, der anmoder herom, sådan oplysning.

Stk. 2. Angives det ikke udtrykkeligt, at et design er registreret eller søgt registreret, men er oplysningen egnet til at fremkalde en sådan opfattelse, skal der efter anmodning uden unødigt ophold gives oplysning om, hvorvidt designet er registreret eller søgt registreret.

Kapitel 4

Begrænsning af de rettigheder, som følger af designregistreringen

Begrænsninger i eneretten

§ 18. De rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, kan ikke udøves for så vidt angår

1) handlinger af privat karakter og uden erhvervsmæssigt formål,

2) handlinger der foretages i forsøgsøjemed,

3) reproduktion i citatøjemed eller til undervisningsbrug, forudsat at kilden til det produkt, hvori designet indgår, angives,

4) handlinger der foretages med henblik på at identificere eller henvise til et produkt, som tilhører designrettighedshaveren,

5) handlinger der foretages med henblik på kommentarer, kritik eller parodi,

6) udstyr på skibe og luftfartøjer, der er hjemmehørende i et andet land, når disse midlertidigt kommer ind her i landet og

7) indførsel af reservedele og tilbehør her i landet med henblik på reparation af skibe og luftfartøjer som omhandlet i nr. 6, samt udførelse af reparation af sådanne skibe og luftfartøjer.

Stk. 2. Bestemmelsens stk. 1, nr. 3-5, finder kun anvendelse, hvis handlingerne er forenelige med rimelig handelspraksis, og ikke i urimelig grad skader den normale udnyttelse af designet.

Reparationsklausul

§ 19. I sager om et produkts krænkelse af et design ydes der ikke beskyttelse til et registreret design, der udgør en komponent af et sammensat produkt, hvis udseendet af det sammensatte produkt er afgørende for komponentens design, og produktet udelukkende anvendes til reparation af det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 kan ikke påberåbes af producenten eller sælgeren af det produkt, der udgør en komponent af et sammensat produkt, hvis der ikke ved hjælp af en klar og synlig angivelse på produktet eller i en anden passende form, er informeret behørigt om den kommercielle oprindelse og identitet på producenten af det produkt, der skal anvendes til reparation af det sammensatte produkt, så forbrugeren kan træffe et informeret valg mellem konkurrerende produkter, der kan anvendes til reparation.

Stk. 3. Producenten eller sælgeren af en komponent af et sammensat produkt er ikke forpligtet til at garantere, at de komponenter, som de fremstiller eller sælger, i sidste ende anvendes af slutbrugere alene til reparation med henblik på at genskabe det sammensatte produkts oprindelige udseende.

Konsumption af rettigheder

§ 20. Rettighederne knyttet til en designregistrering omfatter ikke handlinger i forbindelse med produkter, hvori designet er inkluderet eller inkorporeret eller er anvendt på,

når produktet er bragt i omsætning i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke.

Tredjemands ret til fortsat brug af elementer omfattet af designrettigheder

§ 21. En tredjemand bevarer en ret til fortsat udnyttelse af et design, der er omfattet af et registreret design, hvis tredjemand kan godtgøre, at brugen af designet er påbegyndt i god tro, brugen af designet er påbegyndt forud for ansøgnings- eller prioritetsdagen for det registrerede design, eller der inden dette tidspunkt er truffet væsentlige og effektive forberedelser til en sådan brug, og det anvendte design ikke udgør en kopi af det registrerede design.

Stk. 2. Retten i stk. 1 til fortsat udnyttelse af et design berettiger tredjemanden til at udnytte designet til de formål, som det er brugt til, eller for hvilke der er truffet væsentlige og effektive forberedelser, inden ansøgnings- eller prioritetsdagen for den registrerede designrettighed.

Forholdet til ophavsretten

§ 22. Et design, der har opnået designbeskyttelse efter denne lov, kan også være ophavsretligt beskyttet efter ophavsretsloven.

Kapitel 5
Ansøgning om designbeskyttelse

Indgivelse af ansøgning om registrering af et design

§ 23. Ansøgning om registrering af et design indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 61. For ansøgningen betales et gebyr, jf. § 68.

Stk. 2. En ansøgning om registrering af et design skal som minimum indeholde følgende

1) en anmodning om registrering,

2) oplysninger, der identificerer ansøgeren,

3) en tilstrækkeligt klar gengivelse af designet, som gør det muligt at bestemme den genstand, for hvilken der ansøges om beskyttelse og

4) en angivelse af de produkter, hvori designet skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes.

Stk. 3. En angivelse af produkter, som er anført i stk. 2, nr. 4, berører ikke omfanget af designbeskyttelsen. Dette gælder også for en beskrivelse og for eventuelle sproglige disclaimere, der forklarer gengivelsen af designet.

Gengivelse af designet i ansøgningen

§ 24. Designet kan gengives i enhver form for visuel reproduktion, enten i sort og hvid eller i farver. Reproduktionen kan være statisk, dynamisk eller animeret og være

udført på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde ved hjælp af almindeligt tilgængelig teknologi, herunder tegninger, fotografier, videoer, computer billeddannelse eller computer modellering.

Stk. 2. Reproduktionen skal vise alle aspekter af det design, der ansøges om beskyttelse af, i en eller flere visninger. Desuden kan der fremlægges andre typer visninger for yderligere at præcisere de specifikke træk ved designet.

Stk. 3. Hvis gengivelsen indeholder forskellige reproduktioner af designet eller omfatter mere end én visning, skal disse være i overensstemmelse med hinanden, og genstanden for registreringen bestemmes af alle de visuelle træk ved disse visninger eller reproduktioner kombineret.

Stk. 4. Designet skal gengives alene uden andre genstande.

Stk. 5. Genstande, der ikke ansøges om beskyttelse for, skal angives ved visuelle disclaimere. De visuelle disclaimere skal anvendes konsekvent.

Ansøgning om samregistrering

§ 25. Flere design kan medtages i én samlet ansøgning om registrering af design.
Stk. 2. Der betales ansøgningsgebyr for hvert design, som er omfattet af en ansøgning om samregistrering i overensstemmelse med § 68.

Konventionsprioritet

§ 26. En ansøgning om registrering af et design her i landet, der opnår en ansøgningsdato senest 6 måneder efter ansøgningsdatoen for den første ansøgning om designregistrering eller om brugsmodelbeskyttelse i et andet land, som er tilsluttet Pariserkonventionen, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), vil på begæring få prioritet fra den første ansøgningsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres brug af designet, skal anses som at have en ansøgningsdato samtidig med ansøgningen indgivet i det andet land.

Stk. 2. Der gælder den samme ret til prioritet som efter stk. 1, selvom den tidligere ansøgning om beskyttelse ikke hidrører fra et land, der er tilsluttet Pariserkonventionen eller WTO, når en tilsvarende prioritet fra en dansk designansøgning indrømmes i det land, hvor den tidligere ansøgning blev indgivet, og lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer overens med Pariserkonventionen.

Stk. 3. Der gælder den samme ret til prioritet som efter stk. 1, hvis designet er indeholdt i en ansøgning om design- eller brugsmodelbeskyttelse her i landet.

Udstillingsprioritet

§ 27. Hvis en ansøgning om registrering af et design indgives her i landet, senest 6 måneder efter at designet for første gang er fremvist på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, skal ansøgningen på ansøgerens begæring have prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som de er defineret i

konventionen angående internationale udstillinger, undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af designet, skal anses for at have en ansøgningsdato, der er sammenfaldende med dets fremvisning på udstillingen.

Påberåbelse af prioritet

§ 28. Hvis ansøger ønsker at påberåbe sig prioritet efter §§ 26 eller 27, skal dette udtrykkeligt fremgå af ansøgningen. Der kan ikke opnås prioritet efter indgivelsen af en ansøgning til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Udsættelse af offentliggørelse

§ 29. En ansøger kan ved indgivelsen af en ansøgning om registrering af et design anmode om, at offentliggørelsen af designet udsættes i en periode på op til 30 måneder fra ansøgningsdatoen, eller, hvis der er begæret prioritet efter §§ 26 eller 27, fra prioritetsdatoen. Der offentliggøres en meddelelse om udsættelse af offentliggørelsen af designet, når dette registreres.

Stk. 2. Hvis en anmodning om udsættelse af offentliggørelsen af et design efter stk. 1 er imødekommet, og designet er blevet registreret, så er hverken gengivelsen af designet eller sagsakterne vedrørende ansøgningen tilgængelige for offentligheden førend udsættelsesperioden er udløbet.

Stk. 3. Uanset stk. 2 skal en ansøger, som over for en anden påberåber sig en ansøgning om designregistrering eller et registreret design, inden akterne i ansøgningssagen er blevet tilgængelige for enhver, efter anmodning give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med akterne.

Stk. 4. Ved udløbet af udsættelsesperioden eller på et tidligere tidspunkt, som ansøgeren har fremsat anmodning om, giver Patent- og Varemærkestyrelsen adgang til ansøgningens eller registreringens akter og offentliggør det registrerede design.

Stk. 5. Hvis ansøgeren af en designansøgning eller indehaveren af en designregistrering giver afkald på ansøgningen eller registreringen inden udløbet af udsættelsesperioden, offentliggøres ansøgningen eller registreringen ikke, og der gives ikke adgang til sagens akter.

Kapitel 6
Behandling af ansøgninger

Ansøgningsdato

§ 30. Patent- og Varemærkestyrelsen tildeler designansøgninger en ansøgningsdato.

Stk. 2. Ansøgningsdatoen for en designansøgning er den dato, hvor ansøgeren har indgivet oplysningerne i henhold til § 23, stk. 2, nr. 1-3, og ansøgningsgebyr for minimum et design er betalt. Hvis alle oplysningerne ikke er angivet i designansøgningen,

eller hvis gebyret ikke er betalt ved ansøgningens indgivelse, tildeler Patent- og Varemærkestyrelsen først en ansøgningsdato, når samtlige oplysninger og gebyret er modtaget af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Stk. 3. Hvis gengivelsen af et design ikke lever op til et eller flere af kravene i § 24, kan Patent- og Varemærkestyrelsen alligevel tildele designansøgningen en ansøgningsdato, hvis gengivelsen af designet som helhed er tilstrækkeligt klar, jf. § 23, stk. 2, nr. 3, og designansøgningen i øvrigt lever op til kravene i denne bestemmelses stk. 2.

Undersøgelse af ansøgningen

§ 31. Patent- og Varemærkestyrelsen påser, at ansøgningen angår et design, jf. definitionen heraf i § 2, nr. 1, og at designet ikke er udelukket fra registrering efter denne bestemmelses stk. 2, samt at bestemmelserne fastsat i medfør af § 61 er opfyldt.

Stk. 2. Registrering af et design er udelukket, hvis det ansøgte design

1) strider mod offentlig orden eller sædelighed, jf. § 9, eller
2) skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen eller omfatter tegn, emblemer eller våben, som har særlig offentlig interesse, medmindre designets registrering er tilladt af vedkommende myndighed.

Registrering og offentliggørelse

§ 32. Er ansøgningen i overensstemmelse med denne lov og bestemmelserne fastsat i medfør heraf registreres designet. Registreringen offentliggøres af Patent- og Varemærkestyrelsen, jf. dog § 29 om udsættelse af offentliggørelsen.

Høring af ansøgeren ved hindringer for registrering

§ 33. Hvis Patent- og Varemærkestyrelsen finder, at der er noget til hinder for at registrere designet, jf. § 31, underrettes ansøgeren herom og gives en frist til at udtale sig.

Stk. 2. Vedrører den i stk. 1 omhandlede hindring for registrering gengivelsen af designet, kan gengivelsen kun ændres i det omfang designet beholder sin identitet.

Stk. 3. Vedrører hindringen i stk. 1 det forhold, at ansøgningen om registrering af et design indeholder flere design, kan ansøgningen berigtiges ved, at ansøger anmoder om samregistrering i overensstemmelse med § 25, stk. 1. Med anmodningen skal følge de fastsatte gebyrer for samregistrering, jf. § 25, stk. 2.

Afslag på registrering

§ 34. Hvis der fortsat er hindringer for registrering af designet, selvom ansøgeren har svaret inden udløbet af fristen fastsat i medfør af § 33, stk. 1, afslår Patent- og Varemærkestyrelsen ansøgningen, medmindre der er anledning til at høre ansøgeren på ny.

Henlæggelse af ansøgninger og mulighed for genoptagelse

§ 35. Patent- og Varemærkestyrelsen meddeler ansøgeren, at ansøgningen henlægges, hvis ansøgeren ikke har svaret inden udløbet af fristen fastsat i medfør af § 33, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgeren kan få genoptaget en henlagt ansøgning, hvis ansøgeren inden 2 måneder efter meddelelsen om ansøgningens henlæggelse, jf. stk. 1, anmoder om genoptagelse og fremkommer med sin udtalelse eller berigtiger ansøgningen, samt betaler det fastsatte genoptagelsesgebyr, jf. § 71, stk. 1. Genoptagelse af en ansøgning kan kun ske én gang.

Kapitel 7
Fornyelse af designregistreringer

Fornyelsesperioder

§ 36. Et registreret design kan fornys for perioder af 5 år. Hver 5-årsperiode løber fra udgangen af den forudgående periode, jf. dog § 11, stk. 2.

Anmodning om fornyelse

§ 37. Registreringen af et design fornyes efter anmodning fra indehaveren af den registrerede designret eller fra enhver person med bemyndigelse hertil, hvis fornyelsesgebyret er betalt, jf. § 69. Betaling af fornyelsesgebyret anses i sig selv for at udgøre en anmodning om fornyelse.

Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen giver indehaveren af den registrerede designret meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst 6 måneder før udløb. Styrelsen kan ikke holdes ansvarlig for manglende meddelelse om registreringsperiodens udløb. Manglende meddelelse berører ikke registreringens udløb.

Stk. 3. En anmodning om fornyelse kan tidligst indgives, og fornyelsesgebyret kan tidligst betales 6 måneder før registreringsperiodens udløb. Hvis fornyelsesgebyret ikke modtages af Patent- og Varemærkestyrelsen inden registreringsperiodens udløb, kan anmodning om fornyelse indgives og fornyelsesgebyr betales inden for en frist på yderligere 6 måneder efter udløbet af registreringsperioden mod betaling af et tillægsgebyr inden for samme frist, jf. § 69, stk. 2.

Stk. 4. I tilfælde af en samregistrering, hvor de betalte fornyelsesgebyrer ikke er tilstrækkelige til at dække alle de design, der anmodes om fornyelse for, fornyes registreringen for det eller de design, som åbenlyst er dækket af betalingen.

Stk. 5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i designregistret.

Kapitel 8
Frakendelse af designretten og udslettelse af designregistreringer

Påstande om retten til et design

§ 38. Hvis nogen påstår at have ret til et ansøgt eller registreret design, kan Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis styrelsen finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre den

pågældende til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning. Underretning herom skal gives i opfordringen.

Stk. 2. Er der anlagt sag om retten til et design, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af sagen i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Administrativ overdragelse af designansøgninger eller -registreringer

§ 39. Hvis nogen godtgør over for Patent- og Varemærkestyrelsen, at den pågældende og ikke ansøgeren eller designindehaveren er berettiget til et design, der er omfattet af et ansøgt eller registreret design, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre ansøgningen eller registreringen af designet til den pågældende, hvis denne anmoder om det. Den som ansøgningen eller registreringen overføres til, skal betale ansøgningsgebyr, jf. § 68, stk. 1.

Stk. 2. Er der anmodet om overførelse af en ansøgning eller en registrering, må ansøgningen ikke ændres, henlægges, afslås eller imødekommes, eller registreringen ændres eller udslettes helt eller delvis, før der er taget endelig stilling til spørgsmålet om overførelse.

Overdragelse af designregistreringer ved domstolene

§ 40. Er et design registreret for en anden end den, der i henhold til § 3 er berettiget dertil, skal retten, hvis der nedlægges påstand herom af den berettigede, overføre designretten til denne. Tilkommer designretten en anden, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre registreringen til den berettigede.

Stk. 2. Har den, som frakendes en designregistrering, i god tro udnyttet designet her i landet, eller i god tro truffet væsentlige foranstaltninger hertil, er denne berettiget til mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår at fortsætte den påbegyndte eller iværksætte den planlagte udnyttelse med bibeholdelse af dennes almindelige karakter. Samme ret tilkommer under tilsvarende forudsætninger også indehavere af licensrettigheder.

Stk. 3. Rettigheder i henhold til stk. 2 kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori de udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

Designregistreringers ugyldighed

§ 41. Registreringen af et design kan erklæres ugyldig ved dom.

Stk. 2. Et registreret design kan erklæres ugyldigt når:

1) Designet ikke er et design i den i § 2, nr. 1, anførte betydning.
2) Designet ikke opfylder kravene i §§ 4-9.
3) Designet er registreret i strid med § 31, stk. 2, nr. 2.
4) Designet uberettiget er registreret af registreringsindehaveren.
5) Designet er i strid med et tidligere design, som er blevet offentliggjort før eller efter datoen for indgivelse af ansøgningen eller, hvis der begæres prioritet,

prioritetsdagen for designet og som er beskyttet fra en dato før datoen for indgivelse af ansøgningen eller, hvis der begæres prioritet, prioritetsdagen for designet

a. ved et registreret EU-design eller en ansøgning om et registreret EU-design med forbehold af dets registrering,
b. ved en registreret dansk designret eller ved en ansøgning om en sådan rettighed med forbehold af dens registrering eller
c. ved en designret, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning her i landet, eller ved en ansøgning om en sådan rettighed med forbehold af dens registrering.

6) Et kendetegn benyttes i et senere design, og rettighedshaveren til kendetegnet har ret til at forbyde en sådan brug.
7) Designet udgør en uhjemlet brug af et ophavsretligt beskyttet værk.

Stk. 3. Ugyldighedsgrundene i stk. 2, nr. 1 og 2 kan påberåbes af enhver.

Stk. 4. Ugyldighedsgrunden i stk. 2, nr. 3, kan kun påberåbes af den fysiske eller juridiske person, som er berørt af den uretmæssige brug.

Stk. 5. Ugyldighedsgrunden i stk. 2, nr. 4, kan kun påberåbes af den person, som designretten tilkommer.

Stk. 6. Ugyldighedsgrundene i stk. 2, nr. 5-7, kan kun påberåbes af følgende

1) ansøgeren eller indehaveren af den tidligere rettighed,

2) de personer, der i henhold til EU-retten eller dansk ret, har ret til at udøve rettigheden eller

3) en licenstager, der er bemyndiget af indehaveren af den tidligere rettighed.

Stk. 7. En registreret designret erklæres ikke ugyldig, hvis ansøgeren eller indehaveren af en rettighed, der er omhandlet i stk. 2, nr. 5-7, udtrykkeligt gav samtykke til registrering af dette design inden anlæggelse af sag eller fremsættelse af modkrav om ugyldighed.

Stk. 8. En designret kan erklæres ugyldig, efter at den er bortfaldet, eller der er givet afkald på den.

Manglende oplysninger om indehaver

§ 42. Hvis der foreligger begrundet tvivl om, at der findes en indehaver af designretten, eller hvis dennes adresse er ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære designet slettet fra designregisteret.

Stk. 2. Inden udslettelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af styrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren ikke givet sig til kende herefter, slettes designet fra designregisteret.

Noteringer af udslettelser

§ 43. Udslettelse fra designregistret sker

1) når registreringen ikke fornys,
2) når indehaveren begærer designet udslettet,
3) når indehaveren ikke findes, jf. § 42, stk. 2, eller
4) hvis der afsiges dom om designregistreringens ugyldighed eller ophør.

Kapitel 9
Klage

§ 44. Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter denne lov kan indbringes til Ankenævnet for Patenter og Varemærker senest 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Inden for samme frist skal gebyr for klagebehandlingen betales. Sker dette ikke, skal klagen afvises. Indbringelse for Ankenævnet for Patenter og Varemærker har opsættende virkning.

Stk. 2. Ankenævnet for Patenter og Varemærkers afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Patent- og Varemærkestyrelsen, som kan påklages til Ankenævnet for Patenter og Varemærker, kan ikke indbringes for domstolene før, Ankenævnets afgørelse foreligger. Søgsmål til prøvelse af Ankenævnets afgørelser skal anlægges inden 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Søgsmålet har opsættende virkning.

Kapitel 10
Straf- og erstatningsansvar m.v.

§ 45. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb). Dette gælder også indgreb i designrettigheder, som er stiftet i henhold til EU-designforordningen.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået forsætligt og under skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 299 b. Skærpende omstændigheder anses navnlig at foreligge, hvis der ved overtrædelsen tilsigtes en betydelig og åbenbart retsstridig vinding.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 4. Overtrædelser, som omfattes af stk. 1, påtales af den forurettede. Overtrædelser, som omfattes af stk. 2, påtales kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.

§ 46. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale

1) et rimeligt vederlag til den forurettede for udnyttelsen og

2) en erstatning til den forurettede for den yderligere skade, som overtrædelsen har medført.

Stk. 2. Ved fastsættelse af erstatning efter stk. 1, nr. 2, skal der tages hensyn til bl.a. den forurettedes tabte fortjeneste og krænkerens uberettigede fortjeneste.

Stk. 3. I sager, der omfattes af stk. 1, kan der derudover fastsættes en godtgørelse til den forurettede for ikke-økonomisk skade.

§ 47. Med henblik på at forebygge yderligere designindgreb kan retten efter påstand ved dom bl.a. bestemme, at et produkt, der udgør et designindgreb, skal

1) tilbagekaldes fra handelen,

2) endeligt fjernes fra handelen,

3) tilintetgøres,

4) udleveres til den forurettede eller

5) ændres på en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber el.lign., der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende produkter.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber el.lign. i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis

1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,

2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget og

3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 48. Udnytter nogen uhjemlet et design, som er søgt registreret, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for enhver, og fører ansøgningen til registrering, finder bestemmelserne om designindgreb tilsvarende anvendelse. Dette gælder dog ikke bestemmelsen i § 47. Den, som har begået designindgreb, før akterne er gjort tilgængelige for enhver, og som derved har haft vinding, skal betale erstatning efter § 46, i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet.

Stk. 2. Forældelse af erstatningskrav efter stk. 1 indtræder tidligst 1 år efter designets registrering.

§ 49. I en dom, hvorved nogen dømmes efter § 46 eller § 47, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 50. I sager om designindgreb kan det kun gøres gældende, at designretten ikke foreligger, hvis påstand om registreringens udslettelse nedlægges over for designindehaveren, eventuelt efter at denne er tilstævnet efter reglerne i § 56. Udslettes registreringen, kommer bestemmelserne i §§ 45-48 ikke til anvendelse.

§ 51. Den, som i de i § 17 og § 29, stk. 3, nævnte tilfælde undlader at efterkomme, hvad der påhviler denne, eller afgiver vildledende eller urigtig oplysning, straffes med bøde, hvis strengere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning, og skal erstatte forvoldt skade i det omfang, det skønnes rimeligt.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 45, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 52. Hvis told- og skatteforvaltningen får en formodning om krænkelser omfattet af § 45, kan oplysninger herom videregives til rettighedshaver.

Kapitel 11

Retsplejebestemmelser

§ 53. Sø- og Handelsretten er EU-designdomstol i 1. instans, og Højesteret og landsretterne er EU-designdomstole i 2. instans i henhold til EU-designforordningen. Ved afgørelsen af, om domme afsagt af Sø- og Handelsretten i henhold til denne lov kan ankes til Højesteret eller landsret, finder retsplejelovens § 368, stk. 4-6, anvendelse.

§ 54. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-designforordningen meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40.

Stk. 2. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-designforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af Sø- og Handelsretten.

Stk. 3. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et EU-design og andre design beskyttet i medfør af denne lov, meddeles af Sø- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse om EU-designet skal have virkning på enhver medlemsstats område.

§ 55. Den, som anlægger sag om hel eller delvis udslettelse af en designregistrering eller om overførelse af registreringen, skal meddele dette til Patent- og Varemærkestyrelsen til indførelse i designregistret samt i anbefalet brev give meddelelse om sagsanlægget til enhver licenstager, der er indført i registret med adresse. En licenstager, der vil anlægge sag om indgreb i designretten, skal på tilsvarende måde give meddelelse herom til designindehaveren.

Stk. 2. Dokumenterer sagsøgeren ikke i stævningen, at anmeldelse og meddelelser, som er angivet i stk. 1, har fundet sted, kan retten fastsætte en frist til opfyldelse af betingelserne. Overskrides den fastsatte frist, afvises sagen.

§ 56. I sager om indgreb i designretten anlagt af designindehaveren skal sagsøgte give meddelelse efter reglerne i § 55, stk. 1, til Patent- og Varemærkestyrelsen og registrerede licenstagere, hvis sagsøgte vil nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelsen i § 55, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, således at påstanden om registreringens udslettelse afvises, hvis den fastsatte frist overskrides.

Stk. 2. I sager om designindgreb anlagt af en licenstager kan sagsøgte tilstævne designindehaveren uden hensyn til dennes værneting og over for indehaveren nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 23 finder tilsvarende anvendelse.

§ 57. Udskrift af domme i sager efter § 38, §§ 40-41 og §§ 45-48 sendes til Patent- og Varemærkestyrelsen ved rettens foranstaltning.

Kapitel 12
Forskellige bestemmelser

Notering af ændringer i designregistret

§ 58. Efter anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen, kan der indføres, ændres eller slettes oplysninger om designet i designregisteret, herunder om overdragelse af designretten, licensering, pantsætning eller udlæg i designet samt andre forhold vedrørende designet.

Stk. 2. Med en anmodning efter stk. 1, skal følge den fornødne dokumentation.

Stk. 3. Hvis en designregistrering omfatter flere design, jf. § 25, kan en overdragelse af designretten kun indføres i registret, hvis overdragelsen vedrører samtlige design omfattet af registreringen.

Stk. 4. Søgsmål vedrørende et design kan anlægges mod den, der i registret er indført som designindehaver, og meddelelser fra Patent- og Varemærkestyrelsen kan sendes til indehaveren.

Deling af ansøgninger og registreringer

§ 59. Ansøgeren eller indehaveren kan dele en dansk designansøgning eller -registrering, der omfatter mere end ét design, i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at indgive en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Stk. 2. For anmodning om deling efter stk. 1 betales et gebyr, jf. § 70.

Genoprettelse

§ 60. Vil en designansøger lide retstab på grund af manglende overholdelse af en frist over for Patent- og Varemærkestyrelsen fastsat i denne lov eller med hjemmel heri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen efter anmodning genoprette designansøgningen, hvis ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af den pågældende. Anmodningen skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden 2 måneder efter, at den hindring, som bevirkede fristoverskridelsen, er bortfaldet, dog senest 1 år efter fristens udløb. Inden for samme frister skal ansøgeren foretage den undladte handling og betale det i § 71, stk. 2, fastsatte gebyr for genoprettelse.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, hvis en designindehaver ikke har betalt fornyelsesgebyr inden for den frist, der er fastsat i § 37, stk. 3, dog skal anmodning om genoprettelse være indgivet og fornyelsesgebyret være betalt senest 1 år efter fristens udløb.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på frister over for Ankenævnet for Patenter og Varemærker. Genoprettelse af rettigheder efter 1. pkt. sker ved Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Stk. 4. Er en påstand om prioritet efter § 26, stk. 1, ikke fremsat i en indgivet ansøgning i overensstemmelse med § 30, kan ansøgeren anmode om genoprettelse af retten til prioritet, hvis ansøgningen har en ansøgningsdato, der ligger før udløbet af prioritetsfristen på 6 måneder i § 26, stk. 1, og anmodningen indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen senest 2 måneder efter ansøgningsdatoen, samt ansøgeren inden samme frist betaler det i § 71, stk. 3, fastsatte gebyr for genoprettelse. Der kan ikke opnås genoprettelse af retten til prioritet efter et design er registreret.

Stk. 5. Indgives en designansøgning efter udløbet af prioritetsfristen på 6 måneder i § 26, stk. 1, kan retten til prioritet genoprettes, hvis ansøgeren inden 1 måned efter prioritetsfristens udløb indgiver en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen og betaler det i § 71 fastsatte gebyr for genoprettelse, samt godtgør, at ansøgningen er indgivet efter prioritetsfristens udløb, selvom ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af vedkommende for at overholde prioritetsfristen.

Bemyndigelsesbestemmelser

§ 61. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af designansøgninger og deres behandling efter bestemmelserne i kapitel 5 og 6, herunder om sagsbehandlingssprog og sprog i dokumenterne, og, for så vidt angår gengivelse af design, om filtyper og deres størrelse, beskrivelser af designet og design i henholdsvis farver og uden farver (design i sort/hvid).

Stk. 2. Erhvervsministeren kan desuden fastsætte regler om anvendelsen af produktangivelser, om offentliggørelse af ansøgninger og registreringer, om behandling af anmodninger om fornyelse og offentliggørelse af stedfundne fornyelser efter bestemmelserne i kapitel 7, samt om udslettelse af designregistreringer efter bestemmelserne i kapitel 8.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om designregistrets indretning og førelse, om ændringer til registret, herunder indgivelse af anmodninger og notering af ændringer i form af navne- og adresseændringer, delinger af ansøgninger og registreringer, overdragelse af designrettigheder, pant og udlæg, samt licens, og om ekspeditioner, udskrifter af registret m.v.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af anmodninger som omhandlet i stk. 1 og 2, og om krav til dokumentation i forbindelse med sådanne anmodninger, samt om offentliggørelse af stedfundne ændringer.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i kapitel 13 om international designregistrering. Der kan herunder fastsættes særlige regler om offentliggørelse af de internationalt registrerede design.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.

Patent- og Varemærkestyrelsens udførelse af særlige opgaver

§ 62. Patent- og Varemærkestyrelsen kan efter anmodning påtage sig at løse særlige opgaver, der vedrører design og designret.

Stk. 2. Lov om offentlighed i forvaltningen gælder, bortset fra § 8, ikke for de opgaver, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter regler om opgaverne, der er nævnt i stk. 1og betalingen herfor samt om betalingen af gebyr for rykkerskrivelser ved for sen betaling.

Kapitel 13
Internationale designregistreringer

Retsvirkninger af en international designregistrering

§ 63. En international designregistrering med gyldighed i Danmark har samme retsvirkning, som hvis designet var registreret her i landet.

Indgivelse af international designansøgning

§ 64. Internationale designansøgninger indgives til Det Internationale Bureau. Ansøgningen skal være i overensstemmelse med Genève-aftalen, og de gebyrer, der følger af Genève-aftalen, skal betales til Det Internationale Bureau.

Fornyelse af en international registrering

§ 65. Ved fornyelse af en international designregistrering gælder de regler, der er fastsat i Genève-aftalen.

Behandlinger af designeringer i Danmark

§ 66. Patent- og Varemærkestyrelsen kan inden for en frist på 6 måneder, meddele Det Internationale Bureau helt eller delvis afslag på designets gyldighed i Danmark, hvis designet ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov.

Stk. 2. Har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag inden for fristen på 6 måneder, jf. stk. 1, anses den internationale registrering for at være gyldig her i landet.

Stk. 3. For Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designering af Danmark i en international designregistrering betales et gebyr, jf. § 68, stk. 2.

Godkendelse af designeringens gyldighed

§ 67. Hvis designeringen er i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelserne fastsat i medfør heraf, og har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt helt eller delvist afslag, godkender styrelsen designeringen.

Kapitel 14

Gebyrer

§ 68. For ansøgning om registrering af design betales et gebyr på 2.040 kr. for hvert design omfattet af ansøgningen.

Stk. 2. Gebyr for designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i Genève-aftalen.

§ 69. For fornyelse af designregistrering, jf. § 36, betales et gebyr på 2.640 kr. for hvert design omfattet af registreringen.

Stk. 2. Gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Stk. 3. Gebyr for fornyelse af designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med Genève-aftalens artikel 17, stk. 2, jf. artikel 7, stk. 1.

§ 70. For anmodning om deling af en designansøgning eller -registrering betales for hver ansøgning eller registrering, der ønskes udskilt, 500 kr.

§ 71. For anmodning om genoptagelse af en ansøgning om design betales 480 kr., jf. § 35, stk. 2.

Stk. 2. For anmodning om genoprettelse af en designansøgning eller -registrering betales 3.600 kr., jf. § 60, stk. 1-3.

Stk. 3. For anmodning om genoprettelse af retten til prioritet betales 3.600 kr., jf. 60, stk. 4 og stk. 5.

§ 72. Gebyrer indbetalt i henhold til §§ 68-71 tilbagebetales ikke, når betalingen er foretaget rettidigt.

Stk. 2. Gebyrer, der ikke er betalt i rette tid, eller som ved fristens udløb er betalt med et utilstrækkeligt beløb, tilbagebetales.

Stk. 3. Afviser Patent- og Varemærkestyrelsen den behandling, der er betalt for, vil der ske tilbagebetaling af gebyrer indbetalt i forbindelse med behandlingen.

§ 73. Gebyrerne anført i §§ 68-71 er angivet i 2026-niveau.

Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan regulere beløbene anført i §§ 68-71 i overensstemmelse med den generelle pris- og lønudvikling, der anvendes på finansloven. Patent- og Varemærkestyrelsen offentliggør de gældende gebyrer i en prisliste på styrelsens hjemmeside.

§ 74. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker

Kapitel 15
Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 75. Loven træder i kraft den 9. december 2027.

Stk. 2. For registrerede design, der er ansøgt efter den 7. december 2024 finder § 19, stk. 1 anvendelse. For registrerede design, der er ansøgt før den 8. december 2024, finder § 19, stk. 1 anvendelse efter den 8. december 2032.

Stk. 3. Designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 89 af 29. januar 2019, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 1753 af 29. december 2025, ophæves, jf. dog stk. 3-7.

Stk. 4. For designansøgninger, der er indgivet før den 9. december 2027, finder kapitel 2 og 3 i lovbekendtgørelse nr. 89 af 29. januar 2019, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 1753 af 29. december 2025, fortsat anvendelse.

Stk. 5. For anmodninger om administrativ prøvning, der er indgivet før den 9. december 2027, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. For designansøgninger, der er indgivet før den 9. december 2027, fastsættes ansøgningsgebyret efter de hidtil gældende regler.

Stk. 7. Gebyrer for fornyelse af designregistreringer, der forfalder før den 9. marts 2028, fastsættes efter de hidtil gældende regler.

Stk. 8. Regler udstedt i medfør af § 49, stk. 1, 2 og 4, og § 52, stk. 3, i designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 89 af 29. januar 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af denne lov.

§ 76. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Kapitel 16
Ændringer i anden lovgivning

§ 77. I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, som ændret ved § 1 i lov nr. 263 af 11. februar 2026 og § 2 i lov nr. 358 af 3. marts 2026, foretages følgende ændring:

1. I *§ 299 b, nr. 3,* ændres »designlovens § 36, stk. 2,« til »designlovens § 45, stk. 2,«

§ 78. I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, som ændret ved § 1 i lov nr. 1765 af 29. december 2025 og § 2 i lov nr. 263 af 11. februar 2026, foretages følgende ændring:

1. I *§ 15, stk. 2, nr. 1,* ændres »designlovens § 43, stk. 2 og 3,« til »designlovens § 54, stk. 2 og 3,«

2. I *§ 225, stk. 1,* ændres »sager om EF-design,« til »sager om EU-design,« og »designlovens § 42.« til »designlovens § 53.«

3. I *§ 412, stk. 1, 3. pkt.,* ændres »EF-design,« til »EU-design,«, »EF-designforordningen,« til »EU-designforordningen,« og »designlovens § 43, stk. 2 og 3.« til »designlovens § 54, stk. 2 og 3.«

4. I § *653, stk. 2, nr. 5*, udgår »krænkelse af mønstre,«

5. I § *653, stk. 2, nr. 6*, ændres »EF-design,« til »EU-design,«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1.	Indledning
1.1.	Lovforslagets baggrund
1.2.	Designreformen
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Lovforslagets anvendelsesområde
2.1.1.	Gældende ret
2.1.2.	Direktivet
2.1.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.	Designbegrebet
2.2.1.	Definitioner
2.2.1.1.	Gældende ret
2.2.1.2.	Direktivet
2.2.1.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.2.	Nye gengivelsesmuligheder
2.2.2.1.	Gældende ret
2.2.2.2.	Direktivet
2.2.2.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.3.	Frit valg af Locarnoklasse ved samregistrering
2.2.3.1.	Gældende ret
2.2.3.2.	Direktivet
2.2.3.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.4.	Beskyttelse af kulturarv
2.2.4.1.	Gældende ret
2.2.4.2.	Direktivet
2.2.4.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.	Håndhævelse
2.3.1.	Rettighedshaver
2.3.1.1.	Gældende ret
2.3.1.2.	Direktivet
2.3.1.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.2.	Rettigheder som følger af designregistreringen
2.3.2.1.	Gældende ret
2.3.2.2.	Direktivet
2.3.2.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3.3.	Beskyttelsen af reservedele
2.3.3.1.	Gældende ret
2.3.3.2.	Direktivet
2.3.3.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.4.	Prøvning af et designs gyldighed
2.3.4.1.	Gældende ret
2.3.4.2.	Direktivet
2.3.4.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.5.	Brug af et registreret design som led i kritik eller parodi
2.3.5.1.	Gældende ret
2.3.5.2.	Direktivet
2.3.5.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.	Procedurer
2.4.1.	Betaling af ansøgningsgebyr som betingelse for tildeling af ansøgningsdato
2.4.1.1.	Gældende ret
2.4.1.2.	Direktivet
2.4.1.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.2.	Længere periode for udsat offentliggørelse
2.4.2.1.	Gældende ret
2.4.2.2.	Direktivet
2.4.2.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.3.	Afskaffelse af mulighed for supplerende forundersøgelse af designet
2.4.3.1.	Gældende ret
2.4.3.2.	Direktivet
2.4.3.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.4.	Fornyelse af designregistreringen
2.4.4.1.	Gældende ret
2.4.4.2.	Direktivet
2.4.4.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.5.	Simplificering af gebyrerne
2.4.5.1.	Gældende ret
2.4.5.2.	Direktivet
2.4.5.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.6.	Adgang til anvendelse af et registreringssymbol
2.4.6.1.	Gældende ret
2.4.6.2.	Direktivet

2.4.6.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.	Forholdet til databeskyttelsesreglerne
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at modernisere og fremtidssikre den nationale beskyttelse af designrettigheder, så reglerne bliver mere tilgængelige, tidssvarende og relevante for virksomheder. Lovforslaget skal understøtte rammer, der tilskynder til innovation og øger konkurrencedygtigheden. Det gælder særligt for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og designintensive industrier.

Designrettigheder beskytter et produkts udseende. Et industrielt design øger produkters markedsværdi, skaber loyalitet hos forbrugerne og gør det muligt for virksomheder at adskille sig fra sine konkurrenter. Designrettigheder er således med til at sikre virksomheders investeringer i udvikling og innovation, hvilket skaber konkurrencefordele for den enkelte virksomhed.

Designområdet er i høj grad reguleret af internationale og europæiske regler. Inden for EU findes både nationale designsystemer og et EU-designsystem. De nationale designsystemer i EU varetages af medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret (herefter IP-kontorerne). De nationale designsystemer anvendes primært af de brugere, som har størst interesse på det nationale marked, og kombineres eventuelt med en ansøgning om beskyttelse i nogle få yderligere lande. EU-designsystemet varetages af Den Europæiske Unions kontor for Intellektuel Ejendomsret (herefter EUIPO). En designrettighed udstedt af EUIPO gælder for hele EU-territoriet. Endelig findes det internationale designsystem, som er baseret på Genève-aftalen af 2. juli 1999 under Haag-Arrangementet om international registrering af industrielle design (herefter Genève-aftalen). Det internationale designsystem administreres af World Intellectual Property Organization (herefter Det Internationale Bureau). Det internationale designsystem gør det muligt at indgive internationale designansøgninger, hvor hver enkelt ansøgning kan omfatte flere udvalgte lande eller territorier.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2823 af 23. oktober 2024 om retlig beskyttelse af design (herefter direktivet), som er en omarbejdet udgave af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71 EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre (herefter 1998-direktivet). Direktivet er optaget som bilag til lovforslaget. Direktivet vil blive gennemført tekstnært. Det betyder, at terminologi og ordlyd i videst muligt omfang bevares for at reducere risikoen for fortolkningstvivl.

Med lovforslaget moderniseres og udvides designbegrebet til udtrykkeligt at omfatte nye ikke-fysiske designformer, såsom animationer og grafiske brugergrænseflader m.v. Lovforslaget giver endvidere nye muligheder for at gengive designet, f.eks. via 3D-gengivelser og videosekvenser, hvilket gør det lettere og mere effektivt at beskytte designet.

Lovforslaget indebærer desuden en styrkelse af designbeskyttelsen i form af bedre muligheder for at håndhæve designretten overfor varer i transit og i forhold til 3D-printteknologi m.v.

Med lovforslaget får ansøger lettere adgang til samregistrering (registrering af flere design i én ansøgning), samt bedre og mere fleksible muligheder for at få udskudt offentliggørelsen af sit design. Lovforslaget giver desuden rettighedshaver mulighed for at anvende registreringssymbolet Ⓓ (et D i en cirkel), som viser, at et design er registreret som et beskyttet design.

Lovforslaget indeholder også en begrænsning af designbeskyttelsen, så designretten ikke kan håndhæves i relation til tredjemands anvendelse af designet i dele, der anvendes til reparation af sammensatte produkter (herefter reservedele).

Udover ovenstående ændringer af designloven, som alle følger af direktivet, lægges der med lovforslaget op til at afskaffe muligheden for administrativ prøvning af et design samt at afskaffe muligheden for at få foretaget supplerende forundersøgelser. Lovforslaget indeholder derudover en ændring og forenkling af gebyrstrukturen på designområdet, så antallet af gebyrtyper samlet set reduceres.

1.1. Baggrund

Den sidste store revision af lovgivningen på designområdet skete i år 2000, hvor den nuværende designlov blev vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af 1998-direktivet. Den gældende designlov afløste den tidligere lov om mønstre. EU-medlemslandenes lovgivning om designbeskyttelse blev desuden i betydelig grad harmoniseret med 1998-direktivet. Der blev blandt andet fastlagt en række definitioner, en afgrænsning af, hvad der kan designbeskyttes, foretaget

en mindre udvidelse af beskyttelsesområdet samt en forlængelse af beskyttelsestiden fra 15 til 25 år.

Designloven er siden ændret ved 14 ændringslove, herunder i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29 april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder). Den seneste ændring af designloven blev vedtaget ved lov nr. 1753 af 29. december 2025.

1.2. Designreformen

Direktivet, som implementeres ved dette lovforslag, er en del af den europæiske designreform. Direktivet ophæver og erstatter det eksisterende 1998-direktiv.

Foruden direktivet omfatter designreformen Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/715 af 11. marts 2026 (Kodifikation) (herefter EU-designforordningen), Kommissionens delegerede forordning 2026/137 af 15. januar 2026 samt Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2026/138 af 15. januar 2026.

Formålet med designreformen er at fremme designkvalitet, innovation og konkurrenceevne i EU. Dette skal blandt andet understøttes ved, at designsystemet gøres tilgængeligt og effektivt for brugerne, herunder individuelle designere, designintensive industrier og SMV'er. Det gøres blandt andet ved, at designsystemet tilpasses den teknologiske udvikling.

Designreformen sker på baggrund af, at Kommissionen i 2020, for at styrke EU's økonomiske modstandskraft, vedtog en handlingsplan om immaterielle rettigheder. Kommissionen gennemgik EU-lovgivningen om designbeskyttelse som en del af handlingsplanen. Kommissionen konkluderede på den baggrund, at selvom EU's designsystem, der er mere end 20 år gammelt, generelt fungerede godt, var der stadig mangler. Kommissionen bemærkede blandt andet, at registreringsprocedurerne delvist var forældede, hvilket i nogle tilfælde medførte unødige administrative byrder. Videre blev det bemærket, at beskyttelsen af nye former for design ikke var tilstrækkelig klart reguleret, samt at den manglende harmonisering af designbeskyttelse af reservedele skabte et fragmenteret og konkurrenceforvridende marked.

Med direktivet ændres design- og produktbegrebet således, at kravene til afbildninger af et design og muligheden for samregistrering stemmer overens med de tilsvarende begreber i EU-designforordningen. Derudover indføres der nye materielle og proceduremæssige regler. Endvidere harmoniserer direktivet, hvad der udgør en krænkelse af et design, ligesom det regulerer varer i transit i EU's toldområde.

Med direktivet udfases også muligheden for at håndhæve designrettigheder over for tredjemand, når tredjemand bruger designet til reservedele. Dette betyder, at det ikke fremadrettet er muligt for producenter af sammensatte produkter, f.eks. bilproducenter, at håndhæve en designret overfor tredjemand, når tredjemand anvender designet i produkter, der udgør reservedele. Formålet med bestemmelsen er at give konkurrenterne til de oprindelige producenter mulighed for at producere reservedele til reparation af et sammensat produkt, uden at dette krænker den originale producents designbeskyttelse. Dette modvirker monopolstatus hos de originale producenter og styrker konkurrencen mellem originale producenter og producenter af uoriginale reservedele, hvilket på sigt forventes at sænke priserne på reservedelsmarkedet til gavn for forbrugerne.

Udover at tilgodese forbrugerne er forslaget i overensstemmelse med initiativet om bæredygtige produkter, som har til formål at fremme reparationer og den cirkulære økonomi.

På grund af de omfattende ændringer i direktivet i forhold til det tidligere 1998-direktiv, som dannede grundlag for den gældende designlov, fremsættes lovforslaget som et nyt hovedlovforslag fremfor som et ændringsforslag. I forhold til lovforslagets nærmere indhold henvises til punkt 2 og til bemærkningerne til forslagets enkelte bestemmelser.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Lovforslagets anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Den gældende designlov indeholder ikke en indledende bestemmelse, som fastlægger lovens anvendelsesområde. Den gældende designlov er oprindeligt fra 2000, hvor den som ny hovedlov gennemførte 1998-direktivet.

2.1.2. Direktivet

Efter direktivets artikel 1 finder direktivet anvendelse på enhver designrettighed, der enten er registreret, eller hvor der er ansøgt om registrering i en medlemsstat. Dette omfatter blandt andet internationale registreringer med retsvirkning i en medlemsstat.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som beskrevet ovenfor under pkt. 2.1.1. fremgår anvendelsesområdet direkte af direktivet. Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at benytte en tilsvarende systematik i designloven. Det foreslås derfor, at anvendelsesområdet fastlægges i designlovens indledende bestemmelse. Den foreslåede ordning gennemfører direktivets artikel 1 og skal ses i sammenhæng med den

foreslåede definition af et design, som er beskrevet i direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 3, samt nedenfor under pkt. 2.2. Denne systematik tydeliggør ligeledes, at internationale designregistreringer, som skal have virkning i Danmark, i vidt omfang bliver behandlet efter de nationale regler i Danmark, og at de internationale designregistreringer får samme virkning som de tilsvarende nationale designregistreringer, når de er gyldige i Danmark.

Det foreslås på den baggrund, at der med henblik på at implementere direktivets artikel 1, jf. pkt. 2.1.2., fastsættes regler om lovens anvendelsesområde, hvorefter loven vil finde anvendelse på enhver designrettighed, der er genstand for registrering eller ansøgning om registrering, samt på internationale designregistreringer med retsvirkning her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

2.2. Designbegrebet

2.2.1. Definitioner

2.2.1.1. Gældende ret

Ifølge den gældende designlovs § 2, nr. 1, skal begrebet design forstås som et produkts eller en del af et produkts udseende, som er bestemt af de særlige træk ved selve produktet eller dets udsmykning. De særlige træk kan f.eks. bestå i produktets linjer, konturer, farver, former, strukturer eller materiale. Den gældende designlovs § 2, nr. 2, definerer desuden et produkt som en artikel, der enten er industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet, og som blandt andet kan omfatte dele til et sammensat produkt, emballage eller skrifttyper. Et produkt kan dog ikke omfatte et edb-program.

2.2.1.2. Direktivet

Direktivet definerer både, hvad der skal forstås ved et design, og hvad der skal forstås ved et produkt.

Direktivets definition af begrebet design svarer delvist til den definition, der fremgår af den gældende designlovs § 2, nr. 1,, jf. pkt. 2.2.1.1. ovenfor. Ifølge både direktivet og den gældende designlov er et design et produkt eller en del af et produkts udseende. Designet kan bestå af et produkt i sig selv, en del af et produkt eller udsmykningen af et produkt. Dette kan navnlig være i form af nogle særlige linjer, konturer, farver, former, strukturer eller materialer. Udover denne definition, som ligeledes fremgår af 1998-direktivet og den gældende designlov, fastsætter direktivet som noget nyt, at et design også kan omfatte enhver bevægelse, overgang eller anden form for animation af de førnævnte elementer. Formålet med direktivændringen er at sikre, at definitionen af et design er tydelig, gennemsigtig og teknisk opdateret, samt at der tages hensyn til fremkomsten af nye design, som ikke nødvendigvis er inkorporeret i fysiske produkter. Det

kan f.eks. være korte videosekvenser, som kan designbeskyttes, såfremt disse opfylder de øvrige krav i medfør af direktivet.

Direktivet definerer begrebet produkt som en industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel. Produktet kan både være inkorporeret i en fysisk genstand eller optræde i ikke-fysisk form. Et IT-program anses dog fortsat ikke som et produkt i direktivets forstand. Et produkt kan blandt andet bestå af emballage, et sæt af artikler, f.eks. et skakspil inklusive brikker, rumlig indretning, f.eks. af en butik eller en park, eller enkeltdele, der er beregnet til at blive sat sammen med andre, som f.eks. de enkelte moduler til en modulbygget reol. Et produkt kan også bestå af ikke-fysiske former, såsom grafiske værker eller symboler, logoer, mønstre, skrifttyper, app-ikoner eller andre grafiske ikoner (i direktivet benævnt "grafiske brugergrænseflader").

Direktivet indeholder endvidere en definition af begreberne myndighed, register og sammensat produkt.

2.2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af pkt. 2.2.1.2. ovenfor, indeholder direktivet en række definitioner. Selvom definitionerne fremgår af direktivet, er det ikke et krav, at disse skal implementeres eksplicit i den foreslåede ordning.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at implementere de mest anvendte termer i en ikke-udtømmende liste af hensyn til brugerne af designsystemet. Det foreslås derfor, at direktivets definitioner af begreberne design, produkt, register og sammensat produkt defineres i den foreslåede ordning. Det vurderes, at det ikke er nødvendigt at indsætte direktivets definition af begrebet myndighed.

Den foreslåede definition af disse begreber svarer indholdsmæssigt til definitionen af begreberne i direktivet som omtalt oven for under punkt 2.2.1.2, dog således at definitionen af register vil blive præciseret.

Den foreslåede ordnings definition af design og produkt afviger i væsentlig grad fra definitionerne i den gældende designlov. Det skyldes, at direktivets ordlyd nødvendiggør at begge definitioner udvides.

Med den foreslåede ordning udvides begrebet design til også at omfatte bevægelser, overgange eller andre former for animation. Udvidelsen er begrundet i et behov for en ensartet og teknologisk tidssvarende definition. Bestemmelsen sikrer at nye, ikke-fysiske designformer, f.eks. grafiske brugergrænseflader, animationer, VR-objekter og visuelle effekter i computerspil, udtrykkeligt er omfattet af definitionen af et design og dermed kan nyde designbeskyttelse, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Med den foreslåede ordning præciseres det desuden, at et produkt ikke nødvendigvis vil eller skal være inkorporeret i en fysisk genstand for at kunne opnå designbeskyttelse. Et produkt kan således også optræde i ikke-fysisk form. Dette skal ses i sammenhæng med, at designbegrebet udvides som beskrevet ovenfor. Det antages, at ikke-fysiske produkter allerede er omfattet af definition i den gældende designlov, men af hensyn til gennemsigtighed og den teknologiske udvikling fastsættes det eksplicit i den foreslåede ordning. Flere af de oplistede eksempler på artikler, f.eks. logoer og de grafiske brugergrænseflader, er således allerede omfattet af produktbegrebet i den gældende designlov. Det er dog nyt, at produktbegrebet udvides til også at omfatte et sæt af artikler. Et sæt af artikler kan f.eks. bestå af et skakspil i sin helhed, så både udseendet af skakbrættet og brikkerne kan beskyttes samlet. Den eksplicitte tilføjelse af rumlig indretning vil desuden medføre, at der ikke længere er tvivl om, hvorvidt sådanne indretninger er omfattet af designbeskyttelsen.

Den foreslåede ordning indeholder desuden definitioner af Genève-aftalen, EU-design, Pariserkonventionen, international designregistrering, EU-designforordningen og Det Internationale Bureau, da disse begreber anvendes løbende i den foreslåede designlov.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

2.2.2. Nye gengivelsesmuligheder

2.2.2.1. Gældende ret

Det er ikke direkte reguleret i den gældende designlov, hvad en gengivelse af et design skal indeholde. Af den gældende designlov fremgår det blot, at en ansøgning om registrering af et design skal indeholde en gengivelse af designet. Udover de statiske gengivelser, er det desuden muligt at indsende en model sammen med ansøgningen. Modellen kommer i så fald til at danne grundlag for registrering af designet.

Der er fastsat nærmere regler om gengivelsesmulighederne i bekendtgørelse om ansøgning og registrering af design, nr. 1099 af 20. november 2008 (herefter designbekendtgørelsen). Ifølge designbekendtgørelsen må afbildningerne kun vise designet. Afbildningerne kan bestå af fotografier eller tegninger. Afbildningerne skal være velegnede til at blive reproduceret i sort/hvid, og såfremt designet søges i farver, skal afbildningerne ligeledes vise de farver, som designregistreringen skal omfatte.

Ved Patent- og Varemærkestyrelsens vurdering af, hvorvidt en gengivelse af et design kan accepteres, er styrelsen forpligtet til at foretage en fortolkning, der er i overensstemmelse med ordlyden i lovgivningen. Derudover skal styrelsen vurdere om gengivelserne er i overensstemmelse med retningslinjerne i den såkaldte *Fælles praksis – Grafiske gengivelser af design,* som

er udarbejdet i et samarbejde mellem en række nationale IP-kontorer i EU, Beneluxkontoret for intellektuel ejendomsret og EUIPO i konvergensprojektet CP6. Dokumentet fastsætter en række principper, som skal inddrages i vurderingen af gengivelserne. Disse principper er desuden stadfæstet i praksis.

Herudover er det ifølge gældende ret et krav, at gengivelserne viser alle aspekter af de elementer i designet, der ønskes beskyttet. Ansøger må gerne indsende flere gengivelser af designet, men disse skal være i overensstemmelse med hinanden på en sådan måde, at det er muligt at konstatere, hvad der ønskes beskyttet. Hvis der er dele af det indsendte produkt, som ansøger ikke ønsker skal være en del af designregistreringen, kan ansøgeren anvende visuelle disclaimere. Disse disclaimere kan anvendes til klart og tydeligt at afgrænse, hvad der ansøges om beskyttelse af, og hvad der ikke ansøges om beskyttelse af. Denne mulighed for at anvende disclaimere fremgår ikke af den gældende designlov, men i stedet udelukkende af de ovenfor omtalte retningslinjer, som er beskrevet i CP6.

2.2.2.2. Direktivet

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 39, at det er nødvendigt at fastlægge nogle grundlæggende, fælles regler vedrørende krav og tekniske midler til gengivelse af design i enhver form for visuel reproduktion. Dette gøres af hensyn til de tekniske fremskridt vedrørende visualisering af design samt EU-industriens behov for fleksibilitet vedrørende nye digitale design.

Direktivet opsætter, i relation til gengivelse af et design, en række minimumskrav til, hvad en designansøgning skal indeholde. Et af disse krav er, at en ansøgning skal indeholde en gengivelse af designet. Der er ikke fastsat nærmere krav i 1998-direktivet til, hvordan disse gengivelser skal eller kan udformes. Det er således nyt, at det reguleres i direktivet, hvordan disse gengivelser skal eller kan udformes. Ifølge direktivet kan designet gengives i enhver form for visuel reproduktion, enten i sort/hvid eller i farver. Gengivelsen af designet kan fortsat være statisk, f.eks. bestå i tegninger eller fotografier. Derudover er det blevet muligt for ansøger at vælge dynamiske eller animerede gengivelser. Dertil må gengivelserne være udført på en hvilken som helst måde, så længe gengivelsesmåden er hensigtsmæssig og sker ved hjælp af almindeligt tilgængelig teknologi. Direktivet oplister desuden nye eksempler på gengivelsesformer, f.eks. videoer, computerbilleddannelse eller computermodellering.

Det er et krav, at gengivelsen viser designet alene og uden forstyrrende elementer, samt at gengivelserne viser alle aspekter af det ansøgte design. Dette kan ske via én eller flere afbildninger, hvor det afgørende er, at afbildningerne er i overensstemmelse med hinanden. Baggrunden for dette er, at designets beskyttelsesomfang bestemmes ud fra de samlede visuelle træk, som fremgår af afbildningerne. Såfremt der er genstande i afbildningerne, der ikke ansøges om

beskyttelse af, skal ansøger angive dette ved brug af visuelle disclaimere. Det er første gang, at adgangen til at anvende visuelle disclaimere fremgår direkte af direktivet.

2.2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De nye gengivelsesmuligheder og adgangen til at anvende visuelle disclaimere er ufravigelige krav i direktivet, hvorfor disse implementeres i den foreslåede ordning. Den primære ændring, som direktivet medfører, er således muligheden for f.eks. dynamiske eller animerede gengivelser.

Med den foreslåede ordning bliver det muligt at indgive 3D-gengivelser af designet, videoer af designet samt overgange eller andre animationer af designelementerne. I den gældende designlov har ansøger skullet anvende statiske gengivelser til at vise et designs bevægelse, således at hvert led i en bevægelse gengives i en afbildning. Den foreslåede ordning medfører, at det ikke længere er muligt at indlevere en model af designet til Patent- og Varemærkestyrelsen. Med den foreslåede ordning bliver det i stedet muligt at indgive 3D-gengivelser af designet, videoer af designet samt overgange eller andre animationer af designelementerne. Efter den gældende designlov har ansøgeren kun haft mulighed for at anvende statiske gengivelser til at illustrere et designs bevægelse, således at hvert enkelt led i bevægelsen vises i en særskilt afbildning.

Det er en fordel for brugerne af designsystemet, at de nye gengivelsesmuligheder, som den teknologiske udvikling har medført, også kan anvendes ved indgivelse af en designansøgning. Muligheden for at anvende en video til at vise sit design betyder, at ansøgeren mere præcist kan illustrere, hvordan f.eks. en figur i et videospil reelt bevæger sig. Det bliver således muligt at registrere bevægelser o.l., som kun eksisterer i den virtuelle verden.

Den foreslåede ordning giver således ansøger mulighed for vise designets bevægelse på nye måder. Ansøger får blandt andet mulighed for at indsende en MP4-fil med en video, der viser designets bevægelse. Det bliver ligeledes muligt for ansøger at indsende en 3D-gengivelse, som giver mulighed for at vise præcist, hvordan f.eks. en animeret figur eller en bil ser ud fra alle vinkler. Anvendelsen af 3D-gengivelser sikrer, at samtlige elementer kan ses klart og tydeligt, hvilket teoretisk svarer til, at designet kan gengives i et ubegrænset antal visninger. Denne mulighed afspejler udviklingen i samfundet, hvor nye brancher, f.eks. spil- og animationsindustrien, vækster. De nye gengivelsesmuligheder kan således øge retssikkerheden for ansøger, da ansøger lettere kan gengive sit design tilstrækkelig klart, hvilket giver rettighedshaver bedre mulighed for at håndhæve sit design.

Formuleringen ”what you see, is what you get” anvendes ofte inden for designret. Formuleringen henviser til, at det kun er det, der ses, som beskyttes. Det er forsat tilfældet med den foreslåede ordning. Med de nye gengivelsesmuligheder betyder det, at såfremt en animeret figur f.eks. laver en dans i den indgivne gengivelse, er denne dans en del af det ansøgte design, da

det er designet i sin helhed, der beskyttes. Figurens bevægelser vil således også blive en del af den endelige designregistrering.

Ansøger vælger selv, hvilken type gengivelse denne ønsker at indgive. Hvis ansøger f.eks. ønsker at beskytte designet af en bil, herunder alle detaljerne på bilen, kan det være fordelagtigt for ansøger at vælge en dynamisk gengivelse, da denne sikrer, at alle sider og vinkler af bilen bliver vist. Hvis ansøger derimod ønsker at beskytte et logo eller et mønster i 2D, kan det være mere hensigtsmæssigt for ansøger at benytte statiske gengivelser. De statiske gengivelser har således fortsat væsentlig relevans.

Selvom det ikke fremgår direkte af loven, er det allerede i medfør af gældende ret muligt at anvende visuelle disclaimere. Med den foreslåede ordning kommer brugen af visuelle disclaimere til at fremgå eksplicit af loven. Her skal ansøger anvende visuelle disclaimere, hvis der er dele af det ansøgte design, der ikke ansøges om beskyttelse af. Ved anvendelsen af visuelle disclaimere skal det tydeligt fremgå, hvad det er, der ønskes designbeskyttet, og hvad der ikke søges beskyttelse af. Hvis disse disclaimere ikke er tilstrækkeligt præcise, kan ansøger risikere, at designets beskyttelsesomfang bliver forkert.

2.2.3. Frit valg af Locarnoklasse ved samregistrering

2.2.3.1. Gældende ret

I den gældende designlov er det muligt at samle flere designansøgninger i én samlet ansøgning, en såkaldt samregistrering. For at kunne samregistrere sine design, er det en betingelse, at alle disse kan design kan henføres til den samme Locarnoklasse. Locarnoklassifikationen er et internationalt klassifikationssystem, som anvendes til klassificering af design. Ansøger kan f.eks. angive, at dennes design skal klassificeres som ”huse” i klasse 25.03. I dag er systemet primært et administrativt værktøj. Det betyder, at designbeskyttelsen ikke udelukkende omfatter og beskytter designet i forhold til produkter i samme produktkategori, men at designregistreringen ligeledes kan anvendes over for krænkere i øvrige produktkategorier. Ansøgers registrerede ”hus” kan således håndhæves over for f.eks. dukkehuse, lagkager, interiør eller andre artikler med samme eller lignende udformning, selvom produktkategorien er en anden.

Den gældende designlovs krav, om at design skal tilhøre samme Locarnoklasse for at kunne samregistreres, er baseret på de tilsvarende regler om samregistrering i EU’s forordning nr. 6/2002. Kravet om samme Locarnoklasse er ikke reguleret i 1998-direktivet. Kravet ansås som en forenkling af det tidligere system. I det tidligere system skulle de registrerede design ”høre sammen i henseende til tilvirkning og brug”. Dette system var dog vanskeligt at administrere, hvorfor den gældende ordning om samme Locarnoklasse indførtes i stedet. I overensstemmelse med de internationale regler om samregistrering fastsætter den gældende lov ikke nogen begrænsninger for, hvor mange design der kan omfattes af en samregistrering. Dette kan blandt

andet have praktisk betydning inden for tekstilindustrien og andre brancher, hvor der produceres kollektioner af lignende varer.

2.2.3.2. Direktivet

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 40, at det på grund af effektivitetshensyn er fundet hensigtsmæssigt at tillade designansøgere at kombinere flere design i én samlet ansøgning, uden at det er en betingelse, at de produkter, som designene er beregnet til at blive inkorporeret i, eller som de skal anvendes på, alle tilhører den samme klasse i Locarnoklassifikationen. I direktivet er der derfor indsat en bestemmelse om, at det er muligt for ansøger at samregistrere flere design i én ansøgning, og at denne mulighed ikke er betinget af, at disse design tilhører den samme klasse i Locarnoklassifikationen.

2.2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelse om samregistrering er en ufravigelig bestemmelse. Det er derfor et krav, at indholdet af denne bestemmelse implementeres med lovforslaget.

Med den foreslåede ordning bliver det f.eks. muligt at samregistrere sko (klasse 02.04) og tasker (klasse 03.01) i en samlet designansøgning. Dermed fjernes den gældende designlovs krav om, at alle design i en ansøgning skal tilhøre samme Locarnoklasse ved samregistrering. Ændringen gør ansøgningsprocessen lettere, mere tilgængelig og effektiv, navnlig for SMV'er og andre mindre erfarne ansøgere. Ændringen vil ligeledes lette de administrative byrder for ansøgere, der ikke længere skal forholde sig til formelle klassifikationskrav.

Den nye mulighed for samregistrering af design i forskellige Locarnoklasser afspejler den udvikling, der sker inden for designretten, hvor design i stigende grad optræder i serier, der spænder bredt over mange forskellige produktklasser, og ikke kun optræder på den samme type produkter. Det kan f.eks. være et legetøjsfirma, som ønsker at udnytte deres design til at lave en produktserie, som ikke blot omfatter legetøj, men som ligeledes omfatter tøj, sko eller interiør, hvor alle produkterne har samme udtryk, samme designbeskyttede karakter eller samme identitet. Den foreslåede ordning afspejler således ønsket om at beskytte en fælles æstetisk identitet mellem produkter fremfor blot at beskytte samme produkttype. Med den foreslåede ordning kan alle disse design registreres i én ansøgning.

2.2.4. Beskyttelse af kulturarv

2.2.4.1. Gældende ret

Den gældende designlov indeholder ikke en bestemmelse om at en ansøgning, der indeholder elementer, der kan relatere sig til kulturarv, skal afslås. Der findes heller ikke en tilsvarende bestemmelse i EU-designforordningen.

Den gældende designlov indeholder derimod en bestemmelse om, at et design ikke må stride mod "offentlig orden eller sædelighed". Det antages, at denne bestemmelse begrænser adgangen til at designbeskytte elementer, som tilhører kulturarven, da designmæssig udnyttelse af beskyttelsesværdig kulturarv formentlig ofte kan karakteriseres som stridende mod offentlig orden.

2.2.4.2. Direktivet

Det følger af direktivet, at medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte regler i national lovgivning om, at en ansøgning om registrering af et design skal afslås eller erklæres ugyldigt, såfremt designet er blevet registreret, hvis det indeholder en fuldstændig eller delvis gengivelse af elementer, der tilhører kulturarv, som er af national interesse.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 26, at medlemsstaterne skal have mulighed for frit at fastsætte særlige regler om kulturarv for at undgå uretmæssig registrering eller udnyttelse af heraf. Med begrebet kulturarv forstås elementer, der betragtes som omfattet af konventionen om beskyttelse af verdens kultur- og naturarv, der blev vedtaget af UNESCO's Generalkonference den 16. november 1972, eller elementer som udgør et håndgribeligt udtryk for immateriel kulturarv, som omhandlet i konventionen om beskyttelse af den immaterielle kulturarv, der blev vedtaget på UNESCO's 32. generalkonference den 17. oktober 2003. Det kan f.eks. være monumenter eller en gruppe bygninger, artefakter, håndværk eller kostumer.

2.2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelse om beskyttelsen af kulturarv er valgfri. Det er derfor op til medlemsstaterne at vurdere, hvorvidt det er ønskeligt eller nødvendigt at implementere bestemmelsen i national ret.

Erhvervsministeriet har ikke kendskab til situationer, hvor der har været et reelt behov for en særskilt bestemmelse om beskyttelse af kulturarv i designloven. Bestemmelsen implementeres derfor ikke i den foreslåede ordning.

Det skyldes, at det antages at blandt andet den gældende bestemmelse om, at design ikke må stride mod "offentlig orden eller sædelighed" allerede i høj grad begrænser adgangen til designbeskyttelse af elementer, der tilhører kulturarven. Hvorvidt begrebet "offentlig orden" reelt omfatter kulturarv, er ikke direkte beskrevet inden for designretten. Inden for varemærkeretten er denne antagelse dog understøttet, blandt andet af dokumentet *Fælles praksis – Varemærker, der strider mod den offentlige orden eller sædeligheden*, som er udarbejdet i et samarbejde mellem IP-kontorerne i EU, som en del af konvergensprogramprojektetCP14. I dokumentet er det blandt andet anført, at "*kulturelle værdier og standarder"* er omfattet af beskyttelsen, idet

sådanne "*afspejler traditionen i en kultur og hos de personer, der udgør den, såsom respekt for og beskyttelse af en bestemt befolkningsgruppes skikke og traditioner, ritualer/ceremonier, kulturelle symboler eller sprog osv."* Idet beskyttelseshensynene bag bestemmelserne om "offentlig orden eller sædelighed" er de samme i varemærkedirektivet og designdirektivet, må det lægges til grund, at principperne identificeret i den *Fælles praksis – Varemærker, der strider mod den offentlige orden eller sædeligheden* på varemærkeområdet tillige finder anvendelse på designområdet. Det må derfor antages at langt størstedelen, hvis ikke alle designansøgninger, som indeholder elementer, der tilhører kulturarv, kan rummes af bestemmelsen om "offentlig orden eller sædelighed".

Eftersom der ikke eksisterer praksis på området, kan Erhvervsministeriet ikke udelukke, at direktivets bestemmelse om beskyttelse af kulturarv ville kunne få en selvstændig betydning. Det er dog Erhvervsministeriets samlede vurdering, at behovet for en bestemmelse, hvor kulturarv direkte reguleres i den danske designlov, er begrænset, idet den gældende bestemmelse i loven, om at design ikke må stride mod "offentlig orden eller sædelighed", allerede begrænser adgangen til designbeskyttelse af elementer, der tilhører kulturarven.

2.3. Håndhævelse

2.3.1. Rettighedshaver

2.3.1.1 Gældende ret

Den gældende designlov fastsætter, at den, som har frembragt et design (designeren), eller den, der har fået overdraget retten til designet, kan erhverve en eneret til designet ved registrering (designret). Det er ikke præciseret i den gældende bestemmelse, hvem der opnår designretten i specifikke situationer, f.eks. i et ansættelsesforhold eller i de tilfælde, hvor et design er skabt i samarbejde mellem to eller flere parter.

Den manglende eksplicitte lovregulering herom synes dog ikke at give større problemer i praksis. Dette skyldes sandsynligvis en almindelig antagelse om, at designretten i et ansættelsesforhold som hovedregel overgår til virksomheden uden særlig aftale, og at bestemmelsens anvendelse af formuleringen "den, som har frembragt" skal fortolkes bredt, og dermed også omfatte de tilfælde, hvor der er mere end én designer.

2.3.1.2. Direktivet

Det fremgår af direktivet, at design udelukkende kan beskyttes gennem en designregistrering, og at en designregistrering giver indehaver en eneret. Derudover indeholder direktivet en formodningsregel, hvor det antages, at den person, i hvis navn en designrettighed er ansøgt eller

registreret, anses for at være indehaver af rettigheden, og dermed den berettigede til at handle i enhver sag vedrørende rettigheden.

Det fremgår desuden, at rettigheden til det registrerede design tilkommer designeren selv, eller den som rettigheden er overdraget til. I de tilfælde, hvor designet er frembragt i fællesskab mellem flere designere, tilkommer retten alle parter i fællesskab. En undtagelse hertil er de tilfælde, hvor et design er frembragt som led i en ansættelse. I disse tilfælde tilkommer rettigheden arbejdsgiver, medmindre parterne har aftalt andet.

2.3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelser om betingelserne for beskyttelse, og hvem rettigheden til designet tilkommer, er ufravigelige og skal derfor implementeres med lovforslaget. Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at indsætte bestemmelsernes formulering i sin helhed, så reglerne herom er mere tydelige og overskuelige.

Af hensyn til den generelle harmonisering af designområdet, og da indehavers ret til selv at gøre brug af designretten er af væsentlig betydning, er det vurderet hensigtsmæssigt at præcisere, at registrering af designretten, udover forbudsretten, ligeledes giver indehaver eneret til at bruge desginet.

Den foreslåede ordning medfører ikke nogen realitetsændringer, da bestemmelsernes indhold allerede er udgangspunktet i den gældende designlov.

2.3.2. Rettigheder som følger af designregistreringen

2.3.2.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende designlov, at ingen uden samtykke fra indehaver af designet må "udnytte" designet. Bestemmelsen indeholder en ikke udtømmende liste med eksempler om, hvad "udnyttelse" kan omfatte. Ulovlig udnyttelse af et design kan f.eks. være fremstilling, udbud eller markedsføring af et identisk design uden indehaverens samtykke. Derudover kan ulovlig udnyttelse af et design også omfatte import og eksport af designet, eller generel erhvervsmæssig brug af et produkt, som indeholder et beskyttet design. Det er heller ikke tilladt at opmagasinere et sådant produkt med ovenfor nævnte formål.

Ifølge den gældende designlov er det således ikke tilladt at importere et designbeskyttet produkt her til landet uden indehaverens samtykke. Den gældende designlov regulerer dog ikke de tilfælde, hvor et produkt, som består af eller indeholder et beskyttet design, indføres i det danske toldområde, men hvor denne indførelse udelukkende sker med henblik på transit videre mod et andet land, og hvor der dermed ikke sker import af designet her til landet.

Inden for immaterialretten beskrives enerettens indhold typisk ved at angive, hvad rettighedshaver har ret til at forbyde. Muligheden for at forbyde andre at udnytte designet erhvervsmæssigt, er det væsentligste indhold i designretten for rettighedshaver. Bestemmelsen i den gældende designlov følger således den traditionelle måde at angive, hvad en rettighed indebærer.

2.3.2.2. Direktivet

Direktivet fastsætter, at rettighedshaver har eneret til at bruge det registrerede design, og dermed også til at forbyde tredjemand at bruge det.

Direktivet indeholder en ikke-udtømmende liste med eksempler på tilfælde, hvor rettighedshaver kan forbyde en sådan brug. Denne ikke-udtømmende liste er sprogligt moderniseret og opdateret med nye eksempler. Direktivet fastlægger f.eks., at rettighedshaver kan forhindre tredjemand i skabelse, downloading, kopiering af og deling eller distribution til andre. Dette gælder for et hvilket som helst medium eller software, som kan optage designet med henblik på at fremstille et produkt, som indeholder designet – uanset om der er tale om et fysisk eller et ikke-fysisk produkt.

Det følger af direktivets præambelbetragtning 27, at bestemmelsen særligt er udvidet på grund af den stigende udbredelse af 3D-printteknologier, herunder brugen af kunstig intelligens, da denne teknologi kan skabe udfordringer for rettighedshavere i forhold til håndhævelse. Det kan være vanskeligt for rettighedshaver at forhindre ulovlig kopiering på en effektiv måde, hvis der ikke er mulighed for at håndhæve rettigheden allerede ved eksempelvis deling af filer, der gør det muligt at fremstille et produkt, som designet indgår i.

Herudover fastsætter direktivet som noget nyt, at rettighedshaver kan forhindre indførsel af et produkt til Danmark, selvom produkterne ikke importeres til omsætning her i landet, men blot er i transit. Bestemmelsen ensretter designsystemet med varemærkesystemet, hvor der allerede findes en tilsvarende bestemmelse.

2.3.2.3 Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Bestemmelserne om varer i transit og 3D-print er ufravigelige bestemmelser i direktivet. Bestemmelserne implementeres derfor i den foreslåede ordning. Implementeringen har givet anledning til en række overvejelser.

Det primære formål med at udvide indehavers forbudsret er at sikre, at 3D-printteknologier utvivlsomt er omfattet af loven og derved sikre rettighedshavers mulighed for effektivt at håndhæve sin rettighed. Derudover tager direktivets bestemmelse højde for de teknologiske fremskridt. Den foreslåede ordning er udformet således, at rettighedshaver også i fremtiden kan

forbyde fremstilling af et design ved brug af nye teknologier, der måtte opstå i takt med den teknologiske udvikling.

Derudover gør bestemmelsen det lettere for rettighedshaver at håndhæve sin rettighed, idet bestemmelsen giver rettighedshaver mulighed for at forhindre varer i transit, som indeholder et krænkende design. Bestemmelsen gør det muligt for rettighedshaver at forhindre produkter, som krænker dennes rettighed,overhovedet at komme inden for Unionen. Rettighedshaver kan således anmode toldmyndighederne om at stoppe indførsel af et krænkende produkt ved varens ankomst til Danmark, selvom denne blot er i transit. Rettighedshaver kan således håndhæve sin rettighed, før produktet har nået sin endelige destination. Dette er særligt en fordel for SMV'er, da det kan være byrdefuldt at håndhæve en designret i et andet land, som har andre eller ingen regler herom.

2.3.3. Beskyttelsen af reservedele

2.3.3.1. Gældende ret

Den gældende designlov indeholder en bestemmelse om, at den maksimale beskyttelsesperiode for en designret er 25 år, medmindre beskyttelsen omhandler et design, der anvendes som reservedele. Den maksimale beskyttelsesperiode for sådanne reservedele er 15 år.

Denne beskyttelse blev indført med 1998-direktivet, hvor den maksimale beskyttelsestid for en designregistrering blev hævet fra 15 år til 25 år. Eftersom 1998-direktivet angiver, at medlemslandene ikke må udvide designbeskyttelsen for reservedele, var det nødvendigt at fastsætte en bestemmelse om, at den 15-årige beskyttelsesperiode fortsat var gældende for reservedele.

I forbindelse med forhandlingerne af 1998-direktivet var der dog ikke enighed om en generel begrænsning af designbeskyttelsen for reservedele. Formålet med en begrænset beskyttelse var, og er, at sikre gode vilkår for den frie konkurrence på reservedelsmarkedet. Idet der ikke kunne opnås generel enighed om at begrænse denne beskyttelse, blev der i stedet indført en overgangsbestemmelse. Overgangsbestemmelsen medførte, at de medlemslande der, ligesom Danmark, yder beskyttelse af et design, når dette anvendes som en reservedel, fortsat havde mulighed for at opretholde den gældende beskyttelse på området. Overgangsbestemmelsen medfører, at bestemmelser om reservedelsbeskyttelse, kun kan ændres, såfremt beskyttelsen af reservedele begrænses.

Bestemmelsen i den gældende designlov vedrørende beskyttelse af reservedele, er således af midlertidig karakter, indtil der er enighed blandt medlemslandene om, hvordan reservedelsbeskyttelsen skal udformes. Bestemmelsen ses ikke at have haft praktisk betydning.

2.3.3.2. Direktivet

Det blev i forbindelse med udarbejdelsen af direktivet konstateret, at designbeskyttelsen for reservedele kun var delvist harmoniseret. Denne delvise harmonisering skabte en fragmentering på det indre marked og retsusikkerhed for rettighedshaverne. Sådanne forskelle i beskyttelsen af reservedele forvrider konkurrencen og samhandelen på det indre marked. Muligheden for at kunne reparere produkter vurderes vigtig for en bæredygtig økonomi. Det blev derfor anset for nødvendigt at indsætte en såkaldt "reparationsklausul", som svarer til den, der allerede fremgår af EU-designforordningen.

Direktivet fastsætter derfor, en begrænsning i beskyttelsen af registrerede design i forhold til de produkter, der produceres og markedsføres som reservedele, når formålet med reservedelen er at indgå i det oprindelige produkt, så produktet bibeholder sit oprindelige udseende.

Den tilsigtede virkning af bestemmelsen er, at designrettigheder ikke kan gøres gældende over for produkter, som anvender designet til at skabe en komponent/reservedel, der kan anvendes til at reparere et produkt. I den forbindelse er det dog fastsat, at en producent af en "kopi"-reservedel skal informere forbrugerne om, at det ikke er en original reservedel, samt oplyse identiteten på producenten.

2.3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelse om beskyttelse af reservedele er ufravigelig. Bestemmelsen implementeres derfor i den foreslåede ordning.

Den gældende bestemmelse om begrænsning af den maksimale beskyttelsesperiode for reservedele har alene haft begrænset betydning i praksis. Det skyldes, at en designregistrering ikke registreres specifikt som en reservedel. Beskyttelsesperioden bliver derfor reelt kun begrænset i de tilfælde, hvor tredjemand påstår, at registreringen har været opretholdt for længe. Erhvervsministeriet finder derfor, at beskyttelsen af reservedele efter den gældende designlov, forekommer uigennemskuelig.

Med den foreslåede ordning får alle design en maksimal beskyttelsesperiode på 25 år. Dermed ophæves bestemmelsen om, at reservedele har en beskyttelsesperioden på 15 år. Den foreslåede ordning indeholder i stedet en bestemmelse om, at en designrettighed ikke kan håndhæves over for produkter, hvor designet indgår, når disse produkter er beregnet til at blive anvendt som reservedele til reparation af et andet produkt.

Den foreslåede ordning berører dermed ikke muligheden for at registrere et design, der udgør en reservedel, men vil alene indebære en begrænsning i beskyttelsen heraf. Det vil således være muligt at designregistrere en reservedel. Denne registrering vil dog være underlagt de samme håndhævelsesbegrænsninger over for reservedele som øvrige designregistreringer.

2.3.4. Prøvning af et designs gyldighed

2.3.4.1. Gældende ret

Den gældende designlov giver enhver mulighed for at fremsætte en anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen om, at en registreret designrettighed skal udslettes, også benævnt administrativ prøvning. En anmodning om udslettelse kan have forskellige begrundelser, f.eks. at designet ikke var nyt ved registrering. Der betales et gebyr på 3.600 kr. til Patent- og Varemærkestyrelsen for at få foretaget en administrativ prøvning.

Muligheden for at få foretaget en administrativ prøvning af et designs gyldighed er indført i dansk ret med den gældende lov., som et supplement til domstolsprøvelse og skal ses i sammenhæng med den meget begrænsede undersøgelse, som Patent- og Varemærkestyrelsen foretager af egen drift inden et design bliver registreret. Styrelsen påser kun, at ansøgningen angår et design, at ansøgningen kun indeholder ét design samt at designet ikke strider mod offentlig orden og sædelighed, jf. designlovens § 17, stk. 1. Styrelsen undersøger således bl.a. ikke, om designet er nyt og har individuel karakter, eller om designet er rent teknisk betinget. Henset til undersøgelsens meget begrænsede omfang, blev det fundet nødvendigt at give mulighed for, at et designs gyldighed senere kan prøves. Tilsvarende muligheder kendes også fra patent-, varemærke- og brugsmodelområdet.

2.3.4.2. Direktivet

Det følger af direktivet, at der i sager om krænkelser, formodes til fordel for indehaver af designrettigheden. Det betyder, at udgangspunktet i en sådan tvist er, at en designregistrering er gyldig, og at registrering heraf er sket i overensstemmelse med reglerne.

Som følge af direktivets begrænsede muligheder for at IP-kontorerne kan undersøge designansøgningen, indeholder direktivet en bestemmelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at lade en tredjemand anmode om en administrativ prøvning af et registreret designs gyldighed. En tilsvarende bestemmelse fremgår af 1998-direktivet.

2.3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den oven for omtalte formodningsregel om et designs gyldighed er en ufravigelig bestemmelse i direktivet. Bestemmelsen om designets formodede gyldighed implementeres derfor med den foreslåede ordning.

I medfør af denne formodningsregel antages det blandt andet, at kravene om at designet er nyt og har individuel karakter, samt at designet er registreret i overensstemmelse med de krav, som Patent- og Varemærkestyrelsen skal påse, er opfyldt inden registrering. Som beskrevet under pkt. 2.3.4.1., blev det ved indførelsen af den gældende lov, implicit lagt til grund, at et design

anses for gyldigt, medmindre denne gyldighed afkræftes, f.eks. ved dom. Selvom den foreslåede ordning indeholder en eksplicit bestemmelse om, at et design formodes gyldigt, vil forslaget ikke medføre ændringer i den gældende retstilstand.

Med den foreslåede ordning opretholdes formodningsreglen om designets gyldighed.

Det foreslås med lovforslaget, at ordningen om administrativ prøvning fjernes. Dette indebærer, at en tvist om designets gyldighed vil skulle prøves ved domstolene. Dette forslag følger ikke af direktivet.

Ved at fjerne muligheden for administrative prøvninger, kan designets gyldighed ikke længere efterprøves af en administrativ myndighed. Prøvning kan herefter alene ske ved domstolene.

I praksis anvendes ordningen om administrativ prøvning kun i meget begrænset omfang, og i perioden 2015 til og med 2025 er der udelukkende anmodet om 10 administrative prøvninger. Det lave antal anmodninger om administrativ prøvning er formentlig et udtryk for, at ordningen ikke længere har den praktiske betydning, som den oprindeligt var tiltænkt. Domsstolsprøvelse synes dermed at være den foretrukne vej til prøvelse af designregistreringers gyldighed.

Det lave antal sager om administrativ prøvning er en udfordring, da få sager gør det vanskeligt at opretholde de nødvendige kompetencer i styrelsens sagsbehandling. Det er derfor også vanskeligt at sikre en ensartet og kvalificeret behandling af de enkelte sager, og dermed vanskeligt at opretholde en ordning uden retssikkerhedsmæssige betænkeligheder. Hertil kommer, at sagerne ofte er ressourcekrævende, og at det nuværende gebyr ikke dækker styrelsens omkostninger til behandling af sagerne. Hvis gebyret blev forhøjet, må det antages, at antallet af anmodninger om administrativ prøvning ville falde yderligere, hvilket ville forstærke vanskelighederne ved at opretholde de nødvendige kompetencer til at behandle sagerne på en ensartet og kvalificeret måde. I lyset af den lave efterspørgsel på at få foretaget administrative prøvninger og af hensyn til retssikkerheden er det Erhvervsministeriets vurdering, at ordningen bør udgå.

Det vil fortsat være muligt at få prøvet et designs gyldighed ved domstolene.

Der henvises til lovforslagets § 31 og bemærkningerne hertil.

2.3.5. Brug af et registreret design som led i kritik eller parodi

2.3.5.1. Gældende ret

Den gældende designlov fastsætter, at designretten ikke kan udøves over for efterligning i "citatøjemed", eller hvis designet anvendes til undervisningsbrug. Det afgørende i dette tilfælde

er, at denne brug ikke sker på en urimelig måde, og at designeren bliver angivet. Det betyder f.eks., at det er tilladt at gengive et design i et magasin, så længe kilden eller designeren angives. En tilsvarende bestemmelse findes desuden i ophavsretsloven.

2.3.5.2. Direktivet

I direktivet er der fastsat eksplicitte bestemmelser om, at indehaver af en designret ikke kan forhindre tredjemand i at bruge designet til at identificere, henvise eller med henblik på kommentarer, kritik eller parodi. Her er det dog forudsat, at denne brug er forenelig med rimelig handelspraksis, og at brugen ikke i urimelig grad skader det registrerede design. Disse eksplicitte bestemmelser er nye inden for designretten.

Det betyder, at brugen af et design med henblik på kunstnerisk udtryk må anses for acceptabel, så længe denne brug er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 31, at formålet med bestemmelserne er at sikre de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, navnlig ytringsfriheden. Det fremgår desuden af direktivet, at retten til at gengive et design særligt er indføjet for at præcisere, at det er tilladt at anvende et registreret design i forbindelse med sammenlignende reklame, hvis det i øvrigt er forenelige med rimelig handelspraksis.

2.3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelser om citat, kommentar, kritik og parodi, som er en begrænsning i eneretten, er ufravigelige bestemmelser. Bestemmelserne implementeres derfor i den foreslåede ordning.

I praksis er der flere gange opstået tvivl om fortolkningen af begrebet ”citatøjemed”. Med henvisning til blandt andet afgørelser fra EU-Domstolen og Sø- og Handelsretten, antages det, at gengivelse af et design allerede er acceptabelt i medfør af ”citatretten”. Med forslaget vil det blive fastslået direkte i loven, at indehaveren ikke kan forbyde tredjemand at henvise til designet med henblik på at identificere eller henvise til et produkt, som tilhører indehaver, og henvisningen i øvrigt er i overensstemmelse med rimelig handelspraksis.. Der findes tilsvarende bestemmelser i blandt andet markedsføringsloven. Ifølge markedsføringsloven kan det være nødvendigt at henvise til en konkurrents produkter for at kunne angive anvendelsen eller virkningen af ens eget produkt. Dette vil designindehaver ikke kunne forhindre med den foreslåede ordning.

I forhold til gældende ret er det er uafklaret, hvorvidt tredjemand allerede har ret til at anvende et registreret design med henblik på kritik eller parodi. Som angivet i direktivet er formålet med bestemmelse primært at tillade brugen af et design i forbindelse med frihedsrettighederne, herunder i kunstnerisk øjemed eller i forbindelse med kritik eller anmeldelser, der kan relatere sig til designet. I løbet af de seneste år har der i Danmark f.eks. været stort fokus på mediernes gengivelse af Den Lille Havfrue, og hvorvidt denne brug er i overensstemmelse med gældende

lov. På grund af denne usikkerhed, og da entilsvarende bestemmelse findes i ophavsretslovens § 24 b, finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at implementere en tilsvarende bestemmelse i den foreslåede ordning, hvori der eksplicit er taget stilling til dette spørgsmål.

2.4. Procedurer

2.4.1. Betaling af ansøgningsgebyr som betingelse for tildeling af ansøgningsdato

2.4.1.1. Gældende ret

Designloven indeholder ikke et krav om, at ansøgningsgebyret skal være betalt, førend designet kan tildeles en ansøgningsdato. Der kan således tildeles en ansøgningsdato, før ansøgningsgebyret er betalt af ansøger. Den eneste betingelse for tildeling af en ansøgningsdato i dag er, at ansøgningen indeholder en afbildning eller model af designet. Det er dermed tilstedeværelsen af en afbildning, der er afgørende for fastsættelsen af ansøgningsdatoen. Ansøger kan dermed vælge at betale gebyret ved indgivelse af ansøgningen eller inden for den nærmere fastsatte frist hertil, uden at dette påvirker retten til at få tildelt en ansøgningsdato.

Ansøgningsdatoen har central betydning for ansøger, men også for potentielle konkurrenter. Ansøgningsdatoen danner grundlaget for tidspunktet for prioritet, som er den dato fra, hvornår ansøger kan påberåbe sig sin ret, men ansøgningsdatoen danner også grundlaget for den såkaldte skånefrist. Skånefristen indebærer, at ansøger skal have indsendt ansøgning og fået tildelt en ansøgningsdato, inden der er gået 12 måneder fra den første offentliggørelse af designet. Derudover har ansøgningsdatoen også betydning for vurderingen af potentielle krænkelser. Udgangspunktet for, hvorvidt der er tale om en krænkelse, er "først i tid – bedst i ret". Det betyder, at den med den ældste rettighed kan forhindre andres brug af et design, hvis det vil krænke det design, der er registreret først.

2.4.1.2. Direktivet

Direktivet indfører en mulighed for, at medlemsstaterne kan stille krav om betaling af ansøgningsgebyret som en betingelse for tildeling af ansøgningsdato. Direktivet giver dermed de enkelte medlemsstater et råderum til at regulere gebyrkravets omfang.

Det bemærkes, at tildeling af en ansøgningsdato for et indgivet EU-design i medfør af EU-designforordningen er betinget af, at ansøgningsgebyret betales senest 1 måned efter indgivelsen af ansøgningen.

2.4.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er i den gældende designlov ikke noget krav om betaling af ansøgningsgebyr for tildeling af ansøgningsdato. Det giver ansøger en høj grad af fleksibilitet, men ordningen giver samtidig udfordringer i forhold til omkostningsdækning, administration og kvalitet i ansøgningerne.

Efter reglerne i den gældende designlov tager Patent- og Varemærkestyrelsen stilling til, om en ansøgning kan tildeles en ansøgningsdato, selvom en ansøgning endnu ikke er betalt. Det er dermed uvist, om der bliver betalt for ansøgningen, og hvorvidt tildeling af en ansøgningsdato i sidste ende bliver relevant. Tildeling af ansøgningsdato kræver en række administrative skridt, da der skal foretages en konkret vurdering af, om det kan udledes af ansøgningen, hvad der ansøges om beskyttelse for.

Med reglerne i den gældende designlov kan ansøger uden betaling af gebyrer indgive en ansøgning udelukkende for, at denne skal være prioritetsgivende for en senere ansøgning i et eller flere lande uden at have til hensigt, at den danske ansøgning skal føre til registrering. Den danske ansøgningsdato bruges således som prioritetsdato, dvs. den dato, som ansøgningen har virkning fra, og dermed det tidspunkt, hvorfra designet kan håndhæves over for andre parter, hvis ansøgningen fører til registrering. Til trods for at ansøgningsgebyret ikke er betalt, udfører Patent- og Varemærkestyrelsen en undersøgelse af, om ansøgningen lever op til kravene for at få tildelt en ansøgningsdato. Der bruges ressourcer på denne del af sagsbehandlingen, selvom undersøgelsen er af begrænset karakter. De økonomiske omkostninger ved denne sagsbehandling dækkes reelt af de betalende ansøgere.

De nye muligheder for samregistrering kan føre til ansøgninger, der indeholder mange design, hvilket må forventes at forøge arbejdsbyrden i de enkelte sager.

Den foreslåede ordning indeholder derfor et krav om, at betaling af ansøgningsgebyret sker før, at der kan tildeles en ansøgningsdato. Dermed sikres det, at de administrative omkostninger, der er forbundet med tildeling af ansøgningsdato, bliver dækket. Dette har særligt betydning ved større og komplekse ansøgninger, der indeholder mange design, da der er større administrative omkostninger forbundet hermed. Den foreslåede ordning kan højne kvaliteten af de indgivne ansøgninger, da den sikrer, at ansøgere kun indgiver en ansøgning i de tilfælde, hvor de reelt ønsker en designregistrering. Hvis ansøgningen indeholder samregistreringer, vil den foreslåede ordning medføre, at der blot skal betales ansøgningsgebyr for minimum ét af de ansøgte design, før det vurderes, om samtlige omfattede design kan opnå en ansøgningsdato.

2.4.2. Længere periode for udsat offentliggørelse

2.4.2.1. Gældende ret

Designloven giver ansøger mulighed for at udskyde offentliggørelsen af sit design i op til 6 måneder fra ansøgningsdatoen. Det betyder, at Patent- og Varemærkestyrelsen ikke

offentliggør designet før udløbet af udsættelsesperioden. Ved anmodning om udsat offentliggørelse hemmeligholdes designet således fortsat, selv efter eventuel registrering. Der offentliggøres dog en meddelelse i Dansk Designtidende (herefter Designtidende) om, at der er et registreret design med udsat offentliggørelse. Hvis ansøger i løbet af udsættelsesperioden ikke længere ønsker, at designet skal offentliggøres, f.eks. som følge af en videreudvikling af designet i den mellemliggende periode, kan ansøger give styrelsen besked herom. Dette medfører, at designet bliver udslettet fra registret og dermed ikke bliver offentliggjort.

2.4.2.2. Direktivet

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 41, at en normal offentliggørelse i forbindelse med registrering af designet, i visse tilfælde kan ødelægge, forringe eller helt eliminere et produkts mulighed for succes. Derfor er det muligt at udsætte offentliggørelsen af designet, hvis ansøger finder det nødvendigt.

Som omtalt ovenfor, er en stor del af formålet med direktivet at harmonisere designbeskyttelsen inden for Unionen. Ved udfærdigelsen af direktivet, varierede muligheden for udsættelse blandt medlemsstaterne imellem 6 og 30 måneder – hvis udsættelse da overhovedet var muligt. Denne forskel medførte, at ansøger, såfremt der er ansøgt om designregistrering i flere EU-lande, i princippet kun kunne drage fordel af den kortest tilgængelige udsættelsesperiode, hvorefter designet ville blive offentliggjort i det omhandlede land. Ønsket om harmonisering inden for Unionen, er således særligt begrundet i større retssikkerhed for ansøger, da en ensretning af reglerne vil hjælpe virksomhederne med at reducere omkostningerne til forvaltningen af sine designporteføljer. Direktivet fastsætter derfor, at medlemsstaterne skal give ansøger mulighed for udsættelse af offentliggørelse i op til 30 måneder. Der er ikke noget til hinder for, at ansøger kan anmode om en udsættelse, der er kortere end de 30 måneder.

Udover udvidelsen af udsættelsesperioden indeholder direktivet også regler, som fastsætter de praktiske aspekter omkring udsættelsen, f.eks. at hverken gengivelsen af designet eller ansøgningens øvrige sagsakter offentliggøres. Det bemærkes dog, at der offentliggøres en meddelelse om udsættelse af offentliggørelse af designet i Designtidende. Efter udløbet af udsættelsesperioden offentliggøres designet, medmindre ansøger i den mellemliggende periode enten har anmodet om tidligere offentliggørelse eller givet afkald på det registrerede design. Hvis ansøger har givet afkald på designet inden udløbet af udsættelsesperioden, bliver designet ikke offentliggjort. Direktivet tager desuden højde for, at tredjemands interesser skal varetages, hvilket betyder, at indehaver skal give tredjemand visse nærmere specificerede informationer om designrettigheden, såfremt indehaver forsøger at påberåbe sig denne over for tredjemand, inden der er sket offentliggørelse.

2.4.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets mulighed for udsættelse af offentliggørelse og de hertil følgende regler er ufravigelige bestemmelser. Bestemmelserne implementeres derfor i den foreslåede ordning.

Udover udvidelsen af udsættelsesperioden til 30 måneder i stedet for de nuværende 6 måneder, videreføres gældende ret, dog således at de ovenfor beskrevne regler vil fremgå eksplicit af loven, hvilket ikke er tilfældet i den gældende designlov.

Foruden harmonisering af reglerne om udsat offentliggørelse imellem medlemsstaterne i EU, betyder den foreslåede ændringogså, at udsættelsen af offentliggørelse af de nationale design svarer til muligheden for udsat offentliggørelse af EU-design.

Med den foreslåede ordning får ansøger større fleksibilitet. Det skyldes, at den udvidede udsættelsesperiode giver ansøger længere tid til at videreudvikle sit design og planlægge markedsføring m.v. Derudover får ansøger længere tid til at trække sin ansøgning tilbage, så denne ikke offentliggøres. Dette kan blandt andet være relevant i de situationer, hvor det viser sig, at ansøger i stedet ønsker at registrere en videreudviklet version af sit design.

2.4.3. Afskaffelse af mulighed for supplerende forundersøgelse af designet

2.4.3.1. Gældende ret

Designloven fastsætter, at ansøger, mod betaling af et gebyr, har mulighed for at anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at udarbejde en supplerende forundersøgelse af designet. Muligheden for at få foretaget en supplerende forundersøgelse blev indført ved designloven i 2000. Undersøgelsen har til formål at undersøge, om der eksisterer ældre rettigheder, som kan være til hinder for registreringen af det ansøgte design. Undersøgelsen kan således give ansøger en indikation af, om designet lever op til kravene om, at designet skal være nyt og have individuel karakter.

Det fremgår af designbekendtgørelsen, at undersøgelsen alene er baseret på oplysninger i Patent- og Varemærkestyrelsens registre. Det betyder, at søgningen hverken omfatter EU's designregister eller den internationale database. Styrelsen skal dog inddrage andre forhold i undersøgelsen, som styrelsen måtte have kendskab til. Det kan f.eks. være, hvis et design, er beskyttet som et varemærke eller en brugsmodel. Sådanne rettigheder kan styrelsen finde ved at søge i varemærke- eller brugsmodelregistret, hvis designet er afbilledet. Dette er dog kun relevant, hvis sagsbehandleren vurderer at have set designet før. Det er således ikke et krav, at styrelsen skal undersøge alle øvrige rettighedsregistre, når der foretages en forundersøgelse. En udvidet søgning i de andre rettighedsregistre foretages sjældent i praksis.

Patent- og Varemærkestyrelsen udarbejder en søgerapport til ansøgeren på baggrund af den supplerende forundersøgelse. Søgerapporten er vejledende for ansøgeren. Patent- og

Varemærkestyrelsen har ikke hjemmel til at afslå registrering på baggrund af eventuelt fremkomne rettigheder i søgerapporten. Efter modtagelse af søgerapporten er det op til ansøger at tage stilling til, om vedkommende, på baggrund af resultatet af søgerapporten, ønsker at ansøgningen skal videreføres til registrering, eller om ansøger ønsker at trække ansøgningen tilbage. Hvis styrelsen efter fremsendelse af søgerapporten ikke hører fra ansøger, antager styrelsen, at ansøger fortsat ønsker at registrere sit design.

2.4.3.2. Direktivet

Direktivet indeholder ikke bestemmelser om ansøgers mulighed for at få foretaget en supplerende undersøgelse af sit design.

2.4.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet foreslår, at muligheden for at anmode om supplerende forundersøgelse afskaffes med lovforslaget.

Ordningen med supplerende forundersøgelse er oprindeligt indført for at øge ansøgers sikkerhed og mindske risikoen for konflikter. Efterspørgslen efter at få foretaget supplerende forundersøgelse har imidlertid vist sig at være relativt lav. Således har Patent- og Varemærkestyrelsen udelukkende registreret i alt 26 anmodninger om supplerende forundersøgelser i årene 2020-2025, hvilket formentlig skyldes, at ansøger i dag ikke i tilstrækkelig grad kan bruge en supplerende forundersøgelse som en indikation af, om der er risiko for at krænke ældre rettigheder, da undersøgelsen er begrænset, ufyldestgørende og ikke retligt forpligtende for ansøger. Det skyldes bl.a., at undersøgelsen ikke omfatter EU-design. Det bemærkes hertil, at EU-designregistreringen blev indført i 2003, og at antallet af registrerede EU-design over årene er steget væsentligt, hvilket betyder, at en forundersøgelse i dag ikke giver et reelt billede af risikoen for konflikt. .

Patent- og Varemærkestyrelsens værktøjer til at foretage supplerende undersøgelser er desuden begrænsede, da det alene er Locarno-klassifikationen, der kan anvendes som søgeparameter. Denne begrænsning gælder på nuværende tidspunkt også for EU-design, hvis disse blev omfattet af reglerne om den supplerende forundersøgelse. Det er derfor ikke muligt at garantere en fyldestgørende søgning. Ordningen kan dermed give ansøger en falsk tryghed, f.eks. hvis søgningen ikke giver nogen resultater, og ansøger derfor har en forventning om, at det dermed kan konkluderes, at der ikke eksisterer lignende design. Det er derfor vurderingen, at forundersøgelserne i dag reelt ikke giver ansøgere den hjælp, som er hensigten.

Derudover er de supplerende forundersøgelser administrativt ressourcekrævende og omkostningstunge for styrelsen, og gebyret dækker ikke de faktiske omkostninger, som er forbundet med at udføre undersøgelserne. Dertil bemærkes, at den teknologiske udvikling gør, at ansøger

har adgang til de samme danske og internationale databaser som Patent- og Varemærkestyrelsen anvender ved undersøgelsen. Ansøger har derfor mulighed for selv at foretage en undersøgelse, som i nogle tilfælde kan være mere retvisende end styrelsens, da ansøger i nogle tilfælde vil have et særligt branchekendskab, som styrelsen ikke besidder. Ansøger kan udover søgninger i de offentligt tilgængelige registreringsdatabaser, som styrelsen anvender, også foretage mere generelle søgninger via internet søgemaskiner, efter design, der ikke er ansøgt eller registreret, men som fortsat kan være nyhedsskadelige for ansøgers design.

Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at muligheden for at anmode om supplerende forundersøgelser bør fjernes med lovforslaget. En afskaffelse af ordningen om supplerende forundersøgelse vurderes ikke at have væsentlige negative konsekvenser for ansøgerne og vil medføre en mere effektiv ressourceanvendelse i styrelsen.

2.4.4. Fornyelse af designregistreringen

2.4.4.1. Gældende ret

Ifølge gældende ret, har ansøger mulighed for allerede i forbindelse med ansøgning om registrering at forny designet i én eller flere perioder af fem år, så en designret i princippet allerede ved ansøgningens indgivelse, kan fornyes op til de maksimale 25 år, så længe det fastsatte gebyr herfor betales.

Såfremt det ansøgte design, ikke allerede ved ansøgningen er fornyet i 25 år, kan ansøger løbende forny registreringen for fem år ad gangen.

2.4.4.2. Direktivet

Direktivet fastlægger, at et design registreres for én periode på fem år. Herefter kan designet fornyes løbende i fem år ad gangen.

2.4.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Bestemmelsen fremgår direkte af direktivet som en ufravigelig bestemmelse. Det er derfor et krav, at den implementeres i den foreslåede ordning.

Når et design i medfør af gældende ret allerede ved ansøgning fornyes for 25 år, skal det fulde fornyelsesgebyr i relation hertil også betales. Det betyder, at disse designregistreringer ikke bliver påvirket af eventuelle fremtidige gebyrstigninger eller -nedsættelser. Det vil sige, at der i de 25 år ikke er mulighed for tilpasninger i gebyrstrukturen. Med den foreslåede ordning, foreslås det derfor, at et design registreres for én periode på fem år, hvorefter den løbende kan fornyes for fem år ad gangen op til en periode på i alt 25 år. Den foreslåede ordning vil medføre, at der er bedre mulighed for løbende at regulere fornyelsesgebyrerne.

Kravet om, at indehaver løbende skal forny sin registrering, skal sikre, at designregisteret er opdateret og gennemsigtigt for tredjemand. Registeret kommer således i mindre grad til at indeholde registreringer, der i realiteten allerede er opgivet eller ikke udnyttes af indehaver.

Den foreslåede ændring medfører også en række fordele for brugerne af designsystemet. Rettighedshaver får blandt andet bedre mulighed for løbende at tage stilling til, om designregistreringen skal opretholdes. Der kan således være omstændigheder omkring designet, der ændrer sig, f.eks. hvis det viser sig, at et design ikke har den kommercielle succes, som ansøger havde forventet. Dette er selvom ansøger på ansøgningstidspunktet var overbevist om, at designet ville have en lang levetid. Ydermere risikerer ansøger også, at en registrering, som er fornyet i 25 år, udslettes f.eks. på baggrund af en anmodning fra tredjemand inden udløbet af de 25 år. I disse tilfælde får ansøger ikke tilbagebetalt fornyelsesgebyrer for de resterende år.

2.4.5. Simplificering af gebyrerne

2.4.5.1. Gældende ret

Der er i dag en række forskellige gebyrer på designområdet. Således betales der blandt andet både et grundgebyr for selve ansøgningen inklusiv én afbildning samt et gebyr for hver yderligere afbildning udover den første. Den historiske baggrund for dette tillægsgebyr er, at det tidligere var forbundet med meromkostninger at offentliggøre en ansøgning, som indeholdt flere afbildninger. Det skyldtes, at offentliggørelsen ikke skete elektronisk, men i en trykt udgave af Designtidende. Flere afbildninger var derfor dyrere at trykke end én enkelt afbildning.

Derudover betales der et reduceret gebyr for samregistrering for alle design udover det første. Dette skyldes, at der i den gældende designlov stilles krav om, at samregistreringer skal tilhøre den samme Locarnoklasse, hvilket antages at lette sagsbehandlingen.

Derudover indeholder designloven regler om gebyrer for supplerende forundersøgelser og administrative prøvninger, som begge er omtalt oven for.

Den gældende designlov indeholder dog ikke nogen gebyrer for deling af designansøgninger eller -registreringer.

2.4.5.2. Direktivet

Direktivet indeholder ikke bestemmelser om fastsættelse af nationale gebyrer.

2.4.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede ordning vil medføre en reduktion af gebyrerne fra 15 til 9 gebyrtyper. Der vil således ske en simplificering af gebyrstrukturen. Baggrunden for forslaget skyldes bl.a., at gebyrstrukturen i dag kan virke uoverskuelig for designansøgere. Det kan således være svært for ansøger at regne ud, hvad en ansøgning reelt koster. Den foreslåede simplificering vil derfor gøre designsystemet mere tilgængeligt og gennemsigtigt for brugerne.

Derudover er en del af gebyrerne som beskrevet ovenfor historisk betingede. De historisk betingede gebyrer er blandt andet tillægsgebyrer for ekstra afbildninger af designet. Henset til at offentliggørelse af design sker elektronisk i dag, har antallet af afbildninger ikke betydning for omkostningerne ved offentliggørelsen. Derudover kan den gældende gebyrstruktur have den effekt, at ansøger begrænser antallet af afbildninger for at reducere udgiften til ansøgningen. I gennemsnit indgives der i dag 1,25 afbildninger pr. design. Dette skal sammenholdes med, at en fuldstændig gengivelse af et produkt ofte vil kræve minimum 7 gengivelser (forside, bagside, venstre side, højre side, top, bund og minimum et perspektiv).

Gengivelserne af designet er afgørende for den beskyttelse, der opnås med registreringen. Med den foreslåede ordning ændres gebyrstrukturen derfor for at medvirke til, at ansøgere opnår beskyttelse for alle væsentlige designmæssige aspekter af sit produkt og ikke som følge af økonomiske overvejelser begrænser antallet af gengivelser af designet.

Det bemærkes desuden, at der ikke er et tilsvarende gebyr pr. afbildning for ansøgning om registrering af EU-design.

Et tillægsgebyr pr. afbildning kan ikke længere begrundes med øgede udgifter ved offentliggørelsen af designet. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at gebyrstrukturen på designområdet skal ændres, så der blandt andet ikke længere tages højde for antallet af afbildninger af designet ved betaling af gebyr.

Den foreslåede ordning vil medføre, at der for ansøgning om design udelukkende skal betales ét enkelt gebyr pr. design uanset antallet af afbildninger. Gebyret er desuden det samme, uanset om der ansøges om registrering eller fornyelse af et enkelt design, eller om der ansøges om registrering eller fornyelse af flere design i en samregistrering. Med den foreslåede ordning vil der ikke længere være forskel på gebyret for de enkelte design ved samregistreringer.

Lovforslaget vil medføre, at det ikke længere er muligt at anmode om supplerende forundersøgelse eller administrativ prøvning af et design, hvorfor gebyrerne herfor udgår.

2.4.6. Adgang til anvendelse af et registreringssymbol

2.4.6.1. Gældende ret

Den gældende designlov indeholder ikke nogen bestemmelser om anvendelse af et registreringssymbol for en designret. Et tilsvarende registreringssymbol findes dog inden for blandt andet varemærkeret.

2.4.6.2. Direktivet

Direktivet giver rettighedshaver mulighed for at oplyse offentligheden om, at designet er registreret ved på designet at anføre et D i en cirkel "Ⓓ". Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 37, at formålet med indførelsen af symbolet er at lette markedsføring af designbeskyttede produkter, navnlig for SMV'er og individuelle designere. Symbolet medvirker til at øge kendskabet til designregistreringssystemet. Det er derfor vurderet fordelagtigt, at et sådant symbol kan anvendes af rettighedshaver og andre med dennes samtykke.

2.4.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Direktivets bestemmelse om, at rettighedshaver skal have mulighed for at anvende et registreringssymbol til at identificere sine registrerede designrettigheder, fremgår som et krav, der ikke kan fraviges. Bestemmelsen implementeres derfor i den foreslåede ordning.

Rettighedshavers mulighed for at anføre et "Ⓓ" på sit registrerede design er en nyskabelse i dansk designret. Formålet med indførelsen af denne bestemmelse er blandt andet at gøre det nemmere og mere gennemsigtigt for tredjemand at konstatere, hvorvidt et design er registreret. Der kendes lignende symboler fra varemærkeretten. I varemærkeretten anvendes symbolet ® for registrerede varemærker. I designretten skal symbolet Ⓓ finde anvendelse på samme måde som indenfor varemærkeretten. Rettighedshaver kan således vise, at designet er registreret ved at påføre symbolet Ⓓ. Det er frivilligt for rettighedshaver, om denne vil benytte sig af symbolet.

3. Forholdet til databeskyttelsesreglerne

Med den foreslåede § 49 kan krænkeren blive pålagt af retten at offentlige en dom for overtrædelse af § 46 eller § 47.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterielle område indeholde oplysninger, som alene er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, såsom navn, adresse m.v.

Behandling af personoplysninger er lovlig, hvis én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt, herunder hvis behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige (litra c).

Behandling i medfør af forordningens artikel 6, stk. 1, litra c, skal have et såkaldt supplerende retsgrundlag, som forpligter eller berettiger den dataansvarlige til at foretage en bestemt behandlingsaktivitet. Det følger af forordningens artikel 6, stk. 3.

Med den foreslåede bestemmelse indføres i overensstemmelse med artikel 15 i direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder en retlig forpligtelse for krænkeren til at offentliggøre en dom.

Dommen, som afsiges på baggrund af den foreslåede bestemmelse, udgør således det supplerende retsgrundlag efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

Der er en forudsætning, at der ikke offentliggøres oplysninger omfattet af artikel 9 og 10, og sådanne oplysninger, som undtagelsesvis måtte fremgå, skal derfor på effektiv vis udelades i forbindelse med offentliggørelsen.

Hvis der er tale om en straffesag henvises til reglerne om offentliggørelse heraf i retsplejelovens § 1017 d.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Den foreslåede omlægning af gebyrstrukturen forventes at kunne medføre en begrænset merindtægt eller et begrænset tab for Patent- og Varemærkestyrelsen på ca. 10.000 kr. årligt. Estimatet er behæftet med en vis usikkerhed, da det er baseret på, at antallet af ansøgninger og afbildninger vil være på niveau med gennemsnittet beregnet ud fra de seneste 5 år.

Lovforslaget medfører behov for mindre udvikling i eksisterende IT-systemer med henblik på at kunne håndtere de materielle og processuelle ændringer, som lovforslaget lægger op til, herunder at et design kan gengives på nye måder. Ændringerne indgår i en videreudvikling af styrelsens sagsbehandlingssystem. Det er forventningen, at sagsbehandlingssystemet vil kunne understøtte disse ændringer ved tidspunktet for lovens ikrafttrædelse. Udgifterne hertil finansieres indenfor styrelsens egen økonomiske ramme. Det forventes, at IT-implementeringerne vil muliggøre mindre tidskrævende arbejdsgange samt et mere sammenhængende offentligt system for behandling af designansøgninger.

Lovforslaget indebærer positive implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige. Med henblik på en forenklet administration af designreglerne indebærer lovforslaget en afskaffelse af adgangen efter den gældende designlovs § 25 til administrativ prøvning af, om en designregistrering helt eller delvist skal udslettes. Ordningen er ressource- og kompetencemæssigt

krævende at opretholde på grund af dens begrænsede anvendelse. En afskaffelse vil derfor reducere Patent- og Varemærkestyrelsen administrative omkostninger.

Lovforslaget indebærer ikke implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner eller selvstyremæssige konsekvenser for kommunerne.

Der er foretaget en vurdering af lovforslaget på baggrund af regeringens 7 principper for digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget vurderes at overholde de 7 principper: Lovforslagets regler er udformet enkelt og klart, hvor der er taget højde for erhvervslivets behov og den teknologiske udvikling, idet lovforslaget muliggør gengivelser af designet i nye formattyper. Styrelsens selvbetjeningsløsning for indgivelse af ansøgninger på hjemmesiden vil ved opdateringen have brugervenlighed for øje. Endvidere er det muligt at kommunikere med styrelsen ved anvendelse af eksisterende offentlig it-infrastruktur som f.eks. MitID og Digital Post. Forslaget anvender i videst muligt omfang objektive kriterier i vurderingen af, om der kan registreres en designret. Forslaget anvender ensartede begreber i forhold til andre relevante lovgivninger.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget medfører administrative konsekvenser i form af både lettelser og byrder for erhvervslivet.

Lovforslaget indebærer positive administrative konsekvenser for erhvervslivet i form af lettere ansøgningsprocedurer. Den foreslåede *§ 24* om, at gengivelse af designet kan ske i enhver form for visuel reproduktion, enten i sort og hvid eller i farver, statisk, dynamisk eller animeret og være udført på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, vil blandt andet indebære en forøgelse af mulighederne for gengivelse af designet, som, afhængigt af designets karakter, vil kunne gøre det lettere og mere enkelt for ansøgere at indgive en ansøgning.

En ændring af muligheden i medfør af den foreslåede *§ 25* for at indgive én samlet ansøgning, der omfatter flere design i en såkaldt samregistrering, uden at disse skal henføres til den samme klasse indenfor Locarnoklassifikationen, skønnes at gøres designbeskyttelsen mere tilgængelig, effektiv og administrativ enkel for ansøgere, herunder navnlig små- og mellemstore virksomheder.

Forslaget til *§ 11, stk. 2,* indebærer, at fornyelse af designretten fremover kan ske hvert femte år op til en periode på i alt 25 år. Efter de gældende regler kan ansøgere allerede i forbindelse med indgivelse af ansøgningen vælge at betale fornyelsesgebyrer for designet for samtlige de 25 år, som designet maksimalt kan være registreret for. Forslaget indebærer, at det sikres, at ansøgere ikke på forhånd registrerer deres design for en lang periode uden sikkerhed for, at designets gyldighed opretholdes for hele perioden. Derudover kan der ved designansøgningens

indgivelse ikke tages højde for evt. udviklinger i fornyelsesgebyrerne. Med den eksisterende ordning risikerer ansøgere således at betale enten mere eller mindre, end hvad andre designansøgere betaler, og selve designet tilsiger. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at afskaffe ordningen, hvorefter samtlige fremtidige fornyelsesgebyrer kan betales ved indgivelsen af designansøgningen.

Lovforslaget indebærer i *§ 30, stk. 2,* at betalingen af ansøgningsgebyret for en designansøgning som noget nyt bliver en betingelse for tildeling af en ansøgningsdato, som blandt andet danner grundlag for tidspunktet for prioritet (den dato hvorfra rettighedsindehaver kan påberåbe sig sin ret). For den enkelte ansøger mindsker dette fleksibiliteten i betalingstidspunktet, men understøtter på den anden side en mere hensigtsmæssig gebyropkrævning. På nuværende tidspunkt foretager styrelsen en begrænset undersøgelse af alle modtagne ansøgninger, uanset om disse er betalt med henblik på at afklare, om ansøgningerne kan opnå en ansøgningsdato. Det betyder i realiteten, at gebyrerne for de ansøgninger der bliver betalt, også dækker omkostningerne ved den sagsbehandling, som foretages af de ansøgninger, som ikke er betalt. Med den foreslåede ordning vil enhver vurdering af ansøgninger afvente, at der er sket betaling, så det undgås, at omkostningerne til sagsbehandlingen i de sager, der senere henlægges på grund af manglende betaling, reelt finansieres af de ansøgere, der gennemfører betalingen.

Afskaffelsen af den gældende designlovs § 25 om at få foretaget en administrativ prøvning af, om en designregistrering helt eller delvist skal udslettes skønnes at medføre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet der fremover alene vil være mulighed for domstolsprøvelse. Ordningen efterspørges dog alene i meget begrænset omfang. Brugerne anvender i praksis domstolsprøvelse som primært efterprøvningsværktøj, og ordningen har dermed mistet sin praktiske relevans. Som følge af den begrænsede brug af ordningen er det vanskeligt at opretholde den faglige kvalitet og sikre en ensartet og kvalificeret behandling af de enkelte sager. Det vurderes derfor uhensigtsmæssigt fortsat at tilbyde muligheden for administrativ prøvning.

Erhvervsstyrelsen vurderer, at de administrative konsekvenser ikke overstiger 4 mio. kr., hvorfor de ikke vil blive kvantificeret nærmere.

Lovforslaget har adfærdsvirkninger for virksomheder inden for reservedelsmarkedet. Lovforslaget vil liberalisere markedet for reservedele, idet lovforslaget indebærer en begrænsning af designbeskyttelsen, så designretten ikke kan håndhæves overfor tredjemands anvendelse af designet i produkter, der udgør reservedele. Dette er især relevant for bilmarkedet, hvor det forventes at priserne på reservedele til biler vil falde til fordel for forbrugerne. Allerede eksisterende designrettigheder til reservedele vil ophøre senest den 9. december 2032.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2823 af 23. oktober 2024 om retlig beskyttelse af design, som er en omarbejdet udgave af det tidligere direktiv herom. Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest den 9. december 2027.
Loven indeholder desuden bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Lovforslaget indeholder endvidere bestemmelser om udpegning af kompetente nationale domstole på designområdet og om foreløbige, herunder sikrende retsmidler i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/715 af 11. marts 2026 om EU-design, jf. forordningens artikel 119, stk. 1, og artikel 129.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den [X] til den [Y] været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

[…]

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Lovforslaget indebærer med den foreslåede § 22 om gengivelse af designet en forøgelse af mulighederne for gengivelse af designet, som, afhængigt af designets karakter, hvilket vil kunne gøre det lettere og mere enkelt for ansøgere at indgive en ansøgning. En ændring af muligheden i medfør af den foreslåede § 23 for at indgive én samlet ansøgning, der omfatter flere design i en såkaldt samregistrering, uden at disse skal henføres til den samme klasse indenfor Locarnoklassifikationen, skønnes at gøres designbeskyttelsen mere tilgængelig, effektiv og administrativ enkel for ansøgere, herunder navnlig små- og mellemstore virksomheder.	Lovforslaget indebærer i § 11, stk. 2, at fornyelse af designretten fremover kan ske hvert femte år op til en periode på i alt 25 år. Efter de gældende regler kan ansøgere allerede i forbindelse med indgivelse af ansøgningen vælge at betale fornyelsesgebyrer for designet for samtlige de 25 år, som designet maksimalt kan være registreret for. Lovforslaget indebærer en afskaffelse af adgangen til administrativ prøvning efter den gældende designlovs § 25 af, om en designregistrering helt eller delvist skal udslettes, hvis registreringsbetingelserne ikke er opfyldt. Denne ordning benyttes i meget begrænset omfang og er ressource- og kompetencemæssigt udfordrende at opretholde. Der vil fortsat være mulighed for domstolsprøvelse. Lovforslaget indebærer i § 24, stk. 2, at betalingen af ansøgningsgebyret for en designansøgning som noget nyt bliver

		en betingelse for tildeling af en ansøgningsdato, som blandt andet danner grundlag for tidspunktet for prioritet, hvilket mindsker fleksibiliteten i betalingstidspunktet for den enkelte ansøger. Afskaffelsen af den gældende designlovs § 25 om at få foretaget en administrativ prøvning af, om en designregistrering helt eller delvist skal udslettes skønnes at medføre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet der alene vil være mulighed for domstolsprøvelse.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2823 af 23. oktober 2024 om retlig beskyttelse af design, og indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder Lovforslaget indeholder endvidere bestemmelser om udpegning kompetente nationale domstole på designområdet og om foreløbige, herunder sikrende retsmidler i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/715 af 11. marts 2026 om EU-design.	
Er i strid med de fem principper for implementering af	Ja	Nej [X]

erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Designloven indeholder ikke specifikke regler, der definerer designlovens anvendelsesområde. Anvendelsesområdet anses i stedet for at være reguleret generelt på tværs af designlovens bestemmelser.

Det foreslås i *§ 1*, at denne lov finder anvendelse på rettigheder til design, der er genstand for registrering eller ansøgning om registrering, og internationale registreringer med retsvirkning her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil regulere lovens anvendelsesområde og implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2823 af 23. oktober 2024 om retlig beskyttelse af designs (herefter direktivet) artikel 1.

Formuleringen ”her i landet” skal læses i sammenhæng med den foreslåede designlovs § 77, der afgrænser lovens territoriale anvendelsesområde.

Der henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Design defineres i designlovens § 2, nr. 1 som et produkts eller en del af et produkts udseende, som er bestemt af de særlige træk ved selve produktet eller dets udsmykning, navnlig for så vidt angår linjer, konturer, farver, form, struktur eller materiale.

Det foreslås i *§ 2, nr. 1*, at et design defineres som et produkts eller en del af et produkts udseende, der følger af produktets eller dets udsmyknings elementer, navnlig linjerne, konturerne, farverne, formen, strukturen eller materialet, herunder enhver bevægelse, overgang eller anden form for animation af disse elementer.

Den foreslåede ændring vil udvide designbegrebet, som defineret i designlovens § 2, nr. 1.

Bestemmelsen vil give mulighed for at bevægelser, overgange eller andre former for animation kan udgøre en del af designbeskyttelsen. Formålet med ændringen er, at definitionen af et design er klar, gennemsigtig og teknisk tidssvarende. Definitionen tager højde for fremkomsten af nye design, der ikke nødvendigvis er inkorporeret i fysiske produkter. Det anerkendes i direktivet, at animation, såsom bevægelse eller overgang af elementer i et produkt, kan bidrage til et designs udseende, navnlig de tilfælde, hvor der er tale om et design, der ikke er inkorporeret i en fysisk genstand.

Der henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 3.

Produkt defineres efter designlovens § 2, nr. 2 som en industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel, herunder blandt andet dele, der er bestemt til at blive samlet til et sammensat produkt, samt emballage, udstyr, grafiske symboler og typografiske skrifttyper, men ikke edb-programmer.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 2*, at et produkt er en industrielt eller håndværksmæssigt fremstillet artikel, bortset fra et computerprogram, uanset om den er inkorporeret i en fysisk genstand eller optræder i ikke-fysisk form, herunder i emballage, sæt af artikler, rumlig indretning af elementer, der er beregnet til at danne et indre eller ydre miljø, og dele, der er bestemt til at blive samlet til et sammensat produkt eller som grafiske værker eller symboler, logoer, overflademønstre, typografiske skrifttyper og grafiske brugergrænseflader.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en udvidelse i produktbegrebet, som beskrevet i designlovens § 2, nr. 1.

Som noget nyt indeholder forslaget således en henvisning til, at produktbegrebet også omfatter artikler, der optræder i ikke-fysisk form, hvilket skyldes udvidelsen af designbegrebet i nr. 1.

Ligesom i den gældende lov, indeholder nr. 2 en ikke-udtømmende oplistning af eksempler på artikler, der er omfattet af begrebet produkt. Denne oplistning af eksempler er udvidet i

forhold til den gældende lov, idet der blandt andet er henvist til "sæt af artikler" og "rumlig indretning af elementer, der er beregnet til at danne et indre eller ydre miljø".

Derudover nævner bestemmelsen grafiske værker, logoer, overflademønstre og grafiske brugergrænseflader. Disse produkter anses også for omfattet af produktbegrebet i den gældende designlov, men er nu udtrykkeligt nævnt i den foreslåede bestemmelse.

Det er nyt, at produktbegrebet også omfatter "sæt af artikler". Det kan blandt andet være et skakspil i sin helhed, som både består af selve skakbrættets udseende samt alle skakbrættets brikker. I eksemplet er der både mulighed for, at hvert af disse elementer i sig selv kan udgøre et design, men skaksættet vil også som helhed kunne udgøre ét samlet produkt. Det er ikke et krav, at produkterne skal kunne anvendes sammen. Således vil en serie af enkelte dele eller figurer, som kan anvendes separat også kunne udgøre et sæt af artikler. Det kan blandt andet være, hvis enkeltdelene er forbundet funktionelt eller udtryksmæssigt og normalvis sælges som ét samlet produkt. Sådanne sæt kan f.eks. bestå i bestik, hvor knive, gafler og skeer kan udgøre et sådan sæt af artikler, hvor de enkelte genstande kan bruges hver for sig eller sammen.

Formuleringen "rumlig indretning af elementer, der er beregnet til at danne et indre eller ydre miljø" henviser blandt andet til, at forretningsindretninger kan opnå designbeskyttelse. Tilføjelsen vil indebære, at det tydeliggøres, at sådanne indretninger kan være omfattet af produktbegrebet.

Der henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 2, nr. 4.

Et sammensat produkt defineres efter designlovens § 2, nr. 3 som et produkt, der består af flere bestanddele, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 3,* at et sammensat produkt, er et produkt, der består af flere komponenter, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, som beskrevet i designlovens § 2, nr. 3, og viderefører definitionen af et sammensat produkt.

Til brug for fastlæggelse af designbeskyttelsen i relation til reservedele, indeholder bestemmelsen en præcisering af sammensat produkt. Disse regler har især betydning inden for branchen for reservedele til biler.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 2, nr. 5.

Designregistret er ikke defineret i dansk ret.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 4*, at designregistret er det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede design og over designeringer af Danmark i internationale registreringer i henhold til Genève-aftalen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 2, nr. 2.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 5,* at der ved Genève-aftalen forstås Genève-aftalen af 2. juli 1999 under Haag-Arrangementet om international registrering af industrielle design.

EU-design er ikke defineret i dansk ret.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 6,* at EU-design er rettigheder til et registreret design stiftet efter Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EU-design.

Pariserkonventionen er ikke defineret i dansk ret.

Det foreslås defineret i *§ 2, nr. 7*, at der ved Pariserkonventionen forstås Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

Designlovens § 53 indeholder en definition af, at der ved en international designregistrering forstås en registrering i henhold til den i Genève den 2. juli 1999 vedtagne ændring af Haag-arrangementet vedrørende international registrering af design (Genève-aftalen).

Det foreslås definereret i *§ 2, nr. 8,* at der ved begrebet international registrering forstås en international registrering af et industrielt design foretaget i overensstemmelse med Genève-aftalen.

EU-designforordningen er ikke defineret i dansk ret.

Det foreslås defineret i *nr. 9*, at EU-designforordningen angiver Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/715 af 11. marts 2026 om EU-design (kodifikation).

Det Internationale Bureau er ikke defineret i dansk ret.

Det foreslås defineret i *nr. 10*, at Det Internationale Bureau angiver Det internationale bureau i Verdensorganisationen for intellektuel ejendomsret, som er fastsat i Genève-aftalens artikel 1, nr. xxviii.

Til § 3

Designlovens § 1 fastsætter, at den som har frembragt et design (designeren), eller den, til hvem designerens ret er overgået, i overensstemmelse med denne lov ved registrering kan erhverve eneret til designet (designret), jf. § 9.

Designloven regulerer ikke eksplicit de situationer, hvor to eller flere personer i fællesskab har frembragt designet. Det antages dog efter fortolkning heraf, at retten til det registrerede design i denne situation tilkommer de pågældende personer i fællesskab.

Der findes heller ikke i den gældende lov særlige regler om arbejdstagers design.

Forholdet mellem arbejdstager og arbejdsgiver ved opfindelser, der kan beskyttes ved patent eller brugsmodel, er reguleret ved lov om arbejdstageres opfindelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 104 af 24. januar 2012. Ligeledes er ophavsretten til edbprogrammer, der er frembragt i et ansættelsesforhold, reguleret i ophavsretslovens § 59. I begge de nævnte situationer er arbejdsgiver givet visse rettigheder i forhold til opfindelser eller frembringelser, der er foretaget af arbejdstageren som led i ansættelsesforholdet.

Designlovens manglende regulering af dette forhold skyldes blandt andet, at det i *Betænkning vedrørende en ny dansk lov om mønstre* blev anbefalet, at "spørgsmålet om arbejdstageres mønstre ikke bør løses i mønsterloven men i ansættelseskontrakter eller gennem særlig derom truffen aftale", jf. betænkning nr. 417/1966, side 87. Forholdet har hidtil ikke givet anledning til retssager i Danmark, og det må formodes, at dette skyldes, at arbejdstagere og arbejdsgivere i vid udstrækning anvender aftaler til regulering af rettighedsforholdene.

Det foreslås i *§ 3, stk. 1*, at den som har frembragt et design (designeren), eller den, til hvem designerens ret er overgået, i overensstemmelse med denne lov ved registrering kan erhverve eneret til designet (designret).

Der tilsigtes ikke materielle ændringer i retstilstanden.

Bestemmelsen fastslår, hvem der er rette rettighedshaver til et registreret design. Retten tilkommer enten designeren, der ved egen skabende indsats har skabt designet, eller den til hvem designerens ret er overgået. Det antages at dette ligger implicit i den gældende designlovs § 1. Formålet med den foreslåede bestemmelse er dermed at skabe klarhed omkring, hvem der kan udøve og håndhæve designretten.

Bestemmelsen implementerer indholdet af direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 11, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2,* at hvis to eller flere personer i fællesskab har frembragt et design, tilkommer rettigheden til det registrerede design de pågældende personer i fællesskab.

Der tilsigtes ikke materielle ændringer i retstilstanden.

Henset til, at der i praksis ses konflikter om, hvem retten til et design, som er frembragt i samarbejde mellem flere personer, tilkommer, er det fundet hensigtsmæssigt at foreslå en udtrykkelig bestemmelse herom. Den foreslåede bestemmelse vil derfor tage specifikt stilling til denne situation. Bestemmelsen har således til formål at skabe klarhed over rettighedsfordelingen, når et design er frembragt af flere personer i fællesskab.

Bestemmelsen afspejler princippet om, at alle, der har ydet en skabende indsats i udviklingen af det registrerede design, har ret til at blive anerkendt som designer på lige fod med hinanden. Bestemmelsen fastlægger ikke et minimumskrav for graden af skabende indsats, førend designeren kan anerkendes som designer.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 11, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3,* at rettigheden til det registrerede design tilkommer arbejdsgiveren, hvis et design er blevet frembragt af en arbejdstager som led i udførelsen af arbejdstagerens opgaver eller efter anvisning fra arbejdstagerens arbejdsgiver, medmindre andet er fastsat ved aftale mellem de berørte parter eller i øvrigt følger af dansk ret.

Det foreslåede stk. 3 vil indføre en præsumptionsregel om, at den skabende indsats i ansættelsesforhold som udgangspunkt anses for udført for arbejdsgiveren og regulerer således situationer, hvor designskabelsen sker i erhvervsmæssig sammenhæng. Bestemmelsen vil tillige give mulighed for, at parterne kan fravige reglen ved aftale.

Med den nye regel vil der være en formodning for, at retten til et design, der er frembragt af en arbejdstager som led i udførelsen af arbejdstagerens opgaver eller efter anvisninger fra arbejdstagerens arbejdsgiver, overgår fra arbejdstageren til arbejdsgiveren, medmindre andet er aftalt.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 11, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4,* at den person, i hvis navn en designret er registreret, eller forud for registrering den person, i hvis navn ansøgningen er indgivet, anses for at være den person, der er berettiget til at handle i enhver sag vedrørende designet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand.

Begreberne registreret og indgivet må forstås således, at det er den til enhver tid noterede indehaver eller ansøger, der vil være omfattet af bestemmelsen. Den legitime rettighedshaver kan ændres i såvel ansøgningsfasen som i registreringsperioden.

Af direktivets artikel 12 fremgår, at bestemmelsen gælder både for så vidt angår sager ved Patent- og Varemærkestyrelsen samt i enhver anden sag. Det kan f.eks. være for domstole, ankenævn osv. Begrebet person skal forstås i bred forstand, og kan således både angive en fysisk og en juridisk person.

Såfremt rettighedshaver eller en anden part mener at det i registret noterede navn ikke er korrekt, vil det være muligt at indgive en anmodning om ændring heraf til Patent- og Varemærkestyrelsen. En sådan anmodning kræver tilstrækkelig dokumentation. For mere om notering af ændringer i designregistret, se § 58.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 12.

Til § 4

I medfør af designlovens § 3, stk. 1 kan designret kun opnås, hvis designet er nyt og har individuel karakter.

Derudover fastsættes det i § 4, stk. 1, at et design til en bestanddel af et sammensat produkt kun anses for at være nyt og have individuel karakter, hvis bestanddelen efter at være blevet indføjet i det sammensatte produkt fortsat er synlig under normalt brug af produktet og den synlige del af bestanddelen opfylder kravene om nyhed og individuel karakter.

Af designlovens § 4, stk. 2 fremgår det derudover at der ved normal brug som beskrevet i stk. 1, nr. 1, forstås den endelige brugers anvendelse af det sammensatte produkt bortset fra vedligeholdelse, service eller reparation.

Det foreslås i *stk. 1*, at designret kun kan opnås, hvis et design er nyt og har individuel karakter.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 3, stk. 1.

Patent- og Varemærkestyrelsen vil fortsat ikke foretage en *ex officio* undersøgelse af, om kravene til nyhed og individuel karakter er opfyldt i forbindelse med registrering af et design. Kravene vedrørende nyhed og individuel karakter, kan således udelukkende få betydning i de tilfælde, hvor en designregistrering prøves ved domstolene, jf. forslaget til § 41, stk. 2, nr. 2.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 3, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at et design, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt, kun anses for at være nyt og have individuel karakter hvis komponenten efter at være blevet inkorporeret i det sammensatte produkt fortsat er synlig under normal brug af dette produkt, og de synlige elementer af komponenten i sig selv opfylder kravene om nyhed og individuel karakter.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 4, stk. 1.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 16, at et produkts designelementer ikke behøver at være synlige på et bestemt tidspunkt eller i en bestemt anvendelsessituation for at kunne nyde designbeskyttelse. Der stilles dog krav om, at komponenter af et sammensat produkt er synlige under normal brug, og at de synlige elementer i sig selv skal opfylde kravene om nyhed og individuel karakter. Elementer af et sammensat produkt, der ikke lever op til disse krav, og som derfor er udelukket fra selv at opnå designbeskyttelse, vil ikke have indflydelse ved vurderingen af, om andre designelementer i en designansøgning opfylder kravene til beskyttelse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 3, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 3*, at der ved normal brug i den i stk. 2, litra a, anvendte betydning forstås den endelige brugers anvendelse, med undtagelse af vedligeholdelse, service og reparation.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 4, stk. 2.

At den foreslåede bestemmelse stiller krav om, at komponenterne skal være synlige ved normal brug, betyder ikke, at disse skal være synlige til hver en tid. Der kan f.eks. henvises til Sø- og Handelsrettens afgørelse i sagen V-4-14 af 23. april 2013, hvor det blev fastslået, at knivene i en krydderikværn kunne anses for at være synlige under normal brug. Her var det

afgørende, at rengøring af produktet var en del af den endelige brugers normale brug af produktet, eftersom produktet var beregnet til forarbejdning af fødevarer. Det blev endvidere tillagt vægt, at det af brugsanvisningen til produktet fremgik, hvordan knivene skulle rengøres separat. Selvom knivene ikke var synlige til enhver tid, anså Sø- og Handelsretten dog knivene for at være synlige under normal brug.

Hvad der nærmere forstås ved normal brug af et sammensat produkt, er ligeledes behandlet af EU-Domstolen i den præjudicielle afgørelse i sagen C-472/21 Monz. Det følger af afgørelsen, at begrebet normal brug må underlægges en vid fortolkning og omfatter "handlinger, der vedrører den sædvanlige anvendelse af et produkt, samt andre handlinger, der med rimelighed kan udføres i forbindelse med en sådan anvendelse, og som er sædvanlige ud fra den endelige forbrugers synsvinkel, herunder handlinger, der kan udføres før eller efter, at produktet har opfyldt sit primære formål, såsom opbevaring og transport af produktet." I den konkrete sag fandtes undersiden af et cykelsæde derfor at leve op til kravet om synlighed ved normal brug.

Ved fastlæggelse af den endelige bruger skal der foretages en konkret vurdering, hvor anvendelsen af det sammensatte produkt inddrages. F.eks. betragtes køberen af en bil som den endelige bruger, hvis bilen købes til egen brug. Derimod vil forhandleren af bilen ikke blive betragtet som den endelige bruger. Det at en del af et design er synligt i forbindelse med vedligeholdelse, service og reparation, kan ikke betragtes som normal brug i relation til f.eks. en bil, da disse dele af en bil ikke kan anses for at være synlige ved brugerens normale brug. Hvis denne begrænsning ikke fandtes, ville reglen om synlighed i stk. 2 litra a, miste sin betydning.

Bestemmelsen implementerer artikel 3, stk. 4.

Til § 5

Det fremgår af designlovens § 3, stk. 2, at et design anses som nyt, hvis intet identisk design er blevet offentligt tilgængeligt før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16. Design skal anses som identiske, hvis deres særlige træk kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Det foreslås i *§ 5*, at et design anses for nyt, hvis intet identisk design er blevet offentligt tilgængeligt inden den dato, hvor ansøgning om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. Design anses for identiske, hvis deres særlige træk kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 3, stk. 2.

Det vil fortsat være en betingelse for at opnå designbeskyttelse, at et design ikke er blevet offentligt tilgængeligt før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der kun registreres designrettigheder for produkter, der er nye i forhold til, hvad der tidligere er offentliggjort. Bestemmelsen vedrører både identiske design og design der udelukkende adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Det kan ikke klart fastlægges, hvornår design adskiller sig fra hinanden på "uvæsentlige punkter", da det altid vil komme an på den konkrete situation, hvor blandt andet designerens grad af frihed ved udformningen af produktet indgår. Der skal således foretages en vurdering af de enkelte design, hvorved samtlige særlige træk ved de pågældende design fastlægges og derefter sammenholdes. Hvis det konstateres, at der er mere end blot uvæsentlige forskelle, er det som oftest relevant i stedet at undersøge, om det anfægtede design har individuel karakter i overensstemmelse med den foreslåede § 6.

Bortset fra anvendelse af begrebet design i stedet for det tidligere anvendte begreb mønster, er ordlyden af direktivets artikel 4 identisk med ordlyden i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre (EF-Tidende 1998 nr. L 289, s. 28) (herefter benævnt 1998-direktivet), som er implementeret i lov nr. 1259 af 20. december 2000 om design (designloven). Det følger af direktivets præambelbetragtning 13 samt af 1998-direktivets præambelbetragtning 9, at bestemmelsen bunder i et ønske om en ensartet definition af kravene om nyhed og individuel karakter i hele EU.

Se desuden nærmere om et designs individuelle karakter i bemærkningerne til forslagets § 6.

Med hensyn til, hvornår et design må anses for at være offentligt tilgængeligt, henvises der til den foreslåede bestemmelse i § 7.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 4.

Til § 6

Et design anses i medfør af designlovens § 3, stk. 3, for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, designet giver den informerede bruger, adskiller sig fra det helhedsindtryk, en sådan bruger får af andre design, som er blevet offentligt tilgængelige inden dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16. Ved vurderingen af et designs individuelle karakter skal der tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et design anses for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk,

det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentligt tilgængelige inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 3, stk. 3, 1. pkt.

Ved "individuel karakter" forstås, at det helhedsindtryk, som designet giver den informerede bruger, skal adskille sig fra det helhedsindtryk som den informerede bruger får af et andet, tidligere design. Her kan der blandt andet henvises til EU-domstolens præjudicielle afgørelse C-345/13, Karen Millen Fashions. I afgørelsen blev det fremhævet at vurderingen af, hvorvidt et design har individuel karakter, fortsat afhænger af den informerede brugers opfattelse af designet samt graden af frihed, som designeren har haft ved udformningen af designet. Se nærmere herom i bemærkningerne til forslagets stk. 2.

Kravet om individuel karakter er et selvstændigt krav, som er uafhængigt af nyhedskravet i den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1. Det betyder, at selvom et design opfylder nyhedskravet, kan det ikke opnå designbeskyttelse, hvis det mangler individuel karakter. Dette fremgår af såvel direktivets præambelbetragtning 18 samt af forarbejderne til § 3 i den gældende designlov.

Det fremgår af bestemmelsen, at begrebet individuel karakter skal vurderes ud fra den informerede brugers perspektiv.

Ved den informerede bruger henvises der til en fiktiv person, der hverken er fagmand eller ekspert på området. Den informerede bruger er dog ikke helt uden kendskab til produktet, dets formål og variationsmuligheder. Begrebet den informerede bruger blev i sagen C-281/10 (PepsiCo), defineret som en person, der ligger mellem den gennemsnitlige forbruger og en fagmand, idet denne har mere viden end den gennemsnitlige forbruger, men mindre viden end en fagmand, som er ekspert med en detaljeret fagkundskab. Den informerede bruger kan derfor opfattes som en person, der ikke blot er gennemsnitligt opmærksom, men er særligt opmærksom. Det kan blandt andet være på baggrund af personlige erfaringer eller omfattende kendskab til den omhandlende sektor.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 5, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2,* at der ved vurderingen af et designs individuelle karakter tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 3, stk. 3, 2. pkt.

Designerens frihedsgrad afhænger af forskellige forhold og varierer alt efter hvilket produkt, som designet skal anvendes på. Der kan f.eks. være særlige brancherelaterede standardiseringskrav, normer eller sikkerhedskrav som designeren kan være underlagt og derfor som minimum skal opfylde. Det kan også være visse tekniske funktioner, som et design er nødsaget til at opfylde. Kravet til individuel karakter reduceres, når et produkt i sig selv stiller helt bestemte funktionelle krav. Det skyldes, at designeren som følge af disse funktionelle krav har begrænsede muligheder for at udvikle et nyt design. Hvis designeren derimod har haft en betydelig kreativ frihed, kræver det mere markante forskelle mellem de to design førend designet anses for at opfylde kravet om individuel karakter.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 5, stk. 2.

Til § 7

Det fremgår af designlovens § 5, stk. 1, at et design er offentligt tilgængeligt, hvis det er blevet offentliggjort i forbindelse med registrering eller på anden måde, er blevet offentliggjort, eller hvis det er blevet udstillet, benyttet kommercielt eller blevet kendt på anden måde.

Det foreslås i *§ 7, stk. 1*, at ved vurderingen af nyhed og individuel karakter efter §§ 5 og 6 anses et design for at være blevet offentligt tilgængeligt, hvis det er blevet offentliggjort i forbindelse med registreringen, eller på anden måde er blevet offentliggjort, eller det er udstillet, benyttet kommercielt eller på anden måde blevet kendt.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 5.

Ved offentliggørelse i forbindelse med registrering forstås de situationer, hvor Patent- og Varemærkestyrelsen har offentliggjort designet i Dansk Designtidende (herefter Designtidende). Bestemmelsen foreskriver dog, at designet også kan offentliggøres på andre måder. Det kan f.eks. være, hvis andre myndigheder har offentliggjort designet, designet har været udstillet på en udstilling eller på anden måde er vist, herunder via internettet.

Ved formuleringen ”på anden måde” understreges det, at det i princippet er uden betydning, hvordan designet er blevet kendt. Eksemplerne på offentliggørelse i den foreslåede bestemmelse er således ikke udtømmende.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 6, stk. 1.

Designet anses i medfør af designlovens § 5, stk. 2, ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, i de tilfælde, hvor fagkredsene inden for den pågældende sektor i Den Europæiske Union gennem deres sædvanlige forretningsførelse ikke med rimelighed kan have fået kendskab til de omstændigheder, der er nævnt i stk. 1, før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16, eller hvis andre har fået kendskab til designet i forbindelse med et udtrykkeligt eller underforstået krav om fortrolighed.

Det foreslås i *§ 7, stk. 2*, at et design, uanset stk. 1 ikke anses for at være blevet offentligt tilgængeligt, når fagkredsene inden for den pågældende sektor i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ikke med rimelighed kan have fået kendskab til den i stk. 1 omhandlede offentliggørelse af designet som led i deres normale forretningsførelse inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. Designet anses desuden ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, når tredjemand har fået kendskab til det under et eksplicit eller implicit krav om fortrolighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 5, stk. 2.

En fagperson skal forstås som en person, som har større viden end en informeret bruger. Ifølge EU-Rettens afgørelse i T-153/08, må det anses som led i normal forretningsførelse at deltage på messer og gennemgå fagtidsskrifter. Design som er fremkommet i sådan forbindelse, skal derfor anses for at være blevet kendt blandt fagkredse. Dette gælder også selvom offentliggørelsen er sket uden for EU.

I medfør af designlovens § 6, nr. 1 anses designet ikke for at være blevet offentligt tilgængeligt, såfremt offentliggørelsen er sket inden for 12 måneder før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16, af designeren eller den, til hvem designerens ret er overgået, eller af andre på grundlag af oplysninger, der er meddelt, eller foranstaltninger, der er truffet af designeren eller den, til hvem designerens ret er overgået.

Det foreslås i *§ 7, stk. 3*, at ved anvendelse af §§ 5 og 6 anses offentliggørelse for ikke at have fundet sted, når det offentliggjorte design, som er identisk med eller ikke i sit helhedsindtryk afviger fra det ansøgte eller registrerede design, er gjort offentligt tilgængeligt i løbet af de 12 måneder, der går forud for ansøgningens indgivelsesdato eller, hvis der er begæret prioritet, forud for prioritetsdagen, og offentliggørelsen er sket af designeren, den, til hvem designerens ret er overgået eller tredjemand på grundlag af oplysninger, der er meddelt, eller tiltag der er truffet af designeren, eller af den til hvem designerens ret er overgået.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 6, nr. 1.

Bestemmelsen er en undtagelse til den foreslåede § 7, stk. 1, og regulerer den såkaldte skånefrist, som giver designeren mulighed for at teste sit design i markedet inden en eventuel indgivelse af designansøgning. Hvis designet findes at have kommerciel værdi, har designeren fortsat mulighed for at få designet registreret. Hvis det derimod viser sig, at designet ikke får succes, eller at designet har en meget kort levetid på markedet, behøver designeren ikke at bruge tid eller penge på en designansøgning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at offentliggørelse, som foretages af designeren selv eller på dennes foranledning, ikke forhindrer designregistrering, så længe ansøgning indgives senest 12 måneder efter offentliggørelsen. Denne offentliggørelse kan ske et hvilket som helst sted i verden. Skånefristen har også den betydning, at ansøgere, der ikke kender til designsystemet og betydningen af hemmeligholdelse, får mulighed for at opnå beskyttelse, selv hvis de har gjort deres design offentligt tilgængeligt og først senere bliver opmærksom på, at designet bør registreres.

Det tilfælde, hvor designeren f.eks. giver oplysninger om sit design til et nyhedsmedie, som derefter offentliggør designet, anses også for at være omfattet af forslaget i stk. 3, idet mediets offentliggørelse anses for at være sket på designerens foranledning.

12-måneders perioden anses for at være en rimelig periode, som afvejer hensynet til at imødekomme designerens behov for en prøveperiode, uden at perioden dog, af hensyn til tredjemand, udstrækkes for længe.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 6, stk. 2.

Designlovens § 6, nr. 2 fastsætter, at et design ikke anses for at være blevet offentligt tilgængeligt, såfremt offentliggørelsen er sket inden for 12 måneder før dagen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16, som følge af misbrug i forhold til designeren eller den, til hvem designerens ret er overgået.

Det foreslås i *stk. 4,* at bestemmelsen i stk. 3 tilsvarende finder anvendelse, hvis designet er blevet gjort offentligt tilgængeligt som følge af misbrug i forhold til designeren, eller den til hvem designerens ret er overgået.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 6, nr. 2.

Bestemmelsen er en undtagelse til den foreslåede § 7, stk. 1.

Ved misbrug forstås, at indehaver ikke må være medskyldig i, at designet er offentliggjort. Misbrug kan f.eks. bestå i industrispionage, en tidligere medarbejders udnyttelse af designet i en ny virksomhed eller offentliggørelse af fortrolige oplysninger.

Med de udtrykkeligt nævnte tilfælde i forslagets stk. 3 og 4, er det svært at forestille sig en situation, hvor offentliggørelse af et design inden for 12-måneders fristen vil være nyhedsskadelig. Dette skyldes en antagelse om, at sådan offentliggørelse inden for denne periode som udgangspunkt vil være sket enten på indehavers foranledning, eller som følge af misbrug.

Den foreslåede bestemmelse implementerer direktivets artikel 6, stk. 3.

Til § 8

Designlovens § 8, stk. 1 angiver, at designret ikke kan opnås til de dele af et produkts udseende, som udelukkende er bestemt af produktets tekniske funktion, eller som må reproduceres i deres nøjagtige form og dimensioner, for at det produkt, som designet angår, mekanisk kan kobles til et andet produkt eller placeres i, på, omkring eller bringes i kontakt med et andet produkt, så begge produkter opfylder deres funktion.

Den gældende designlov har givet anledning til en del fortolkningstvivl i forhold til, hvornår et design eller et designs elementer anses for at være rent teknisk betingede. Domstolen har dog i C-395/16 (Doceram) udtalt, at den tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 6/2002 om EF-design skal fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse for de elementer af et design, for hvilke det godtgøres, at den tekniske funktion er den eneste faktor, der har været bestemmende for elementerne. Vurderingen foretages baseret på samtlige objektive relevante omstændigheder i sagen. Det kan indgå som en del af bedømmelsen, hvorvidt designeren har haft andre designmuligheder, men det er ikke i sig selv afgørende, om der foreligger alternative design, der kan opfylde den samme tekniske funktion.

Uanset ovenstående, kan der dog opnås designret til et design der er nyt og har individuel karakter i overensstemmelse med § 3, hvis designet giver mulighed for en mangfoldig sammenbygning eller sammenkobling af produkter i et modulopbygget system bestående af indbyrdes udskiftelige dele.

Det foreslås i *stk. 1,* at der ikke kan erhverves designret til de elementer af et produkts udseende, der alene er bestemt af produktets tekniske funktion.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 8, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen er en undtagelsesbestemmelse til de øvrige bestemmelser om opnåelse af designret, herunder blandt andet forslagets § 4, da den fastsætter at et design, selvom det i princippet er nyt og har individuel karakter i sin helhed, ikke kan opnå beskyttelse for rent tekniske elementer.

Anvendelsesområdet for undtagelsen er snævert. Den foreslåede bestemmelse vil alene finde anvendelse, hvis det godtgøres, at den tekniske funktion er den *eneste* faktor, der har været bestemmende. Det faktum, at en udformning er nødvendig af visuelle og/eller æstetiske hensyn, som f.eks. at designet er "on trend" er ikke omfattet af undtagelsen. Det at designet har andre hensigtsmæssige træk, som er rent teknisk betingede, vil heller ikke medføre, at designet falder inden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Et design, hvis elementer udelukkende er bestemt af et produkts tekniske funktion, er udelukket fra designbeskyttelse. Et rent teknisk betinget design, kan muligvis i stedet opnå patent- eller en brugsmodelbeskyttelse. Hvis designet besidder både tekniske elementer og elementer, der ikke er rent funktionelt betingede, kan de elementer, som ikke er rent funktionelt betingede beskyttes, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4. Den beskyttelse, som et design herefter nyder, vil dog fortsat ikke gælde for de træk, som er rent teknisk betingede.

I praksis kan det være svært at vurdere, hvorvidt et design er rent teknisk betinget, eller om designet indeholder f.eks. bare ét formgivningsmæssigt træk. I direktivets præambelbetragtning 19 bemærkes det dog, at det er underforstået, at betingelsen i artikel 7, stk. 1, om at et design, som er rent teknisk betinget, ikke kan nyde designbeskyttelse, ikke må medføre et krav om, at et design skal have æstetisk karakter. Et design kan således i princippet være funktionelt og uden æstetiske træk, og stadig opnå designbeskyttelse i det omfang udformningen ikke udelukkende er teknisk betinget.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 7, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at der ikke kan erhverves designret til de elementer af et produkts udseende, der nødvendigvis må reproduceres i deres nøjagtige form og dimensioner for, at det produkt, som designet indgår i eller finder anvendelse på, rent mekanisk kan kobles til et andet produkt eller placeres i, på eller omkring et andet produkt eller bringes i kontakt med et andet produkt, således at begge produkter opfylder deres funktion.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 8, stk. 1, nr. 2.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det ikke er muligt for producenter at opnå egentlig monopol på fremstilling og salg af produkter, der er beregnet til sammenkobling med producentens egne produkter, herunder reservedele.

Bestemmelsen udelukker designbeskyttelse af mekaniske sammenkoblinger, hvis udformning er afgørende for, at produktet kan sammenkobles med andre produkter. Det kan f.eks. være kanter eller profiler på en forskærm, som medfører, at forskærmen kan fastgøres på en bil. Disse vil ikke kunne opnå designbeskyttelse. Derimod er forskærmen i sig selv ikke udelukket fra designbeskyttelse. Det samme gør sig gældende for tilslutningsdele mellem en støvsuger og støvsugerslangen, disse vil heller ikke kunne opnå designbeskyttelse. Støvsugerslangen i sig selv vil dog godt kunne beskyttes efter de almindelige krav om nyhed og individuel karakter. Bestemmelsen kaldes også must fit-reglen, og skal modvirke at producenter med designregistreringer skaber en tilstand af monopol på reservedele. Man kan således ikke opnå designbeskyttelse for de dele af et produkt, der udelukkende ser ud, som de gør, fordi de skal passe sammen med eller kobles mekanisk til et andet produkt.

Bestemmelsen vil bl.a. særligt få betydning for reservedelsmarkedet, hvor en række reservedele ikke kan opnå designbeskyttelse, idet det væsentlige ved disse reservedele netop er sammenkoblingsdelen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 7, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at uanset bestemmelsen i stk. 2 kan der opnås designret til et design, der er nyt og har individuel karakter i overensstemmelse med §§ 5 og 6, hvis designet giver mulighed for en mangfoldig sammenbygning eller sammenkobling af produkter i et modulopbygget system bestående af indbyrdes udskiftelige dele.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 8, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse er en undtagelse til den foreslåede § 8, stk. 2.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 21, at beskyttelsen er nødvendig, da mekaniske sammenkoblinger i modulopbyggede produkter kan udgøre et væsentligt element i de innovative karakteristika ved modulopbyggede produkter og dermed også repræsenterer et vigtigt markedsføringsaktiv. Disse mekaniske sammenkoblinger skal derfor kunne beskyttes.

Bestemmelsen vil blandt andet omfatte byggeklodser og andre modulopbyggede produkter, der kan anvendes i mange kombinationer, således som det kendes fra legetøjsmarkedet eller

ved modulopbyggede reolsystemer, hvor man over tid potentielt udvikler nye sammensættelige komponenter. Formålet med bestemmelsen er at sikre at design, som anvendes til mangfoldig sammenbygning, hvor udskiftelige dele kan samles i et antal kombinationer, kan opnå den samme beskyttelse som øvrige design, der ikke er rent teknisk betingede.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 7, stk. 3.

Til § 9

I medfør af designlovens § 7, stk. 1, nr. 1, kan designret ikke opnås, hvis designet strider mod offentlig orden eller sædelighed.

Det antages, at vurderingen af, hvad der er omfattet af bestemmelsen, er den samme som foretages for varemærker efter varemærkelovens § 14, stk. 1, nr. 2, som tillige indeholder et forbud mod registrering af varemærker, der strider mod den offentlige orden og sædelighed.

Ifølge forarbejderne til varemærkeloven, udgør henvisningen til »offentlig orden« et værn mod, at tegn, der er bærere af væsentlige ordensmæssige interesser, registreres som varemærker eller som en del heraf. Forarbejderne angiver også, at der med »sædelighed« ikke alene sigtes til kønssædeligheden, men også sæd og skik. Bestemmelsen skal ses i lyset af Pariserkonventionens artikel 6 e, litra b, der anvender ordet moral.

Det foreslås i *§ 9*, at der ikke kan erhverves designret til et design, der strider mod offentlig orden eller sædelighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 7, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med forslagets §§ 31 og 41, ifølge hvilke Patent- og Varemærkestyrelsen ex officio skal afslå et design, der strider mod offentlig orden eller sædelighed. Offentlig orden og sædelighed er således to af de få forhold, der undersøges i forbindelse med vurderingen af designansøgningen.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 22, at direktivet fortsat ikke indebærer en harmonisering af begreberne offentlig orden og sædelighed. Retstilstanden og kravene til fortolkning af begreberne ”offentlig orden og sædelighed” er således uændret på såvel EU-plan, som på nationalt plan, og skal fortsat fastlægges i overensstemmelse med den enkelte medlemsstats moralkodeks.

Grænsen for, hvornår et design anses for at være usædeligt eller i strid med offentlig orden, er fortsat ganske liberal i Danmark. Det er således kun design, der anses for at være dybt krænkende eller stødende, der vil blive afslået. Der er ikke opsat specifikke grænser for, hvornår et design strider mod sædelighed eller offentlig orden. Henset til at Patent- og Varemærkestyrelsen har brede rammer for, hvad der kan accepteres designbeskyttes der derfor i praksis ganske meget.

Et design er ikke udelukket fra registrering hvis det for nogle opfattes som et udtryk for "dårlig smag". Der skal være elementer i designet, der direkte kan vække anstød. Styrelsen accepterer f.eks. design i form af sexlegetøj. Sådanne produkter kan dog i konkrete tilfælde være udformet på en måde, så det må antages at vække anstød. Styrelsen har også ved flere lejligheder accepteret design, der indeholder kors. Derimod vil design, der indeholder f.eks. nazisymboler, opfordring til vold og racistiske udtalelser i udgangspunktet afslås med henvisning til offentlig orden.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 8.

Til § 10

Designlovens § 9, stk. 2 fastsætter, at designretten i henhold til stk. 1 omfatter ethvert design, der ikke giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk. Ved vurderingen af designrettens omfang skal der tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

I forhold til designerens frihedsgrad, hvis denne har været ringe, vil selv mindre forskelle kunne fange den informerede brugers opmærksomhed, med den følge, at beskyttelsesomfanget normalvis anses for at være tilsvarende snævert. Det betyder, at hvis designeren har haft begrænsede muligheder for at foretage designmæssige valg, og f.eks. er bundet af en række tekniske krav, vil mindre forskelle imellem to design kunne være tilstrækkeligt til, at brugeren ikke vil opfatte to design som lignende hinanden. Se hertil blandt andet Sø- og Handelsrettens dom af 16. februar 2024 i sag BS-49516/2023-SHR vedrørende gummipads, hvor designeren, som følge af at produkterne var stærkt funktionelt betingede, havde begrænset frihed, hvilket medførte et snævert beskyttelsesomfang for designet, og EU-Rettens dom af 13. juni 2019 i T-74/18, Visi/one mod EUIPO, hvorefter designerens frihed ansås for værende stor i forhold til udformningen af "informationstavler, skilte til køretøjer".

Det foreslås i *stk. 1,* at beskyttelsen i henhold til en designrettighed omfatter ethvert design, der ikke giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 9, stk. 2, 1. pkt.

Den gældende designlovs bestemmelse udvidede ved indførelsen designbeskyttelsens omfang fra kun at omfatte varer af samme eller lignende art, til principielt at gælde samtlige varer. Det afgørende er, hvilket helhedsindtryk den informerede bruger får af designet, uanset hvilke varer eller produkter det relaterer sig til. Designretten omfatter således principielt alle design, der giver det samme helhedsindtryk. Det betyder også, at Locarnoklassifikationen ikke er afgørende for beskyttelsens udstrækning. Ved Locarnoklassificeringen forstås det klassificeringssystem for design, der er fastlagt ved Locarno-arrangementet af 8. oktober 1968 vedrørende oprettelse af en international klassifikation af industrielle mønstre og modeller.

Begrebet den informerede bruger skal fortolkes i overensstemmelse med forslagets § 6, stk. 1.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 9, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2,* at der ved vurderingen af beskyttelsens omfang tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 9, stk. 2, 2. pkt.

Hvor designeren kun har meget få valgmuligheder i forbindelse med udformningen af et produkts udseende, f.eks. fordi det skal opfylde en bestemt funktion, vil designretten normalvis hovedsageligt være knyttet til de elementer, der ikke udelukkende er funktionsbestemte. En mindre frihedsgrad i frembringelsen af designet, der gælder for alle design af tilsvarende produkter med samme funktioner, vil påvirke vurderingen af, hvilket helhedsindtryk den informerede bruger får af designet. Her kan det lægges til grund, at den informerede bruger har et tilstrækkeligt kendskab til, hvilke begrænsninger designeren har været underlagt ved frembringelsen af designet.

Vurderingen af designerens frihedsgrad skal fortolkes i overensstemmelse med den foreslåede § 6, stk. 2.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 9, stk. 2.

Til § 11

Ifølge designlovens § 23, stk. 1, gælder en designregistrering for den eller de perioder på fem år, som ansøgningen er indgivet for, regnet fra ansøgningsdagen. Det betyder, at ansøger allerede i forbindelse med indgivelse af ansøgningen kan vælge at forny designet i op til 25 år, så længe det fastsatte gebyr herfor betales.

En designregistrering kan desuden efter anmodning fornys for yderligere perioder indtil i alt 25 år. Hver periode løber fra udgangen af den forudgående periode.

Loven indeholder ikke en eksplicit bestemmelse til fastsættelse af, hvornår designbeskyttelsen opstår. Uanset dette, antages det dog, at en designrettigheds beskyttelse først opstår når designet er registreret, dog således at denne ret gælder fra dagen for indgivelse af ansøgningen.

I henhold til den gældende designlovs § 23, stk. 2, gælder registreringen, uanset stk. 1, i højst 15 år for et design til en bestanddel, der anvendes til reparation af et sammensat produkt (herefter "reservedele"), således at produktet får sit oprindelige udseende igen.

Den begrænsede beskyttelsesperiode for reservedele, er en videreførelse fra den tidligere mønsterlov. Artikel 10 i 1998-direktivet fastsatte, at et design kan beskyttes i op til 25 år. Den maksimale beskyttelsesperiode i mønsterloven var på daværende tidspunkt 15 år, hvorfor 1998-direktivet medførte en udvidelse af den maksimale beskyttelsesperiode. Overgangsbestemmelsen i 1998-direktivets artikel 14 fastsatte dog samtidig, at medlemsstaterne ikke måtte ændre beskyttelsesomfanget for reservedele, hvis en sådan ændring medførte andet end en liberalisering af markedet for sådanne komponenter. Medlemsstaterne måtte således ikke udvide beskyttelsen for reservedele. Denne overgangsbestemmelse skal ses i lyset af, at medlemsstaterne ved tilblivelsen af 1998-direktivet ikke nåede til enighed om, hvorvidt beskyttelsen af design i forbindelse med reservedele skal afvikles. Der kunne således alene opnås enighed om, at EU-medlemsstaterne ikke måtte udvide en sådan beskyttelse.

Den gældende bestemmelse i designloven er dermed et resultat af at 1998-direktivet, ved implementeringen i dansk ret, er fortolket således, at den på daværende tidspunkt gældende maksimale beskyttelsesperiode for mønstre på i alt 15 år ikke kunne udvides til 25 år, for så vidt angik design, der angår reservedele. I den gældende designlov skelnes der således mellem beskyttelsesperioden for design generelt og design, der måtte udgøre en reservedel, uden at det dog nærmere er defineret i loven eller forarbejderne hertil, hvornår et design skal anses for at være en reservedel.

Det foreslås i *stk. 1*, at en designrets beskyttelse opstår, når Patent- og Varemærkestyrelsen registrerer designet.

Den foreslåede ændring i ordlyden til "når Patent og Varemærkestyrelsen registrer designet" vil ikke medføre nogen realitetsændring. Formålet med bestemmelsen er blot at præcisere, at beskyttelsen af et design først opstår, når designet er registreret, og at ansøger ikke i ansøgningsprocessen kan påberåbe sig designretten. Retten til et design kan først gøres gældende

efter designets registrering. Beskyttelsesperioden regnes dog fortsat fra dagen for indgivelse af ansøgningen og ikke fra en eventuel påberåbt prioritet.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 10, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2,* at et design registreres for en periode på fem år regnet fra ansøgningsdatoen. Rettighedshaveren kan forny registreringen i overensstemmelse med §§ 36 og 37 indtil en samlet beskyttelsesperiode på 25 år.

Den foreslåede bestemmelse medfører ændringer i den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 23, stk. 1.

Det følger af direktivet, at et design registreres for en periode på fem år, og herefter kan fornyes for perioder på fem år ad gangen.

Bestemmelsen ændrer dermed i den periode, som et design kan fornyes for ved indgivelse af ansøgningen. I den foreslåede bestemmelse, er det ved indgivelse af designansøgning, udelukkende muligt at registrere designet for én 5-års periode. Herefter kan designet i medfør af den foreslåede § 37 fornyes i fem år ad gangen og op til maksimalt 25 år. Fornyelse af en designregistrering er reguleret i de foreslåede §§ 36 og 37.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at det synes uhensigtsmæssigt, at ansøger allerede ved indgivelsen af ansøgningen kan forny designet i de fulde 25 år. En ansøgning, der allerede ved indgivelse er fornyet for flere perioder, kan ikke pålægges eventuelle fremtidige gebyrændringer. Baggrunden for den foreslåede ordning er således behovet for i større omfang at muliggøre Patent- og Varemærkestyrelsens løbende regulering af gebyrerne.

Indehaver af en designregistrering, der betaler for mere end én beskyttelsesperiode risikerer desuden, at registreringen ophæves inden udløbet af den første beskyttelsesperiode. I en sådan situation vil indehaver ikke have mulighed for at få allerede erlagte gebyrer tilbagebetalt. Dertil kommer, at kravet om, at indehaver løbende skal forny sin registrering, i videre omfang sikrer, at designregisteret er opdateret og gennemsigtigt for tredjemand. Registeret kommer således i mindre grad til at indeholde registreringer, der i realiteten allerede er opgivet eller ikke udnyttes af indehaver.

Bestemmelsen er endvidere i overensstemmelse med EU-designforordningens artikel 12 samt Genève-aftalen. Den foreslåede ændring berører ikke designregistreringer, som er registreret før lovens ikrafttræden, herunder sådanne som allerede er fornyet for én eller flere beskyttelsesperioder. Det fremgår af styrelsens register, hvornår en designregistrering er fornyet til.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en materiel ændring af beskyttelsesperioden for reservedele fra op til i alt 15 år til i alt 25 år. Ændringen er begrundet i flere elementer. Først og fremmest, har bestemmelsen i den gældende designlovs § 23, stk. 2, ikke haft nogen praktisk betydning, hvilket blandt andet skyldes, at et design ikke kan registreres som reservedele, og at det derfor heller ikke fremgår af designregistret, om et givent design er eller kan udgøre en reservedel. Hertil kommer, at identificeringen af et design som en reservedel ikke afhænger af udformningen af designet i sig selv, men af det formål hvormed det markedsføres, sælges eller anvendes. Det betyder, at et registreret design både kan anvendes og markedsføres som en del af et produkt og samtidig individuelt som en reservedel.

På den baggrund vil der med den foreslåede ordning ikke ske differentiering af den maksimale beskyttelsesperiode for design. Der vil i stedet ydes op til 25 års beskyttelse af design, uanset om et design i princippet kan anvendes som en reservedel. Beskyttelsesomfanget for design, der anvendes som reservedele, er herefter nærmere reguleret i den foreslåede § 19.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 10, stk. 2.

Der henvises til pkt. 2.4.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Dansk ret indeholder ikke regler, til eksplicit regulering af, hvilke elementer af et registreret design, der beskyttes. Det antages dog, at det ligger implicit i designlovens bestemmelser vedrørende beskyttelsesomfanget, at beskyttelsen af designet udelukkende ydes for de elementer, af et registreret designs udseende, som fremgår synligt af ansøgningen. Indgives en model af designet sammen med ansøgningen, er det dog modellen, der danner grundlag for beskyttelsen.

Det foreslås i *§ 12*, at der ydes beskyttelse for de elementer af et registreret designs udseende, som fremgår synligt af ansøgningen om registrering.

Den foreslåede bestemmelse medfører en mindre ændring i forhold til den gældende retstilstand, idet den foreslåede ordning ikke giver mulighed for indlevering af modeller.

Muligheden for at indgive modeller med ansøgningen er benyttet i begrænset omfang, hvorfor den foreslåede ændring ikke i praksis vil have nogen reel betydning. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand for ansøgninger, med hvilke der ikke er indgivet modeller.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 15, at rettighedshaver opnår designbeskyttelse til de designelementer i et produkt, som helt eller delvist, synligt fremgår af ansøgningen

om registrering. Denne ordlyd er stort set tilsvarende 1998-direktivets præambelbetragtning 11. Indføjelsen af den foreslåede bestemmelse præciserer blot, hvad der allerede implicit ligger i designets beskyttelsesomfang.

Formålet med bestemmelsen er således, at det eksplicit fastlægges, at det udelukkende er elementer, som faktisk fremgår af ansøgningen, som kan nyde beskyttelse. Der kan f.eks. ikke ydes beskyttelse for bagsiden af en kommode, såfremt der ikke er indsendt afbildning af denne del af kommoden.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 15.

Til § 13

Ifølge designlovens § 9, stk. 1, indebærer designretten med de undtagelser, som følger af §§ 10-12, at ingen uden samtykke fra indehaveren af retten kan udnytte designet. En sådan udnyttelse omfatter navnlig fremstilling, udbud, markedsføring, indførsel, udførsel eller brug af et produkt, som designet angår, eller oplagring af et sådant produkt med de nævnte formål.

Det fremgår af forarbejderne til den gældende designlov, at udformningen af bestemmelsen følger den traditionelle måde at angive enerettens indhold på inden for immaterialretten, hvormed det væsentligste indhold af designretten er knyttet til forbud mod, at andre, uden samtykke, kan udnytte designet erhvervsmæssigt.

Da det antages, at det følger at forholdets natur, at indehaver selv har ret til at udnytte designet, er det ved udformningen af designloven, vurderet unødvendigt at implementere ordlyden af 1998-direktivets artikel 12, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1,* at registreringen af et design giver indehaveren eneret til at bruge designet og til at forbyde tredjemand, der ikke har indehaverens samtykke, at bruge det.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 9, stk. 1, 1. pkt.

Forslagets stk. 1 skal ses i relation til den foreslåede bestemmelse i § 18 om begrænsninger i eneretten. Ligesom det er tilfældet i medfør af gældende ret, følger udformningen af den foreslåede bestemmelse, den traditionelle måde at angive enerettens indhold på.

Det er ved udformningen af forslaget, vurderet mest hensigtsmæssigt, at det klart fremgår af loven, at indehaver har eneret til at udnytte sit design.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 16, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at det, som kan forbydes i medfør af stk. 1, navnlig er 1) fremstilling, udbud, bringen i omsætning eller brug af et produkt, som designet indgår i eller finder anvendelse på, 2) import eller eksport af et produkt omhandlet i nr. 1, 3) oplagring af et produkt omhandlet i nr. 1 til de formål, som er angivet i nr. 1 og 2 og 4) skabelse, downloading, kopiering og deling eller distribution til andre af et hvilket som helst medium eller software, der optager designet, med henblik på at muliggøre fremstillingen af et produkt omhandlet i nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil for så vidt angår nr. 1-3 videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 9, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen er, ligesom i den gældende designlov, ikke udtømmende. Den foreslåede stk. 2, nr. 4, er en nyskabelse i dansk ret.

Det følger af direktivets præambelbetragtning 27, at bestemmelsen er indført for at imødekomme den stigende udbredelse af 3D-printteknologier inden for industrien, herunder ved hjælp af kunstig intelligens, samt de udfordringer, der følger heraf for designrettighedshavere. For at forhindre ulovlig kopiering, er det derfor hensigtsmæssigt at fastsætte i loven, at skabelse, downloading, kopiering og tilrådighedsstillelse af et hvert medium eller enhver software, der optager designet med henblik på krænkende reproduktion, også udgør en brug af designet. Denne brug kræver rettighedshaverens tilladelse. Forbud mod en sådan brug har allerede ligget implicit i begrebet ”brug af et produkt, som designet angår” i den gældende designlovs § 9, stk. 1, selvom omfanget af brug ikke er nærmere præciseret. Baggrunden for denne fortolkning er, at bestemmelsen ikke er udtømmende, og at “brug af et produkt” derfor må fortolkes som en opsamling på al anden brug. Henset til udviklingen i markedet og for at imødekomme indehavers interesser, indeholder forslaget en eksplicit henvisning til eventuel digital ”brug” af en designret.

Forslaget implementerer direktivets artikel 16, stk. 2.

Der henvises til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Der er i dansk ret ikke regler, der indeholder en generel regulering af, hvilke rettigheder indehaveren af en registreret designret har, hvis designet indgår i eller anvendes som en del af et produkt, der er indført i det danske toldområde med henblik på videre transit til et andet land.

De danske toldmyndigheder er i dag tillagt beføjelser og underlagt procedurer, der følger af bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter toldforordningen).

Rettighedshavere kan efter toldforordningens artikel 3 indgive toldanmodninger til de danske toldmyndigheder, ligesom toldmyndighederne i toldforordningens kapitel 3 er tillagt visse beføjelser til at føre kontrol og suspendere frigivelsen af varer eller tilbageholde dem.

Det følger i øvrigt af toldforordningens artikel 28, at en rettighedshaver kan være erstatningsansvarlig over for ihændehaveren af suspenderede eller tilbageholdte varer, hvis det blandt andet senere fastslås, at de pågældende varer, ikke krænker en intellektuel ejendomsrettighed.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af en registreret designrettighed er berettiget til at forhindre enhver tredjemand i erhvervsmæssigt at indføre produkter fra tredjelande i det danske toldområde, uden at disse overgår til fri omsætning her, hvis designet er identisk inkorporeret i eller anvendes på disse produkter, eller designet i sine væsentlige aspekter ikke kan skelnes fra sådanne produkter, og indehaveren ikke har givet tilladelse hertil.

Bestemmelsen udvider beskyttelsen i den gældende designlov, idet den udover adgangen til at forbyde import og eksport af produkter, som beskrevet i forslagets § 13, stk. 2, også giver indehaver ret til at forhindre indførsel i det danske toldområde, selvom produkterne ikke importeres her til landet, men blot er i transit. Det følger af direktivets præambelbetragtning 7, at bestemmelsen er et forsøg på at ensrette designsystemet med varemærkesystemet, for dermed at gøre det muligt for indehaveren at forhindre, at varer, der indeholder et krænkende design, kommer ind på Unionens toldområde. Formålet med den foreslåede bestemmelse er at styrke designbeskyttelsen og bekæmpe forfalskninger mere effektivt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at indehaveren af en designregistrering kan forhindre tredjemand i erhvervsmæssigt at indføre produkter fra tredjelande til det danske toldområde, selvom varerne ikke overgår til fri omsætning her, hvis produkterne, herunder deres emballage, uden tilladelse inkorporerer et identisk design, eller hvis designet anvendes på de omhandlede produkter, eller ikke i sine væsentlige aspekter kan skelnes fra sådanne produkter, medmindre betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Det foreslås derfor i medfør af direktivets præambelbetragtning 29, at indehavers designret indebærer, at denne har mulighed for i alle toldsituationer at forhindre indførsel af krænkende produkter, navnlig i forbindelse med transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel. Den foreslåede bestemmelse vil specifikt regulere de situationer, hvor varer er i transit. Øvrige toldsituationer reguleres i den foreslåede § 13, stk. 2.

Designindehavers ret til at forhindre indførsel af varer i transit skal, som ovenfor nævnt, ske ved anmodning til toldmyndighederne i henhold til toldforordningens artikel 3. Dette følger ligeledes implicit af den foreslåede bestemmelses stk. 2.

Det bemærkes, at det danske toldområde ikke omfatter Grønland og Færøerne, der efter toldloven anses som tredjelande, ligesom Grønland og Færøerne ikke er omfattet af toldforordningen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 16, stk. 3, 1. led.

Det foreslås i *stk. 2,* at indehaverens ret efter stk. 1 bortfalder, hvis der under den sag, der skal fastlægge, om den registrerede designret er blevet krænket, og som er indledt i overensstemmelse med toldforordningen, fremlægges dokumentation af klarereren eller indehaveren af produkterne for, at indehaveren af den registrerede designret ikke har ret til at forbyde, at produkterne bringes i omsætning i det endelige bestemmelsesland.

Formålet med bestemmelsen er ifølge direktivets præambelbetragtning 30, at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer. Bestemmelsen skal fortsat ses i sammenhæng med de gældende regler i medfør af toldforordningen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 16, stk. 3, 2. led.

Der henvises til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Der er i dansk ret ikke regler, om at der i krænkelsessager formodes til fordel for indehaveren af den registrerede designrettighed. Det antages dog, at en sådan formodningsregel eksisterer. Så længe det modsatte ikke er dokumenteret, antages det at indehavers design lever op til kravene i loven. Det formodes således bl.a. at designet er nyt og har individuel karakter, at det ikke er blevet offentliggjort mere end 12 måneder før ansøgningsdatoen samt at det ikke strider mod offentlig orden eller sædelighed.

Ordningen med en begrænset undersøgelse af et designs registrerbarhed, blev indført med implementeringen af 1998-direktivet i den gældende designlov. Selvom 1998-direktivet, i modsætning til, hvad der er tilfældet i dag, jf. direktivets artikel 29, ikke fastsatte krav om en begrænset prøvning af designansøgninger inden registrering, blev det fundet hensigtsmæssigt at indføre en begrænset forundersøgelse lig den, der var indført for behandlingen af ansøgning om brugsmodel i medfør af brugsmodelloven. Ved indførelsen af denne ordning blev det

implicit og forudsætningsvist lagt til grund, at designregistreringer anses for gyldige, og at et design beskyttes i overensstemmelse med designlovens bestemmelser herom, medmindre designets gyldighed afkræftes, eksempelvis ved dom.

Det foreslås i *§ 15, stk. 1,* at i sager om krænkelse formodes det til fordel for indehaveren af den registrerede designrettighed, at de krav for en registreret designrettigheds retlige gyldighed, der er fastsat i §§ 4-9, er opfyldt, og at designrettigheden ikke er blevet registreret i strid med §31.

Der tilsigtes ikke materielle ændringer i retstilstanden.

Bestemmelsen præciserer eksplicit i loven, at et design, der er registreret, som udgangspunkt anses for at opfylde lovens betingelser for designbeskyttelse, som de er fastsat i de foreslåede bestemmelser i §§ 4-9, herunder at designet er nyt og har individuel karakter, og at designet desuden er registreret i overensstemmelse med den foreslåede § 31, der fastlægger de krav, som Patent- og Varemærkestyrelsen skal påse, er opfyldt, før et design kan registreres.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 17, stk. 1.

Det foreslås fastsat i *stk. 2*, at formodningen om gyldighed efter stk. 1 kan afkræftes ved dom om registreringens ugyldighed, herunder som modkrav i sager om krænkelse af designet.

Den foreslåede bestemmelse er ny i forhold til den gældende lov, og anviser alene dom som middel til at få afkræftet et registreret designs gyldighed. Dette skyldes, at forslaget ikke indeholder en mulighed for anmodning om administrativ prøvning af et registreret designs gyldighed.

En ordning om administrativ prøvning af registrerede design ved Patent- og Varemærkestyrelsen blev indført med den gældende designlov. Patent- og Varemærkestyrelsen har siden lovens ikrafttræden alene haft lejlighed til at træffe 34 afgørelser, hvoraf hovedparten af disse er truffet før 2007. Pr. september 2026 har der de seneste 10 år alene været anmodet om ca. 10 administrative prøvninger. En hovedårsag til de få administrative prøvninger er, at det normalvis først er i forbindelse med en sag om krænkelse af et design, at der fremsættes modkrav om designets ugyldighed. En administrativ prøvning kan således ikke anvendes til at få en afgørelse om, hvorvidt et design krænker et ældre design.

Opretholdelse af adgangen til administrativ prøvning af et designs gyldighed, er forbundet med en række administrative omkostninger. Af hensyn til den begrænsede interesse der har været i at anvende ordningen, er det fundet mest hensigtsmæssigt ikke at videreføre denne ordning. Det er fortsat muligt at prøve et designs gyldighed ved domstolene. Dette er mere udførligt beskrevet til forslagets § 41.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 17, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i den gældende designlov.

Der henvises til pkt. 2.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Der er i dansk ret ikke regler, om brugen af et symbol, som indehaver af en designrettighed kan anvende til at vise, at denne rettighed er registreret. Et sådant symbol kendes bl.a. inden for varemærkeretten, hvor ® kan anvendes til at angive, at et varemærke er registreret. I denne forbindelse er det dog vigtigt at understrege, at muligheden for anvendelse af dette registreringssymbol inden for varemærkeretten, ikke er lovhjemlet i varemærkeloven.

Den foreslåede *§ 16* angiver, at indehaveren af en registreret designrettighed kan oplyse offentligheden om, at designet er registreret, ved på det produkt, hvori designet indgår, eller hvorpå det anvendes, at anføre bogstavet D i en cirkel. Anvendelsen af registreringssymbolet © kan ledsages af designets registreringsnummer eller et hyperlink til designet i designregistret.

Symbolet kan anvendes af indehaveren af en registreret designret, eller andre med indehavers samtykke, til at angive, at et design er registreret og beskyttet. Anvendelse af symbolet er frivillig, men symbolet kan bidrage til en tydelig markering af rettighedens status og kan have en præventiv effekt i en potentiel krænkelsessituation.

Der henvises til pkt. 2.4.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

En tilsvarende bestemmelse er indsat i EU-designforordningen, således at symbolet ligeledes kan anvendes af indehaver af et registreret EU-design.

Et sådant symbol kendes ligeledes bl.a. inden for varemærkeretten, hvor ® kan anvendes til at angive, at et varemærke er registreret. I denne forbindelse er det dog vigtigt at understrege, at muligheden for anvendelse af dette registreringssymbol inden for varemærkeretten, ikke er lovhjemlet i varemærkeloven.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 24. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i den gældende designlov

Til § 17

Designlovens § 22 fastsætter, at en ansøger, som over for en anden påberåber sig en ansøgning om designregistrering, inden akterne i ansøgningssagen er blevet tilgængelige for enhver, efter anmodning skal give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med akterne.

Bestemmelsen i designloven fastsætter desuden, at den, som enten ved direkte henvendelse til en anden eller i annoncer eller ved påskrift på produkter eller deres indpakning eller på anden måde angiver, at et design er registreret eller søgt registreret, uden samtidig at angive registreringens eller ansøgningens nummer, uden unødigt ophold skal give den, der anmoder herom, sådan oplysning. Angives det ikke udtrykkeligt, at et design er registreret eller søgt registreret, men er oplysningen egnet til at fremkalde den opfattelse, at dette er tilfældet, skal der efter anmodning uden unødigt ophold gives oplysning om, hvorvidt designet er registreret eller søgt registreret.

Det foreslås i *§ 17, stk. 1*, at den, som enten ved direkte henvendelse til en anden, eller i annoncer, eller ved påskrift på produkter eller deres indpakning, eller på anden måde angiver, at et design er registreret eller søgt registreret, uden samtidig at angive registrerings- eller ansøgningsnummer, uden unødigt ophold skal give den, der anmoder herom, sådan oplysning.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 22, stk. 1.

En anmodning efter stk. 1 vedrører de tilfælde, hvor rettighedshaver påstår at have en rettighed enten i form af en ansøgning om designret eller en registrering, uden at dette samtidig dokumenteres. I sådanne tilfælde har tredjemand krav på at blive informeret om, hvorvidt indehaver rent faktisk har en sådan ret. Oplysningspligten i medfør af stk. 1 gælder i hele beskyttelsesperioden, herunder også inden endelig registrering.

Forslaget vil ikke blot finde anvendelse efter sagens akter er blevet offentligt tilgængelige, men kan ligeledes anvendes inden sagens akter er blevet offentligt tilgængelige, f.eks. mens sagen fortsat behandles hos Patent- og Varemærkestyrelsen, eller såfremt der er anmodet om udsat offentliggørelse i medfør af forslagets § 29. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes i alle stadier af designets levetid. Oplysningspligten er begrænset til at gælde ansøgnings- eller registreringsnummer, hvorefter anmoder selv kan gøre sig bekendt med sagens akter. Såfremt indehaver påberåber sig sin ret inden et design er offentliggjort, er dette reguleret i forslagets § 29, stk. 3.

Opfyldelse af oplysningspligten i henhold til stk. 1 kan blandt andet ske ved, at indehaver ledsager sit registreringssymbol "©" med enten et registreringsnummer eller et hyperlink til designregistret.

Det foreslås i *stk. 2*, at angives det ikke udtrykkeligt, at et design er registreret eller søgt registreret, men er oplysningen egnet til at fremkalde en sådan opfattelse, skal der efter anmodning uden unødigt ophold gives oplysning om, hvorvidt designet er registreret eller søgt registreret.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 22, stk. 2, 2. pkt.

I medfør af forslagets stk. 2, gælder den i stk. 1 fastsatte oplysningspligt ikke alene, når der eksplicit er givet udtryk for, at et design er registreret eller ansøgt registreret, men også når dette ikke angives udtrykkeligt. Det kan f.eks. være når en oplysning er egnet til at fremkalde en opfattelse af, uden direkte at angive dette, at designet enten er registreret ansøgt registreret. I disse situationer gælder der tillige en oplysningspligt, hvorved indehaver, hvis denne anmodes herom, uden unødigt ophold skal give oplysninger om, hvorvidt designet rent faktisk er registreret eller søgt registreret.

I forhold til retsvirkningerne ved manglende fremsendelse af de oplysninger, som er beskrevet i stk. 1 og 2, henvises der til forslagets § 51.

Til § 18

I medfør af designlovens § 10, kan designretten ikke udøves i forbindelse med handlinger, der foretages i privat øjemed eller forsøgsøjemed eller eftergørelse i citatøjemed eller til undervisningsbrug.

Det foreslås i *§ 18, stk. 1, nr. 1*, at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår handlinger af privat karakter og uden erhvervsmæssigt formål.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 10, nr. 1.

Bestemmelsen indebærer, at designretten ikke vil være til hinder for andres udnyttelse af designet til private formål. Det er normalt uden betydning for indehaveren af designretten, at private handlinger ikke kan forbydes, f.eks. fremstilling af et eksemplar af designet til eget brug.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra a.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2,* at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår handlinger der foretages i forsøgsøjemed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 10, nr. 2.

En tilsvarende bestemmelse findes i patentlovens § 3, stk. 3, nr. 3.

Patentlovens adgang til igennem forsøg at videreudvikle og studere patenterede produkter, har stor praktisk betydning. Bestemmelsen har næppe den samme betydning inden for designretten, men gør det dog klart, at en designregistrering ikke kan udelukke forsøg som vedrører designet.

Formålet med bestemmelsen er, at enhver gives mulighed for at prøve designets anvendelighed og dets videreudviklingsmuligheder. Herigennem gives der også adgang til såkaldt "reverse engineering", hvorved et designbeskyttet produkt skilles ad og analyseres, f.eks. med henblik på at udvikle egne produkter. Forsøgshandlinger i erhvervsmæssig sammenhæng er også omfattet af undtagelsen.

Hvis et designbeskyttet produkt anvendes som hjælpemiddel i forbindelse med et forsøg ved forskning, falder dette uden for undtagelsen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra b.

Forslagets *stk. 1, nr. 3* fastslår, at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår reproduktion i citatøjemed eller til undervisningsbrug, forudsat at kilden til det produkt, hvori designet indgår, angives.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 10, nr. 3.

Bestemmelsen vil medføre, at det f.eks. er tilladt at gengive et design i et faglitterært tidsskrift under forudsætning af, at kilden angives. Der findes en tilsvarende bestemmelse i ophavsretslovens § 22.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra c.

Der er i dansk ret ikke regler, der regulerer, hvorvidt anvendelse af et registreret design med henblik på at identificere eller henvise til et produkt, som tilhører designindehaveren, er acceptabel.

Som følge heraf, er der i flere tilfælde opstået tvivl om fortolkningen af begrebet "citatøjemed", jf. designlovens § 10, nr. 3, og hvornår en handling kan karakteriseres, som værende foretaget i sådan øjemed.

I markedsføringslovens § 21 som vedrører sammenlignende reklame, og hvornår en sådan er tilladt, anerkendes det, at det i visse situationer, kan være nødvendigt at henvise til en konkurrents produkter eller andre karakteristiske kendetegn.

EU-Domstolen har i C-24/16 og C-25/16 truffet afgørelse om netop adgangen til at henvise til andre produkter i relation til reklame. Afgørelsen vedrørte retten til at bringe et fotografi af den designbeskyttede Nintendo i en reklame for produkter, der er kompatible med Nintendos. EU-Domstolen angav, at formålet med designretten må være at fremme innovation og udvikling af nye produkter. Selvom indskrænkninger såsom citatretten, bør fortolkes strengt, er det vigtigt, at bestemmelsens formål haves for øje. Det afgørende for at gengivelsen af et design kan accepteres i medfør af citatretten i den gældende designlovs § 10, nr. 3 er, at tredjemand opfylder bestemmelsens kriterier (at brugen er forenelig med god forretningsskik, ikke urimeligt skader designet, og at kilden angives). Dette er desuden bekræftet i dansk ret ved Sø- og Handelsrettens afgørelse i U 2018.2595 SH, hvor gengivelsen ikke var sket i "citatøjemed", idet der ikke klart kunne skelnes mellem indehavers design og tredjemands design.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4,* at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår handlinger, der foretages med henblik på at identificere eller henvise til et produkt, som tilhører designindehaveren.

Bestemmelsen vil ikke medføre nogen ændringer i retstilstanden, herunder i relation til markedsføringslovens § 21 om sammenlignende reklame.

Ifølge direktivets præambelbetragtning 31 er bestemmelsen i artikel 18, stk. 1, litra d, indføjet for at præcisere, at referenceanvendelse i forbindelse med sammenlignende reklame er tilladeligt.

Bestemmelsen skal desuden ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 13 vedrørende indholdet af designretten.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra d.

Der findes ikke i dansk ret regler om anvendelsen af et registreret design med henblik på kommentar, kritik eller parodi.

Ophavsretsloven har i §§ 22 og 24 b bestemmelser, som vedrører tredjemands ret til henholdsvis at citere, parodiere eller karikere et værk. Det fremgår af bemærkningerne til ophavsretslovens § 22, at citater accepteres med henblik på formål såsom kritik og anmeldelser, forudsat at der ved brugen blandt andet henvises til ophavsmanden, at god skik overholdes og at omfanget af brugen ikke går ud over, hvad formålet berettiger. Det vil således ikke kræve indehavers tilladelse at gengive et ophavsretligt beskyttet værk i sådanne tilfælde.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår handlinger der foretages med henblik på kommentar, kritik eller parodi.

Direktivets præambelbetragtning 31 angiver, at anvendelse af et design med henblik på kommentar, kritik eller parodi, bør tillades så længe denne er forenelige med rimelig handelspraksis og ikke i urimelig grad skader den normale udnyttelse af designet. Tredjemand bør derfor have adgang til at anvende et design med henblik på kunstnerisk udtryk, så længe anvendelsen anses for loyal og i fuld overensstemmelse med god markedsføringsskik i øvrigt.

Fortolkningen af den foreslåede bestemmelse bør læne sig op ad fortolkningen af ophavsretslovens §§ 22 og 24 b vedrørende tredjemands ret til henholdsvis at citere, parodiere eller karikere et værk. Det vil således ikke kræve indehavers tilladelse at gengive en designret med henblik på kommentar, kritik eller parodi.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 13 vedrørende indholdet af designretten.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra e.

Der henvises til pkt. 2.3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Designlovens § 11 bestemmer, at designretten ikke kan udøves i forbindelse med udstyr på skibe og luftfartøjer, der er hjemmehørende i et andet land, hvis disse midletridigt kommer ind her i landet, og import her til landet af reservedele og tilbehør med henblik på reparation samt udførelse af reparetion af sådanne skibe og luftfartøjer.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår udstyr på skibe of luftfartøjer, der er hjemmehørende i et andet land, når disse midlertidigt kommer ind her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 11, nr. 1.

Baggrunden for bestemmelsen er konventionen angående civil luftfart (Chicago-konventionen), jf. bekendtgørelse C. nr. 17 af 30. marts 1948, artikel 27 og betænkningen s. 110. Konventionen indeholder alene minimumsbestemmelser på området.

Det er hverken i den gældende designlov eller i forslaget fundet nødvendigt at sondre mellem EU-stater og andre stater, hvorfor der ikke gøres forskel på fartøjer som er hjemmehørende henholdsvis inden- og udenfor EU.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra f.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7,* at de rettigheder, som følger af designrettighedens registrering, ikke kan udøves for så vidt angår indførsel af reservedele og tilbehør her i landet med henblik på reparation af skibe og luftfartøjer som omhandlet i nr. 6, samt udførelse af reparation af sådanne skibe og luftfartøjer.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 11, nr. 2.

Baggrunden for bestemmelsen er konventionen angående civil luftfart (Chicago-konventionen), jf. bekendtgørelse C. nr. 17 af 30. marts 1948, artikel 27 og betænkningen s. 110. Konventionen indeholder alene minimumsbestemmelser på området.

Det er hverken i den gældende designlov eller i forslaget fundet nødvendigt at sondre mellem EU-stater og andre stater, hvorfor der ikke gøres forskel på fartøjer som er hjemmehørende henholdsvis inden- og udenfor EU.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 1, litra g.

I medfør af designlovens § 10, nr. 3, kan designretten ikke udøves i forbindelse med eftergørelse i citatøjemed eller til undervisningsbrug, forudsat at sådanne handlinger er forenelige med god forretningsskik og ikke i urimeligt omfang skader den normale udnyttelse af designet, og forudsat at kilden angives.

Det foreslås i *stk. 2,* at bestemmelsens stk. 1, nr. 3-5, kun finder anvendelse, hvis handlingerne er forenelige med rimelig handelspraksis, og ikke i urimelig grad skader den normale udnyttelse af designet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger af designlovens § 10, nr. 3.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, vil i forhold til gældende ret dog også finde anvendelse for handlinger med henblik på at identificere eller henvise til et produkt, eller handlinger med henblik på kommentarer, kritik eller parodi.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 31, at bestemmelsen skal være i overensstemmelse med god markedsføringsskik. God markedsføringsskik er i dansk ret beskrevet i markedsføringslovens § 3. Begrebet rimelig handelspraksis bør derfor fortolkes i overensstemmelse hermed.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 18, stk. 2.

Til § 19

Designlovens § 23, stk. 2 angiver, at en designregistrering højst gælder i 15 år for et design til en bestanddel, der anvendes til reparation af et sammensat produkt, således at produktet får sit oprindelige udseende igen.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, var en begrænsning af beskyttelsen nødvendiggjort af kravet i 1998-direktivets artikel 14 om, at medlemslandene ved implementeringen af direktivet ikke måtte udvide designbeskyttelsen på reservedelsområdet. Da direktivet samtidig medførte, at beskyttelsesperioden for design i Danmark på daværende tidspunkt blev udvidet fra 15 år til 25 år, var det nødvendigt at fastlægge, at der fortsat gjaldt en 15-årig beskyttelsesperiode, når designet udgjorde en reservedel.

Bestemmelsen har imidlertid ikke haft praktisk betydning.

Det foreslås i *§ 19, stk. 1*, at der i sager om et produkts krænkelse af et design ikke ydes beskyttelse til et registreret design, der udgør en komponent af et sammensat produkt, hvis udseendet af det sammensatte produkt er afgørende for komponentens design, og produktet udelukkende anvendes til reparation af det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende.

Den foreslåede bestemmelse berører ikke muligheden for at registrere et design, der kan udgøre en komponent af et sammensat produkt, men indebærer alene en begrænsning i beskyttelsen heraf. Henset til, at et design ikke kan registreres som en reservedel, medfører bestemmelsen udelukkende, at en designregistrering ikke kan håndhæves over for et produkt, som består i en reservedel.

Der henvises til pkt. 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 11.

Det foreslås i *stk. 2,* at bestemmelsen i stk. 1 ikke kan påberåbes af producenten eller sælgeren af det produkt, der udgør en komponent af et sammensat produkt, hvis der ikke ved hjælp af en klar og synlig angivelse på produktet eller i en anden passende form, er informeret behørigt om den kommercielle oprindelse og identitet på producenten af det produkt, der skal anvendes til reparation af det sammensatte produkt, så forbrugeren kan træffe et informeret valg mellem konkurrerende produkter, der kan anvendes til reparation.

Bestemmelsen fastlægger de betingelser, der skal være opfyldt for, at en tredjemand kan påberåbe sig den begrænsning i beskyttelsen af et registreret design, der følger af bestemmelsens stk. 1.

Ifølge direktivets præambelbetragtning 34 bør det for at sikre, at forbrugerne ikke vildledes og er i stand til at træffe en informeret beslutning mellem konkurrerende produkter, der kan anvendes til reparationen, udtrykkeligt fastsættes, at reparationsklausulen ikke kan påberåbes af en komponentfabrikant eller -sælger, som ikke behørigt har informeret forbrugerne om den kommercielle oprindelse og identiteten på fabrikanten af det produkt, der skal anvendes til reparation af det sammensatte produkt. Disse detaljerede oplysninger bør gives ved en klar og synlig angivelse på produktet eller, hvis dette ikke er muligt, på emballagen eller i et dokument, der ledsager produktet, og bør mindst omfatte det varemærke, som produktet markedsføres under, og fabrikantens navn.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 19, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3,* at producenten eller sælgeren af en komponent af et sammensat produkt ikke er forpligtet til at garantere, at de komponenter, som de fremstiller eller sælger, i sidste ende anvendes af slutbrugere alene til reparation med henblik på at genskabe det sammensatte produkts oprindelige udseende.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 35, at producenten eller sælgeren af en komponent, har pligt til at sikre, at brugere ikke agter at bruge de pågældende komponenter til andre formål end reparation med henblik på at genskabe det sammensatte produkts oprindelige udseende. Denne pligt bør dog ikke indebære, at fabrikanten eller sælgeren af en komponent af et sammensat produkt objektivt og under alle omstændigheder garanterer, at de dele, de fremstiller eller sælger, i sidste ende rent faktisk anvendes af slutbrugerne alene med det ene formål at reparere det sammensatte produkt, så dets oprindelige udseende genskabes.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 19, stk. 3.

Det foreslås i s*tk. 4,* at bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse for registrerede design, der er ansøgt efter den 7. december 2024. For registrerede design, der er ansøgt før den 8. december 2024, finder stk. 1 anvendelse efter den 8. december 2032.

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, der er nødvendiggjort af, at den gældende designlovs § 23, stk. 2, indeholder en begrænsning i beskyttelsen af et design, der kan udgøre en reservedel, således at dette maksimalt kan nyde beskyttelse i 15 år.

Der er under forhandlingerne til direktivet opnået enighed blandt medlemsstaterne om, hvordan designbeskyttelsen for reservedele skal begrænses. Det er i den forbindelse fastlagt, at begrænsningen alene vedrører indehaverens mulighed for at gøre indgreb mod tredjemands anvendelse af designet i produkter, der faktisk udgør reservedele. Bestemmelsen i den gældende designlovs § 23, stk. 2, er således blevet overflødig. Bestemmelsen i den gældende designlov er i stedet erstattet af den foreslåede overgangsbestemmelse i stk. 2, der fastslår, at det alene er registrerede design, der er ansøgt før den 8. december 2024, der kan påberåbe sig beskyttelse over for tredjemands udnyttelse af designet i produkter i form af reservedele, og at denne beskyttelse ophører efter den 8. december 2032.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 19, stk. 4.

Til § 20

Det fremgår af designlovens § 12, at designretten ikke omfatter handlinger i forbindelse med designbeskyttede produkter, som af indehaveren eller med dennes samtykke er markedsført inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

Det foreslås i *§ 20*, at rettighederne knyttet til en designregistrering ikke omfatter handlinger i forbindelse med produkter, hvori designet er inkluderet eller inkorporeret eller er anvendt på, når produktet er bragt i omsætning i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 12.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der inden for det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) gælder regional konsumption. Det vil sige, at designretten ikke kan gøres gældende for så vidt angår produkter, som er indført her til landet efter de har været gjort til genstand for et lovligt salg af rettighedshaveren, eller med dennes samtykke, i andre EØS-lande.

Modsætningsvis følger det af bestemmelsen, at parallelimport til Danmark af designbeskyttede produkter fra et land uden for EØS-området, kan anses, som en krænkelse af designretten, uanset at produktet er bragt i omsætning i det pågældende land af indehaveren af designretten eller af en anden med indehaverens samtykke.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 20.

Til § 21

Designloven indeholder i § 38, stk. 4, en bestemmelse om, at retten ved en afgørelse i relation til produkter, der udgør designindgreb, som beskrevet i § 38, stk. 1, skal tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser. Retten vil således kunne træffe foranstaltninger over for personer i god tro, dog under hensyntagen til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Det foreslås i *§ 21, stk. 1*, at en tredjemand bevarer en ret til fortsat udnyttelse af et design, der er omfattet af et registreret design, hvis tredjemand kan godtgøre, at brugen af designet er påbegyndt i god tro, brugen af designet er påbegyndt forud for ansøgnings- eller prioritetsdagen for det registrerede design, eller der inden dette tidspunkt er truffet væsentlige og effektive forberedelser til en sådan brug, og det anvendte design ikke udgør en kopi af det registrerede design.

Bestemmelsen tildeler en tredjemand, som har handlet i god tro, et vist råderum til at fortsætte brugen af et produkt, som indeholder et registreret design. Det kræver, at tredjemand kan godtgøre at de i bestemmelsen oplistede krav er opfyldt. Bestemmelsen udvider således væsentligt den gældende lovs hensyn til tredjemands rettigheder, eftersom den gældende designlov i realiteten ikke tager hensyn til tredjemands interesser på dette punkt.

Bestemmelsen skal desuden ses i lyset af, at der efter EU-designforordningen kan stiftes en 3-årig beskyttelse af en EU-designret alene ved ibrugtagning af et design. Beskyttelsen af de uregistrerede EU-designrettigheder er, efter EU-designforordningens artikel 19, stk. 4, begrænset til de tilfælde, hvor der sker decideret kopiering af det uregistrerede design. Den begrænsede beskyttelsesperiode og begrænsningen i beskyttelsesomfanget for de uregistrerede EU-design kan, uden den foreslåede bestemmelse, føre til, at selvom et registreret design ikke kan erklæres ugyldigt på baggrund af et ældre, uregistreret EU-design, kan det registrerede design ikke desto mindre anses for krænket ved udnyttelsen af det uregistrerede EU-design. Formålet med bestemmelsen er således også at præcisere, at udnyttelsen af en designret, der er stiftet ved brug, ikke kan hindres af registrerede designrettigheder, der er ansøgt eller har en prioritetsdato, der er senere end ibrugtagningstidspunktet for den uregistrerede designret,

heller ikke selvom begrænsningen i beskyttelsen af det uregistrerede EU-design fører til, at designet ikke kan påberåbes som ugyldighedsgrund overfor det registrerede design.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 21, stk. 1. En tilsvarende bestemmelse findes i artikel 24 i EU-designforordningen, og bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med denne.

Det foreslås i *stk. 2*, at retten i stk. 1 til fortsat udnyttelse af et design berettiger tredjemanden til at udnytte designet til de formål, som det er brugt til, eller for hvilke der er truffet væsentlige og effektive forberedelser, inden ansøgnings- eller prioritetsdagen for den registrerede designrettighed.

Ifølge direktivets præambelbetragtning 36, er der i medfør af bestemmelsen, er tale om en begrænset ret til udnyttelse af det omhandlede design.

Bestemmelsen begrænser således tredjemands ret til udnyttelse af det design, der er omhandlet i stk. 1.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 21, stk. 2.

Til § 22

Den gældende designlovs § 50 fastsætter, at et design også kan være beskyttet efter lov om ophavsret fra det tidspunkt, hvor designet er blevet skabt eller fastlagt i en given form.

En tilsvarende bestemmelse følger af ophavsretslovens § 10, stk. 1, hvoraf det fremgår, at beskyttelse efter designloven ikke udelukker ophavsret.

Det foreslås i *§ 22*, at et design, der har opnået designbeskyttelse efter denne lov, også kan være ophavsretligt beskyttet efter ophavsretsloven.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 50.

Formålet med bestemmelsen er fortsat at fastsætte, at et design kan nyde beskyttelse efter designloven og ophavsretsloven, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Det fremgår desuden af direktivets præambelbetragtning 13, at det er vigtigt at fastslå princippet om kumulativ beskyttelse af et registreret design, hvorved et registreret design, også bør være berettiget til beskyttelse som ophavsretligt beskyttet værk, såfremt kravene hertil i øvrigt er opfyldt.

Eventuel beskyttelse i medfør af ophavsretsloven kan gøres gældende fra den dato, hvor designet blev skabt eller fastlagt i en hvilken som helst form, forudsat at kravene i ophavsretten er opfyldt.

Henset til, at den kumulative beskyttelse ligeledes er omtalt i ophavsretsloven, synes det mest korrekt også at henvise til ophavsretten i designloven. Det skal dog bemærkes, at det selvom det er muligt at opnå beskyttelse efter begge regelsæt, er vigtigt at skelne mellem kravene til henholdsvis designretlig og ophavsretlig beskyttelse. Kravene til nyhed og individuel karakter i designloven afviger væsentligt fra de ophavsretlige krav om, at et værk blandt andet skal have en vis originalitet og være ophavsmandens "intellektuelle frembringelse", dvs. at værket er udtryk for kreative valg. Sådanne krav findes ikke inden for designretten.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 23.

Til § 23

Ifølge designlovens § 13, stk. 1, kan ansøgning om registrering af design indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Den samme bestemmelses stk. 5 angiver, at der med ansøgningen skal følge de fastsatte gebyrer.

Det foreslås i *§ 23, stk. 1,* at ansøgning om registrering af et design indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 61. For ansøgningen betales et gebyr, jf. § 68.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 13, stk. 1, nr. 5.

Bestemmelsen angiver den myndighed, som en designansøgning skal indgives til. En ansøgning kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen personligt, med posten eller elektronisk via Patent- og Varemærkestyrelsens hjemmeside.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 25, stk. 2.

Ifølge designlovens § 13, stk. 2 skal ansøgningen indeholde oplysning om ansøgerens navn eller firma samt en gengivelse af designet. I medfør af stk. 3 kan der desuden med ansøgningen indgives en model. I så fald danner modellen grundlag for registrering af designet.

Det foreslås i *stk. 2,* at en ansøgning om registrering af et design som minimum skal indeholde en anmodning om registrering, oplysninger, der identificerer ansøgeren, en tilstrækkeligt klar gengivelse af designet, som gør det muligt at bestemme den genstand, for hvilken der

ansøges om beskyttelse, og en angivelse af de produkter, hvori designet skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 13, stk. 2.

Bestemmelsen angiver de formelle minimumskrav til ansøgningens indhold. Bestemmelsen tjener alene et administrativt formål og har ingen betydning for det materielle beskyttelsesomfang. Ved en anmodning om registrering forstås, at det implicit eller eksplicit skal fremgå af ansøgningen, at der er tale om en ansøgning om registrering af et design.

Ansøgerens navn eller firma skal angives i ansøgningen, da oplysningerne er nødvendige af hensyn til identifikation af ansøgeren, bl.a. til brug for brevveksling mellem den pågældende og Patent- og Varemærkestyrelsen. Det kan i denne forbindelse bemærkes, at det ikke er nødvendigt at angive, hvem der har frembragt designet, da dette anses for at være et internt anliggende mellem ansøgeren og designeren. Dette kan dog tilføjes til ansøgningen. Det er således udelukkende nødvendigt at angive ansøgeren.

Ansøgningen skal endvidere indeholde en gengivelse af designet. Bestemmelsen hænger sammen med den foreslåede bestemmelse i § 30, hvorefter en ansøgning ikke kan tildeles en ansøgningsdato og dermed anses for at være indgivet, såfremt ansøgningen ikke indeholder en gengivelse af designet. En ansøgning med gengivelse af designet vil få en ansøgningsdato, som er den afgørende dato i forhold til de rettigheder, der knyttes til designregistreringen. De nærmere krav til gengivelsen fremgår af den foreslåede § 24. Det vil med den foreslåede ordning ikke længere være muligt at indlevere en model af designet. Ydermere skal ansøgeren angive en produktangivelse, samt oplyse den eller de klasser, hvortil produktet skal henføres i Locarnoklassifikationen.

De nævnte krav vil blive præciseret i bekendtgørelse om ansøgning og registrering af design i henhold til den foreslåede § 61, stk. 1.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 25, stk. 1.

Gengivelse af designet, er nærmere præciseret i forslagets § 24.

Det fremgår ingen steder i den gældende lov, at et designs produktangivelse og –klassifikation i medfør af Locarno-arrangementet, anses for at være rent administrativ. Det fremgår dog af designbekendtgørelsen, at en ansøgning skal indeholde en angivelse af det produkt, som designet søges registreret for samt oplysning om den eller de klasser, hvortil produktet skal henføres i medfør af Locarno-arrangementet.

Det fremgår ikke af hverken designloven eller designbekendtgørelse, hvorvidt denne produktangivelse og -klasse er afgørende for designets beskyttelsesomfang. Det er fastslået i praksis i både Danmark og ved EUIPO, at det er gengivelsen af designet, der er afgørende for designets beskyttelse og ikke eventuelle beskrivelser eller sproglige disclaimere. Klassificeringen og produktangivelsen er således som udgangspunkt et administrativt værktøj til at klassificere design.

Det foreslås i *stk. 3,* at en angivelse af produkter, som er anført i stk. 2, nr. 4, ikke berører omfanget af designbeskyttelsen. Dette gælder også for en eventuel beskrivelse eller sproglige disclaimere, der forklarer gengivelsen af designet.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 17, at selv om en produktangivelse skal indgå i en ansøgning om registrering af et design, bør den ikke berøre omfanget af beskyttelsen af designet som sådan. Sammen med gengivelsen af designet kan produktangivelser ikke desto mindre tjene til at bestemme arten af det produkt, hvori designet indgår, eller hvorpå det skal anvendes. Derudover forbedrer produktangivelser søgbarheden af design i et designregister, og øger gennemsigtigheden og tilgængeligheden af et register. Som følge heraf, skal produktangivelserne være nøjagtige forud for registrering, uden at skabe en unødig byrde for ansøger.

Bestemmelsen er i tråd med den allerede etablerede praksis i Danmark såvel som ved EUIPO, hvorefter gengivelsen af designet er afgørende for designets beskyttelse og ikke eventuelle beskrivelser eller sproglige disclaimere.

Bestemmelsen har også til formål at præcisere, at eventuelle beskrivelser eller sproglige disclaimere, som er indeholdt i en ansøgning som supplement til gengivelsen af designet, på samme måde som produktangivelsen, ikke har betydning for designets beskyttelsesomfang.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 25, stk. 3.

Til § 24

Der er i designloven ikke regler, der generelt regulerer gengivelsen af et design, herunder hvilke kriterier sådanne gengivelser skal leve op til.

Dette er i stedet reguleret i designbekendtgørelsens § 4. Heraf fremgår, at afbildninger kun må vise designet, og at gengivelser kan bestå i fotografier eller tegninger. Afbildningerne skal desuden være velegnet til reproduktion i sort/hvidt tryk, herunder i ændret størrelse. Såfremt designet er søgt registreret i farver, skal afbildningerne vise de farver, som designretten skal omfatte.

I medfør af § 4, skal der, hvis en ansøgning omfatter flere design, jf. § 15, desuden indgives særskilte afbildninger af hvert design. Afbildninger skal være tydeligt mærket med fortløbende numre for hvert design. Er der flere afbildninger af det enkelte design, skal der til nummeret knyttes et bogstav for hver afbildning.

I medfør af gældende ret, er det således udelukkende muligt at indlevere statiske gengivelser af et design.

Gældende ret beskriver ikke herudover krav til gengivelsen af designet.

Det foreslås i *stk. 1,* at designet kan gengives i enhver form for visuel reproduktion, enten i sort og hvid eller i farver. Reproduktionen kan være statisk, dynamisk eller animeret og være udført på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde ved hjælp af almindeligt tilgængelig teknologi, herunder tegninger, fotografier, videoer, computer billeddannelse eller computer modellering.

Med den foreslåede bestemmelse vil der med baggrund i de tekniske fremskridt, blive indført nye muligheder for gengivelse af design. Brugen af dynamiske og animerede gengivelser giver ansøger bedre mulighed for at beskytte eksempelvis digitale design. Dynamiske gengivelser dækker bl.a. over de gengivelser, der består i en 3D-gengivelse af designet. En dynamisk gengivelse, giver brugeren mulighed for at vise et design fra flere vinkler, hvilket kan resultere i et praktisk talt ubegrænset antal visninger. Animerede gengivelser kan f.eks. bestå i en video af designet. En animeret gengivelse kan vise bevægelsen, overgangen eller enhver anden form for animation af designelementerne, typisk ved hjælp af en video, i en sammenhængende visuel fremstilling.

Medlemsstaterne har desuden med baggrund i direktivets artikel 26, stk. 6, i samarbejdsprojektet ECP1 Transposition of the Design Directive i 2025-2026, udarbejdet et såkaldt Common Communication-dokument. Dokumentet har til formål at fastlægge fælles standarder for designgengivelser, navnlig med hensyn til typer, antal gengivelser pr. design, krav til acceptable visuelle disclaimere samt tekniske specifikationer. Dokumentet adresserer kravene til gengivelse af et design, som følger af de nye definitioner i direktivet. Dokumentet har til formål at opstille en fælles tilgang til, hvordan design, der er dynamiske eller animerede, kan designregistreres. Ydermere opstiller dokumentet en række minimumskrav og -standarder for gengivelse af et design, som medlemsstaterne skal implementere.

På grund af den løbende teknologiske udvikling, og dermed også udviklingen i mulighederne for gengivelser af design, er det i lovforslagets § 61 foreslået, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om blandt andet gengivelse af design i designansøgninger, herunder filtyper og

deres størrelse, beskrivelser af designet og design i henholdsvis farver og uden farver (design i sort/hvid).

Der henvises til pkt. 2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 26, stk. 1.

Det følger generelt af designlovens bestemmelser, herunder bl.a. § 13, stk. 2, at en ansøgning skal indeholde en gengivelse af designet. Derudover fremgår det af designbekendtgørelsen § 2, stk. 1, nr. 2, at ansøgningen skal indeholde afbildninger, der viser designet. Det følger således af gældende ret, at en ansøgning skal indeholde en eller flere afbildninger, der viser designet. Heri antages det at ligge implicit, at afbildningerne af designet selvfølgelig skal vise alle aspekter af det ansøgte design. Dette fremgår dog ikke eksplicit.

Det foreslås i *stk. 2,* at reproduktionen skal vise alle aspekter af det design, der ansøges om beskyttelse af, i en eller flere visninger. Desuden kan der fremlægges andre typer visninger for yderligere at præcisere de specifikke træk ved designet.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at det ansøgte design fremstår tilstrækkelig klart og præcist for både den modtagende registreringsmyndighed og tredjemand. Kravet om, at reproduktionen skal "vise alle aspekter" af designet, understreger behovet for en fuldstændig og utvetydig visuel reproduktion af designet. Det indebærer således, at designets udseende i sin helhed skal fremgå klart af gengivelserne. Dette vil typisk ske via forskellige vinkler (front, side, top, bund osv.). Bestemmelsen kræver ikke et bestemt antal visninger, men bestemmelsen stiller krav om en komplethed i den visuelle fremstilling af designet. Udover at reproduktionen skal vise alle aspekter, lægger bestemmelsen også op til, at ansøger kan fremlægge "andre typer visninger" med det formål at "præcisere de specifikke træk ved designet". I tråd med ønsket om en modernisering af designretten, så den blandt andet vil være rustet til at imødekomme de teknologiske fremskridt, åbner bestemmelsen også op for andre visningsformer, som f.eks. brug af alternative vinkler, detaljerede nærbilleder eller anden visualisering af designets funktionelle bevægelser. Bestemmelsen giver mulighed for at rumme digitalt komplekse design, som kræver supplerende visualisering.

Designets afbildninger danner grundlaget for selve fastlæggelsen af designets beskyttelsesomfang, vurderingen af nyhed og individuel karakter samt håndhævelsen over for potentielle krænkere. Bestemmelsens formål er således at sikre, at der er klarhed om, hvad der præcist ansøges om eller ydes beskyttelse af.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 26, stk. 2.

Det fremgår ikke eksplicit af gældende ret, at flere afbildninger af et design skal stemme overens med hinanden. Det er heller ikke beskrevet, at registreringens genstand bestemmes på baggrund af en kombination af disse afbildninger.

Det i pkt. 2.2.2. beskrevne dokument *Fælles praksis – Grafiske gengivelser af design* som er udarbejdet i et samarbejde mellem en række nationale IP-kontorer i EU, Beneluxkontoret for intellektuel ejendomsret og EUIPO i Konvergensprogram projektet CP6, indeholder imidlertid en lang række retningslinjer i relation til, hvordan gengivelser af design skal fremstå. Således fremgår det blandt andet, at designet skal vises med en neutral baggrund, at der ikke må være forstyrrende elementer og at hvis en ansøgning anvender forskellige formater til gengivelse af et design, skal hver af disse klart og tydeligt vedrøre det samme design og stemme overens, når de viste træk sammenlignes.

Ydermere angiver CP6, at i de tilfælde, hvor der er bestanddele af det design, der vises i afbildningen, der ikke ansøges om beskyttelse af, kan ansøger anvende visuelle disclaimere. Eventuelle disclaimere skal være klare og tydelige. Dvs. at de elementer, for hvilke der ansøges om beskyttelse, og de elementer, hvorom der ikke søges om beskyttelse, klart skal adskille sig fra hinanden. Praksisdokumentet angiver desuden, hvilke visuelle disclaimere, der kan anvendes, herunder bl.a. stiplede linjer.

Det foreslås i *§ 24, stk. 3* at hvis gengivelsen indeholder forskellige reproduktioner af designet eller omfatter mere end én visning, skal disse være i overensstemmelse med hinanden, og genstanden for registreringen bestemmes af alle de visuelle træk ved disse visninger eller reproduktioner kombineret.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand.

Bestemmelsen vil medføre, at hvis designansøgningen indeholder flere reproduktioner af et design, skal disse være indbyrdes overensstemmende. Dette er allerede praksis i henhold til den gældende designlov. Kravet skal dog også ses i sammenhæng med moderniseringen af loven, hvorefter reproduktioner, som foreslået i stk. 1, kan være både statiske, dynamiske eller animerede. Én designansøgning kan således indeholde flere forskellige gengivelsesformer. Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at designet fremstår klart og entydigt, så der ikke opstår tvivl om omfanget af designets beskyttelse.

Idet beskyttelsen bestemmes ud fra de samlede visuelle træk, som fremgår af ansøgningen, danner de indsendte visninger, uanset hvor mange af disse der indgives, tilsammen grundlaget for det registrerede design.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 26, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4,* at designet skal gengives alene uden andre genstande.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand.

I medfør af bestemmelsen, vil designet skulle gengives alene, dvs. uden genstande eller elementer, som ikke er en del af det ansøgte design. Det skyldes, at hvis andre genstande indgår i samme gengivelse som designet, kan der skabes uklarhed om, hvilke elementer der udgør designet, og hvilke der blot er kontekstuelle. Uvedkommende genstande kan komplicere både Patent- og Varemærkestyrelsens vurdering og tredjemands mulighed for at forstå designets beskyttelsesomfang. Derfor er det vigtigt, at designet bliver repræsenteret så rent som muligt. Kravet har også til formål at sikre ensartede administrative standarder på tværs af medlemsstaterne og EUIPO, så designansøgninger vurderes ud fra samme grundlæggende principper.

Bestemmelsen indebærer ikke et forbud mod at anvende neutrale elementer såsom en ensfarvet baggrund. Det afgørende er, at elementerne ikke må skabe tvivl om, hvad der faktisk søges eller er beskyttet.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 26, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5* at genstande, der ikke søges beskyttet som en del af designet, men som fremgår af gengivelserne af designet, skal angives ved visuelle disclaimere. Disse disclaimere skal anvendes konsekvent.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand.

Bestemmelsen tager højde for, at visse typer af gengivelser nødvendiggør inkludering af andre genstande, f.eks. fordi det er nødvendigt at vise et design i en brugssituation, eller de tilfælde, hvor en genstand fungerer som støtte til designet. I disse tilfælde skal det tydeligt fremgå, hvilke dele der *ikke* er omfattet af beskyttelsen.

Visuelle disclaimere kan bestå af f.eks. stiplede linjer, farveudtoning, sløring eller anden tydelig markering, der klart afgrænser de elementer, der ikke er en del af designet. Dette er ikke nyt indenfor designretten, og er tidligere fremhævet blandt andet i det beskrevne fælles praksisdokument CP6 for grafisk gengivelse af design, som er udarbejdet og tiltrådt af Patent- og Varemærkestyrelsen i samarbejde med de øvrige medlemsstater.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 26, stk. 5.

Det fremgår desuden eksplicit af direktivets artikel 26, stk. 6, at de nationale IP-kontorer forpligter sig til fremadrettet at samarbejde med hinanden om at fastsætte fælles retningslinjer for brugen af sådanne visuelle disclaimere.

Til § 25

I medfør af designlovens § 15, kan en ansøgning omfatte flere design, hvis de produkter, for hvilke designene skal anvendes, kan henføres til samme klasse, jf. Det internationale arrangement vedrørende klassifikation af industrielle design og modeller undertegnet i Locarno den 8. oktober 1968 (Locarno-arrangementet).

Locarno-arrangementet vedrører Locarnoklassifikationen, der er et system, der består af 32 hovedklasser, som hver indeholder en række underklasser. Kravet om samme Locarnoklasse indebærer et krav om, at design der samregistreres, skal tilhøre samme Locarno hovedklasse. Underklasserne må dog gerne variere.

Det foreslås i *stk. 1,* at flere design kan medtages i én samlet ansøgning om registrering af design.

Ifølge ordlyden af bestemmelsen, vil der ikke med den foreslåede ordning være krav om, at design, førend de kan samregistreres, skal kunne henføres til samme Locarnoklasse. Som følge heraf, bortfalder den gældende lovs krav om, at design som samregistreres, skal tilhøre samme Locarnoklasse.

Den gældende designlovs § 15 kan i praksis komplicere ansøgninger, der omfatter beslægtede, men klassifikationsmæssigt forskellige produkter. Med den foreslåede bestemmelse gøres designbeskyttelsen mere tilgængelig, effektiv og administrativt enkel for ansøgere, herunder blandt andet for små- og mellemstore virksomheder. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 40, at det ud fra et effektivitetshensyn også er hensigtsmæssigt at tillade ansøgere at kombinere flere design i én samlet ansøgning uden, at det er en betingelse, at de produkter, som designet er beregnet til at være inkorporeret i, alle tilhører den samme klasse i Locarnoklassifikationen.

Muligheden for samregistrering understøtter samtidig den udvikling, der sker indenfor designretten, hvorved design i stigende grad optræder i serier, produktfamilier eller i både fysiske og digitale formater. Et eksempel herpå kan være en virksomhed, der designer elcykler, som består af 1) selve elcyklen, 2) en ladestation til elcyklen og 3) et digitalt display til at aflæse cyklens hastighed. Med forslaget vil alle disse design kunne registreres i én ansøgning. Dette er ikke muligt i medfør af den gældende lov. Forslaget afspejler ønsket om at beskytte den fælles æstetiske identitet i én ansøgning, uanset typen af produkter.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 27.

Ifølge designlovens § 59 a, stk. 1, betales der for ansøgning om registrering af design et gebyr på 1.440 kr., og for en ansøgning som omfatter flere design, jf. § 15, et tillægsgebyr på 840 kr. for hvert design ud over det første.

Der henvises til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 2,* at der betales ansøgningsgebyr for hvert design, som er omfattet af en ansøgning om samregistrering i overensstemmelse med § 68.

Henset til at det ifølge forslagets stk. 1 vil blive muligt for ansøger at indsende en samregistrering, som omfatter flere Locarnoklasser, er det vurderet hensigtsmæssigt også at tilpasse gebyrerne i relation hertil. Således vil den foreslåede ordning medføre, at der for ansøgning om registrering af design betales et gebyr på 2.040 kr. for hvert design omfattet af ansøgningen.

Den nye gebyrstruktur i relation til samregistrering, er nærmere beskrevet i bemærkningerne til forslagets § 68 vedrørende gebyrer.

Til § 26

Ifølge den gældende designlovs § 16, stk. 1, skal ansøgningen, hvis et design er indeholdt i en ansøgning om designregistrering eller om brugsmodelbeskyttelse i et andet land, som er tilsluttet Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og søges designet registreret her i landet inden 6 måneder fra ansøgningsdagen i dette andet land, i forhold til § 3 og § 7, stk. 1, nr. 2 og 3, på ansøgerens anmodning betragtes som indgivet samtidig med ansøgningen i dette andet land.

Danmark er forpligtet til at give adgang til påberåbelse af prioritet i henhold til Pariserkonventionens artikel 4. Bestemmelsens formål er at sikre, at en ansøger, der allerede har søgt beskyttelse i et land tilsluttet Pariserkonventionen eller som er medlem af WTO, kan knytte visse tidsmæssige rettigheder til designet ved efterfølgende designansøgninger.

I medfør af designlovens § 16, stk. 2 gælder den samme ret til prioritet efter stk. 1, selv om den tidligere ansøgning om beskyttelse ikke hidrører fra et land, der er tilsluttet konventionen eller WTO, når en tilsvarende prioritet fra en dansk designansøgning indrømmes i det land, hvor den tidligere ansøgning blev indgivet, og lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer

overens med Pariserkonventionen. Af stk. 3 fremgår det endvidere, at den samme ret til prioritet efter stk. 1 gælder, hvis designet er indeholdt i en ansøgning om design- eller brugsmodelbeskyttelse her i landet.

Det foreslås i *stk. 1,* at en ansøgning om registrering af et design her i landet, der opnår en ansøgningsdato senest 6 måneder efter ansøgningsdatoen for den første ansøgning om designregistrering eller om brugsmodelbeskyttelse i et andet land, som er tilsluttet Pariserkonventionen, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), på begæring vil få prioritet fra den første ansøgningsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres brug af designet, skal anses som at have en ansøgningsdato samtidig med ansøgningen indgivet i det andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 16, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse kan ansøgeren, under forudsætning af at den danske ansøgning har en ansøgningsdato, der er fastsat til senest 6 måneder efter ansøgningsdagen i det første land, hvor ansøgningen er indgivet, opnå, at den danske designansøgning i visse situationer, såsom ved andres designansøgning eller brug af designet, anses for at have en ansøgningsdato, som er sammenfaldende med den udenlandske ansøgning. Bestemmelsen sikrer blandt andet, at offentliggørelser af designet i perioden mellem den udenlandske og den danske ansøgning ikke kan skade ansøgerens ret.

Det foreslås i *stk. 2,* at den samme ret til prioritet som efter stk. 1 gælder, selvom den tidligere ansøgning om beskyttelse ikke hidrører fra et land, der er tilsluttet Pariserkonventionen eller WTO, når en tilsvarende prioritet fra en dansk designansøgning indrømmes i det land, hvor den tidligere ansøgning blev indgivet, og lovgivningen i det pågældende land i hovedsagen stemmer overens med Pariserkonventionen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 16, stk. 2.

Bestemmelsen udvider adgangen til at opnå prioritet efter stk. 1 således at også situationer, hvor den tidligere ansøgning ikke er indgivet i et land tilsluttet Pariserkonventionen eller WTO er omfattet af denne adgang. Adgangen til prioritet forudsætter dog, at der foreligger gensidighed. Hermed skal forstås, at det udenlandske land skal anerkende prioritet fra en dansk designansøgning, og at landets lovgivning i det væsentlige skal stemme overens med principperne i Pariserkonventionen. Formålet med bestemmelsen er at sikre fleksibilitet, således at man med den danske designansøgning giver ansøgeren mulighed for at bevare sit

prioritetstidspunkt, selv når ansøgningen, hvorfra man påberåber sig prioritet, stammer fra et land uden tilknytning til de nævnte internationale traktater.

Det foreslås i *stk. 3,* at den samme ret til prioritet som efter stk. 1 gælder, hvis designet er indeholdt i en ansøgning om design- eller brugsmodelbeskyttelse her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 16, stk. 3.

Bestemmelsen giver mulighed for såkaldt "intern prioritet", dvs. opnåelse af prioritet i Danmark fra en tidligere dansk design- eller brugsmodelansøgning. Dette er bl.a. ikke muligt at opnå i relation til varemærker i medfør af varemærkeloven.

I den tidligere mønsterbekendtgørelse var det kun muligt at påberåbe sig "intern prioritet" fra en dansk brugsmodelansøgning. Det blev dog ved udfærdigelsen af den gældende designlov fundet hensigtsmæssigt at udvide reglen til også at omfatte danske designansøgninger. Bestemmelsen giver dermed ansøgeren mulighed for at tilbagetage sin danske designansøgning og ansøge om det samme design senere med fastholdelse af prioritetsdatoen for den første ansøgning, såfremt de øvrige betingelser for prioritet er opfyldt.

Til § 27

Det fremgår af designlovens § 16, stk. 4, at hvis en ansøgning om registrering af et design indgives her i landet senest 6 måneder efter, at designet for første gang er fremvist på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, skal ansøgningen i forhold til § 3 og § 7, stk. 1, nr. 2 og 3, på ansøgerens anmodning have prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i konventionen angående internationale udstillinger, undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972.

For at opnå udstillingsprioritet kræves det, at den danske designansøgning har en ansøgningsdato senest 6 måneder efter den første fremvisning af designet på udstillingen. Det er endvidere en betingelse, at udstillingen falder inden for rammerne af den internationale udstillingskonvention af 22. november 1928, senest revideret i 1972. Det er kun udstillinger, der officielt er anerkendt efter denne konvention, det kan danne grundlag for prioritet efter bestemmelsen.

Det foreslås i *§ 27*, at hvis en ansøgning om registrering af et design indgives her i landet, senest 6 måneder efter at designet for første gang er fremvist på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, skal ansøgningen på ansøgerens begæring have prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som de er defineret i konventionen angående internationale udstillinger, undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest

revideret den 30. november 1972. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af designet, skal anses for at have en ansøgningsdato, der er sammenfaldende med dets fremvisning på udstillingen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 16, stk. 4.

Bestemmelsen giver ansøgeren en beskyttelse, der svarer til prioritetsreglerne i forbindelse med tidligere ansøgninger i den foreslåede § 26, men hvor denne bestemmelse er særligt knyttet til præsentation af designet i udstillingssammenhænge.

Udstillingsprioriteten indebærer, at der kan knyttes visse tidsmæssige rettigheder til designet ved efterfølgende designansøgning. Med den foreslåede bestemmelse er det eksempelvis muligt for ansøger at deltage i internationale udstillinger uden at svække sine muligheder for at opnå designbeskyttelse, så længe ansøgning om designbeskyttelse opnår en ansøgningsdato inden for 6 måneder efter fremvisning på udstillingen. Prioriteten indebærer således, at en ansøgning her i landet i forhold til nyhedskravet og tidligere indgivne ansøgninger, skal anses for at have en ansøgningsdato, der er sammenfaldende med udstillingens afholdelse.

Udstillingsprioriteten kan ikke kombineres med andre prioritetsregler. Det betyder, at hvis et design, der f.eks. har været vist på en officielt anerkendt udstilling, herefter ansøges i et andet land, må der fortsat højst være forløbet 6 måneder fra udstillingen førend der kan opnås prioritet for en efterfølgende dansk ansøgning.

Til § 28

Der er i designloven ikke regler, som angiver hvornår prioritet efter §§ 26 eller 27 skal påberåbes. Dette er dog reguleret i designbekendtgørelsens §§ 5, stk. 1 og 7, stk. 1. Heraf fremgår det, at påberåbelse af prioritet efter designlovens § 16, stk. 1-4, udtrykkeligt skal fremgå af ansøgningen. Der kan ikke opnås prioritet efter indgivelse af ansøgningen til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i § 28, at hvis ansøger ønsker at påberåbe sig prioritet efter §§ 26 eller 27, skal dette udtrykkeligt fremgå af ansøgningen. Der kan ikke opnås prioritet efter indgivelse af en ansøgning til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Der tilsigtes ikke materielle ændringer i retstilstanden.

I medfør af forslaget vil det ikke være muligt for ansøger at påberåbe sig prioritet efter indgivelse af ansøgningen. Undladelse af at påberåbe sig prioriteten, medfører at ansøgningen

alene får virkning fra den faktiske indgivelsesdato, uanset om ansøger måtte have indgivet en tidligere ansøgning i medfør af den foreslåede § 26 eller har fremvist designet på en udstilling, der lever op til kravene i den foreslåede § 27.

Til § 29

I medfør af designlovens § 18, registreres designet, hvis ansøgningen er i overensstemmelse med forskrifterne, og der intet er fundet til hinder for registreringen. Registreringen offentliggøres af Patent- og Varemærkestyrelsen. Offentliggørelsen kan udsættes i indtil 6 måneder fra ansøgningsdagen eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet, jf. § 16, såfremt ansøgeren anmoder om det i ansøgningen.

Det foreslås i *stk. 1,* at en ansøger ved indgivelse af en ansøgning om registrering af et design kan anmode om, at offentliggørelsen af designet udsættes i en periode på op til 30 måneder fra ansøgningsdatoen, eller, hvis der er begæret prioritet, jf. §§ 26 eller 27, fra prioritetsdatoen. Der offentliggøres en meddelelse om udsættelse af offentliggørelsen af designet, når dette registreres.

Formålet med bestemmelsen er at give ansøgeren øget fleksibilitet i forhold til, hvornår et design bliver gjort offentligt tilgængeligt. Der kan være særlige situationer såsom kommercielle forhold, forretningsstrategier eller forsinkede produktlanceringer, der tilsiger, at offentliggørelsen af designet skal udskydes. Den foreslåede bestemmelse giver ansøgeren mulighed for at koordinere designbeskyttelsen med f.eks. produktudvikling af designet.

Forslaget vil udvide den gældende designlovs adgang til udsat offentliggørelse, idet den gældende designlov udelukkende giver mulighed for udsættelse af designet i op til 6 måneder. Derudover gør forslaget det muligt for ansøger, i de tilfælde hvor der er anmodet om samregistrering, at udsætte offentliggørelsen af visse af de omfattede design, mens de andre vil blive offentliggjort som efter de almindelige regler herom.

Direktivets præambelbetragtning 41 angiver til dels de samme bevæggrunde, nemlig at en normal offentliggørelse i visse tilfælde kan ødelægge, eliminere eller forringe et produkts mulighed for succes. Muligheden for udsættelse af offentliggørelsen kan i sådanne tilfælde være en løsning. Direktivet fastsætter desuden, at muligheden for udsættelse af offentliggørelsen skal være op til 30 måneder i hele Unionen. Dette skyldes ønsket om at opnå større sammenhæng og større retssikkerhed, for dermed at hjælpe ansøgere med at reducere omkostningerne til forvaltning af deres designporteføljer.

Anmodning om udsættelse af offentliggørelsen skal indgives med ansøgningen, da det er nødvendigt for Patent- og Varemærkestyrelsen at kende ansøgerens ønske fra begyndelsen for at kunne håndtere ansøgningen korrekt. Muligheden for udsættelse af offentliggørelse medfører

også, at ansøger inden for de 30 måneder skal beslutte, om designet skal offentliggøres og dermed gøres fuldt tilgængeligt for offentligheden, eller om ansøgningen skal tilbagetages. Såfremt ansøger ikke giver styrelsen besked om, hvorvidt designet skal offentliggøres eller ej, offentliggør styrelsen som udgangspunkt designet ved udløbet af udsættelsesperioden.

Meddelelsen om udsættelse af offentliggørelse, som beskrevet i stk. 1, sidste pkt., har til formål at informere offentligheden om, at der eksisterer en designregistrering, dog uden at selve designets udseende offentliggøres.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 30, stk. 1 og stk. 3.

Der henvises til pkt. 2.4.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den gældende designlov fastsætter ikke eksplicit, at hverken gengivelsen af designet eller sagsakterne vedrørende ansøgningen ikke er tilgængelige før udsættelsesperioden er udløbet. Dette antages at ligge implicit i, at designets offentliggørelse udsættes, idet offentliggørelse af gengivelser af designet eller sagsakterne generelt kan modvirke denne udsættelse.

Det foreslås i *stk. 2,* at hvis en anmodning om udsættelse af offentliggørelsen af et design efter stk. 1 er imødekommet, og designet er blevet registreret, så er hverken gengivelsen af designet eller sagsakterne vedrørende ansøgningen tilgængelige for offentligheden førend udsættelsesperioden er udløbet.

Der tilsigtes ingen materielle ændringer i retstilstanden.

Offentliggørelse af enten gengivelser eller sagsakterne kan afsløre designets udformning og dermed underminere formålet med udsættelsen af offentliggørelsen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 30, stk. 2.

Det fremgår af designlovens § 22, stk. 1, at en ansøger, som over for en anden påberåber sig en ansøgning om designregistrering, inden akterne i ansøgningssagen er blevet tilgængelige for enhver, efter anmodning skal give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med akterne.

Det foreslås i *stk. 3*, at uanset stk. 2 skal en ansøger, som over for en anden påberåber sig en ansøgning om designregistrering eller et registreret design, inden akterne i ansøgningssagen er blevet tilgængelige for enhver, efter anmodning give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med akterne.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 22, stk. 1.

Forslaget vil medføre, at en designansøger fortsat, såfremt denne inden offentliggørelse af det registrerede design, ønsker at gøre rettigheden gældende over for tredjemand, skal fremsende akterne, herunder en gengivelse af designet, såfremt tredjemand anmoder herom.

Bestemmelsen beskytter tredjemand, så denne har mulighed for at gøre sig bekendt med det design, der påberåbes. Såfremt der ikke gives adgang hertil, er det svært for tredjemand at beslutte, hvordan denne ønsker at agere i forhold til den påberåbte rettighed.

Bestemmelsen giver desuden ikke Patent- og Varemærkestyrelsen mulighed for at give tredjemand aktindsigt før ansøgningen eller registreringen er blevet offentligt tilgængelig, heller ikke selvom tredjemand kan dokumentere, at ansøgeren eller indehaveren har påberåbt sig den omhandlede rettighed.

Med hensyn til følgerne af at ansøger eller indehaver ikke fremsender sagsakterne, henvises til forslagets § 51.

Designlovens § 18 indeholder en bestemmelse om, at registreringen af et design offentliggøres. Denne offentliggørelse kan udsættes i op til 6 måneder fra ansøgnings- eller prioritetsdagen efter anmodning fra ansøger.

Det følger videre af designlovens § 21, stk. 2, at ansøgningens eller registreringens akter skal holdes tilgængelige for enhver, når der er gået 6 måneder fra ansøgnings- eller prioritetsdagen, selvom offentliggørelsen af designet måtte være udsat, og denne offentliggørelse endnu ikke har fundet sted. Ansøger har desuden mulighed for at anmode om, at sagens akter gøres tilgængelige på et tidligere tidspunkt, jf. designlovens § 21, stk. 3. Gøres sagens akter tilgængelige efter stk. 2 eller 3, offentliggøres en meddelelse herom. Designloven indeholder ikke udtrykkelige regler om, hvad der sker i de tilfælde, hvor ansøger ønsker at give afkald på sin ansøgning eller registrering, ligesom det ikke fremgår udtrykkeligt af loven, at ansøger kan anmode om offentliggørelse af sin designregistrering før udløbet af udsættelsesperioden.

Såfremt ansøger informerer styrelsen om, at denne ønsker at give afkald på sin ansøgning eller registrering inden udløbet af udsættelsesperioden, offentliggør styrelsen ikke ansøgningen eller registreringen. Det betyder også, at der ikke gives adgang for tredjemand til sagens akter eller gengivelser. Såfremt designansøgningen inden samme tidspunkt er blevet endeligt henlagt, sidestilles dette med et afkald på ansøgningen.

Det foreslås i *stk. 4*, at ved udløbet af udsættelsesperioden eller på et tidligere tidspunkt, som ansøgeren har fremsat anmodning om, giver Patent- og Varemærkestyrelsen adgang til ansøgningens eller registreringens akter og offentliggør det registrerede design.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der blandt andet følger af designlovens § 18, 3. pkt. og § 21, stk. 3

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 30, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis ansøgeren af en designansøgning eller indehaveren af en designregistrering giver afkald på ansøgningen eller registreringen inden udløbet af udsættelsesperioden, offentliggøres ansøgningen eller registreringen ikke, og der gives ikke adgang til sagens akter.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der blandt andet følger af designlovens § 21, stk. 2, 2. pkt.

Henset til formuleringen "afkald", er det ikke tilstrækkeligt, at rettighedshaver f.eks. på dennes hjemmeside skriver, at produktet, som inkorporerer designet ikke alligevel vil komme i produktion, eller at eventuelle samarbejdspartnere informeres om, at produktet ikke skal på markedet alligevel. Ansøger skal således inden udløbet af udsættelsesperioden informere Patent- og Varemærkestyrelsen om, at der gives afkald på ansøgningen eller registreringen, hvorefter styrelsen ikke vil offentliggøre designet.

Det er nødvendigt, at styrelsen informeres direkte om afkaldet, da designet ved udløb af fristen ellers vil blive offentliggjort. Det er således ansøgers ansvar at sikre, at styrelsen er informeret, såfremt ansøger ikke alligevel ønsker at offentliggøre sit design.

Det skal desuden bemærkes, at Patent- og Varemærkestyrelsen i alle tilfælde ikke vil offentliggøre en designansøgning såfremt denne er afslået endeligt, henlagt endeligt eller tilbagetaget inden udsættelsesperioden er udløbet. Afkald i bestemmelsens forstand, omfatter således også henlæggelse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 30, stk. 5.

Til § 30

Designlovens § 13 angiver kravene til en designansøgning. Således fremgår det bl.a. af bestemmelsen, at ansøgningen skal indeholde oplysning om ansøgerens navn eller firma samt en gengivelse af designet, og at der med ansøgningen skal følge de fastsatte gebyrer. Såfremt der

søges om registrering af en anden end den, der har frembragt designet, skal det efter ansøgerens eller designerens anmodning noteres i designregistret, hvem der har frembragt designet. Hvis designet er et resultat af et samarbejde mellem flere designere, kan en angivelse af den pågældende gruppe af designere erstatte en angivelse af de enkelte designere.

De mere specifikke krav hertil, er desuden reguleret i designbekendtgørelsens § 10. Af § 10, stk. 1 fremgår, at Patent- og Varemærkestyrelsen påfører ansøgningen et ansøgningsnummer og ansøgningsdatoen. Indeholder ansøgningen ikke afbildninger eller model ved ansøgningens indgivelse, opnår ansøgningen først en ansøgningsdag på det tidspunkt, Patent- og Varemærkestyrelsen modtager afbildninger eller model af designet, jf. Designlovens § 14, stk. 1. Modtager styrelsen hverken afbildninger eller model inden udløbet af den fastsatte frist, afvises ansøgningen.

Designlovens § 14, stk.1 angiver, at der alene kan knyttes retsvirkninger til ansøgningen fra den dag, ansøgeren har indgivet afbildning eller model, som viser designet.

Der er i dansk ret ikke regler om, hvornår et design tildeles en ansøgningsdato. Det fremgår dog af forarbejderne til § 13, stk. 2, at en ansøgning med gengivelse af designet vil få en ansøgningsdato, som er den afgørende dato i forhold til de rettigheder, der knyttes til designregistreringen, jf. § 14, stk. 1.

Der er ikke i medfør af den gældende designlov krav om, at en designansøgning skal være betalt, for at Patent- og Varemærkestyrelsen kan tildele en ansøgningsdato. Tildeling af ansøgningsdato kræver en konkret vurdering af den indsendte ansøgning, og efter gældende ret er Patent- og Varemærkestyrelsen forpligtet til at foretage vurderinger af ansøgningen uanset, om der er betalt et ansøgningsgebyr.

Det foreslås i *§ 30, stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen tildeler designansøgninger en ansøgningsdato.

Forslaget viderefører den gældende retstilstand.

Det vil dog følge af den foreslåede bestemmelse, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal tildele indgivne designansøgninger en ansøgningsdato. Bestemmelsen angiver ikke de konkrete krav hertil. Disse reguleres nærmere i forslagets stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgningsdatoen for en designansøgning er den dato, hvor ansøgeren har indgivet oplysningerne i henhold til § 23, stk. 2, nr. 1-3, og ansøgningsgebyr for minimum et design er betalt. Hvis alle oplysningerne ikke er angivet i designansøgningen, eller hvis gebyret ikke er betalt ved ansøgningens indgivelse, tildeler Patent- og Varemærkestyrelsen først

en ansøgningsdato, når samtlige oplysninger og gebyret er modtaget af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand, der følger delvist af designlovens § 13.

Tildeling af en ansøgningsdato er essentiel for ansøger, idet ansøgningsdatoen er den afgørende dato i forhold til de rettigheder, der knyttes til designregistreringen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der skal være betalt ansøgningsgebyr førend der kan tildeles en ansøgningsdato. Såfremt der er tale om en samregistrering, skal der være betalt ansøgningsgebyr for minimum ét af de ansøgte design. Det er altså ikke i den foreslåede ordning et krav, at der er betalt ansøgningsgebyr for samtlige af de samregistrerede design. Styrelsen skal, uanset at der ikke kan tildeles en ansøgning inden betaling af gebyret, fortsat gøre ansøgere opmærksom på de mangler ved ansøgningerne, der forhindrer, at styrelsen kan tildele ansøgningen en ansøgningsdato.

Bestemmelsen fastsætter desuden præcis hvilke krav ansøgningen skal opfylde, for at denne kan tildeles en ansøgningsdato. Såfremt en ansøgning ikke opfylder disse krav, som f.eks. hvis ansøgningen ikke indeholder afbildninger, eller hvis designet ikke kan udledes heraf, kan ansøgningen ikke tildeles en ansøgningsdato. I så fald vil ansøgningsdatoen først være den dato, hvor ansøger berigtiger sin ansøgning. Det betyder, at ansøgers design først anses for at være indgivet, og dermed også have retsvirkninger, fra den dato, hvor ansøgningen er berigtiget og lever op til kravene i stk. 2.

Det er vigtigt at understrege, at bestemmelsen ikke vil medføre, at der ikke kan være øvrige mangler ved ansøgningen. En ansøgning kan godt tildeles en ansøgningsdato, selvom der fortsat er mangler ved f.eks. gengivelserne eller produktangivelsen, så længe ansøgningen lever op til kravene i den foreslåede § 23, stk. 2, nr. 1-3, herunder at designet klart kan udledes af de indsendte afbildninger.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 28, stk. 1

Der henvises til pkt. 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis gengivelsen af et design ikke lever op til et eller flere af kravene i § 24, kan Patent- og Varemærkestyrelsen alligevel tildele designansøgningen en ansøgningsdato, hvis gengivelsen af designet som helhed er tilstrækkeligt klar, jf. § 23, stk. 2, nr. 3, og designansøgningen i øvrigt lever op til kravene i denne bestemmelse.

Der tilsigtes ikke materielle ændringer i retstilstanden.

Selvom forslagets indhold ikke fremgår af den gældende designlov eller den gældende designbekendtgørelse, er bestemmelsens indhold allerede udgangspunktet i gældende ret. Det skyldes, at den gældende designlov indeholder et krav om, at ansøgningen skal indeholde en gengivelse af designet. Den gældende designbekendtgørelse præciserer ikke dette krav yderligere. Kravet om en gengivelse af designet i relation til fastsættelse af ansøgningsdatoen, bliver i praksis fortolket som et krav om, at designets identitet skal kunne udledes af gengivelsen, uden at gengivelsen i sig selv nødvendigvis skal leve op til kravene til gengivelsens kvalitet, som ellers beskrevet i § 23, stk. 2, nr. 3. Der stilles således ikke de samme krav til gengivelsen af designet førend ansøgningen kan tildeles en ansøgningsdato, som der gør førend designet kan registreres. På denne baggrund medfører forslagets stk. 3 ikke ændringer i den gældende retstilstand.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 28, stk. 2.

Der henvises til pkt. 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 31

I medfør af designlovens § 17, stk. 1, påser Patent- og Varemærkestyrelsen, at ansøgningen angår et design, som defineret i § 2, og at designet ikke strider mod offentlig orden eller sædelighed, jf. § 7, stk. 1, nr. 1. Af § 7, stk. 1, nr. 3, litra a. fremgår det desuden, at designret ikke kan opnås, hvis designet gør brug af et af de elementer, der er anført i artikel 6 c i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, eller af andre kendetegn, emblemer og våbenskjold end dem, der er omfattet af artikel 6 c i ovennævnte konvention, og som er af særlig offentlig interesse. Derudover må ansøgningen kun indeholde ét design, jf. dog reglerne om samregistrering som beskrevet i lovens § 15.

Af § 17, stk. 3 fremgår det desuden, at erhvervsministeren fastsætter de nærmere regler om undersøgelsen og dens omfang.

Det foreslås i *§ 31, stk. 1,* at Patent- og Varemærkestyrelsen påser, at ansøgningen angår et design, jf. definitionen heraf i § 2, nr. 1, og at designet ikke er udelukket fra registrering efter denne bestemmelses stk. 2, samt at bestemmelserne fastsat i medfør af § 61 er opfyldt.

Det foreslås i stk. 1, hvilke registreringshindringer Patent- og Varemærkestyrelsen skal påse ex officio i forbindelse med registrerbarhedsvurderingen. Bestemmelsen vil således medføre, at Patent- og Varemærkestyrelsen er forpligtet til at påse, at en designansøgning angår et

design som defineret i den foreslåede § 2, nr. 1. Den foreslåede bestemmelse fastsætter ligeledes, at Patent- og Varemærkestyrelsen er forpligtet til at påse, at ansøgningen er i overensstemmelse med reglerne om undersøgelse af designet som fastsat af erhvervsministeren, jf. den foreslåede § 61.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en ændring i forhold til gældende ret, da det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at styrelsen bl.a. skal påse, om et design skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen eller omfatter tegn, emblemer eller våben, som har særlig offentlig interesse. Denne registreringshindring har ikke hidtil været en del af den undersøgelse, som Patent- og Varemærkestyrelsen udfører af ansøgninger om designregistrering.

I medfør af direktivets præambelbetragtning 25, bør de væsentlige grunde, der kan føre til udelukkelse fra registrering, samt de væsentlige grunde, der kan føre til registrerede designrettigheders ugyldighed i samtlige medlemsstater, af hensyn til retssikkerheden opregnes udtømmende i dette direktiv. Medlemsstaterne har således ikke længere mulighed for ex officio at undersøge, om kravet om nyhed og individuel karakter er opfyldt. 1998-direktivet lod omfanget af undersøgelsen af designansøgninger være op til medlemsstaterne selv.

Denne direktivændring og den foreslåede bestemmelse i stk. 1, indebærer ikke nogen ændring i retstilstanden, da Patent- og Varemærkestyrelsens undersøgelse allerede er begrænset til udelukkende at omfatte de elementer, som er beskrevet i forslagets stk. 1. Denne ordning, hvorefter styrelsen alene foretager en meget begrænset undersøgelse af ansøgningen inden registrering, er indført ved gennemførelsen af 1998-direktivet i den gældende designlov.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 13, stk. 1, litra a.

Det foreslås i *stk. 2*, *nr. 1,* at registrering af et design er udelukket, hvis det ansøgte design strider mod offentlig orden eller sædelighed, jf. § 9.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 7, stk. 1, nr. 1.

Formuleringen ”udelukket fra registrering” betyder, at designet afslås. Der tilsigtes ikke nogen ændring i retstilstanden i forhold til den gældende designlov, hvilket også gælder for så vidt angår indholdet af begreberne. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 22, at der ikke med direktivet sker en harmonisering af begreberne ”offentlig orden og sædelighed”. Det er således fortsat op til medlemsstaterne at fortolke indholdet af begreberne ”offentlig orden og sædelighed”, ligesom det var tilfældet i medfør af 1998-direktivet.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 13, stk. 1, litra b.

I stk. *2, nr. 2,* fastslås det, at registrering af et design er udelukket, hvis det ansøgte design skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen eller omfatter tegn, emblemer eller våben, som har særlig offentlig interesse, medmindre designets registrering er tilladt af vedkommende myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 7, stk. 1, nr. 3, litra a

Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i varemærkelovens § 14, stk. 1, nr. 4.

Direktivets artikel 13 fastsætter som noget nyt, at registrering af et design er udelukket, hvis det skal afslås i medfør af Pariserkonventionens artikel 6 c. Bestemmelsen lader det dog være op til medlemsstaterne selv at vurdere, hvorvidt de desuden ønsker at udelukke registrering af design, som gør uretmæssig brug af andre kendetegn, emblemer og våben end dem, der er omfattet af Pariserkonventionens artikel 6 c.

De tegn, der beskyttes efter Pariserkonventionens artikel 6 c, registreres og offentliggøres af Det Internationale Bureau. Formuleringen "andre tegn, emblemer og våben, som har særlig offentlig interesse" omfatter blandt andet kommunevåben og -segl, politisegl, de forskellige militære værns mærker, bispesædernes segl, universiteternes segl og andre lignende embedskendetegn, navnestempler, samt officielle danske betegnelser for ministerier, institutioner, organisationer m.v. Derudover omfatter formuleringen også kendetegn for internationale mellemstatslige organisationer, som ligeledes er beskyttet.

Hvis Patent- og Varemærkestyrelsen i medfør af forslagets § 31, stk. 1 og 2 finder hindringer for designets registrering, skal ansøgningen afslås eller eventuelt registreres i ændret form i henhold til den foreslåede § 33, stk. 2.

I forhold til hindringer for registrering, kan der generelt henvises til den foreslåede § 33.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 13, stk. 1, litra c og stk. 2.

Til § 32

Designlovens § 18, stk. 1, 1. og 2. pkt. fastsætter, at hvis ansøgningen er i overensstemmelse med forskrifterne, og der intet er fundet til hinder for registreringen, registreres designet. Registreringen offentliggøres af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i *§ 32*, at hvis ansøgningen er i overensstemmelse med denne lov og bestemmelserne fastsat i medfør heraf registreres designet. Registreringen offentliggøres af Patent- og Varemærkestyrelsen, jf. dog § 29 om udsættelse af offentliggørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 18, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Til § 33

Af designlovens § 19, stk. 1 fremgår det, at hvis ansøgeren ikke har iagttaget de fastsatte forskrifter for ansøgningen, eller hvis Patent- og Varemærkestyrelsen i øvrigt finder, at der er noget til hinder for registrering, skal ansøgeren underrettes herom og opfordres til inden en nærmere angiven frist at udtale sig eller træffe foranstaltninger til berigtigelse af ansøgningen.

Det følger desuden af § 20, at hvis Patent- og Varemærkestyrelsen efter § 19 finder noget til hinder for registrering, kan designet registreres i ændret form, hvis designet i den ændrede form opfylder betingelserne for beskyttelse og det beholder sin identitet. § 14, stk. 2 præciserer dog, at en ansøgning ikke kan ændres til at angå et andet design end det, der er vist i ansøgningen.

Designloven indeholder ingen eksplicit bestemmelse om, at en ansøgning om et enkelt design kan konverteres til en samregistrering, såfremt en ansøgning indeholder flere design, end der er ansøgt om registrering af. Dette følger dog implicit af blandt andet reglerne om samregistrering, idet det fremgår at en ansøgning kan omfatte flere design. Det fremgår ikke af designlovgivningen, at det allerede ved ansøgningen skal være angivet, at der er tale om en samregistrering, hvorfor loven fortolkes sådan, at det også efter indgivelse af ansøgning, er muligt for ansøger at foretage samregistrering. Det er blot et krav, at samtlige af de samregistrerede design, klart skal fremgå af den oprindelige gengivelse af designet.

Det foreslås i *§ 33, stk. 1,* at hvis Patent- og Varemærkestyrelsen finder, at der er noget til hinder for at registrere designet, jf. § 31, underrettes ansøgeren herom og gives en frist til at udtale sig.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 19, stk. 1.

Forslaget indebærer, at ansøger har ret til at blive hørt og at få mulighed for at berigtige sin ansøgning inden for en nærmere angiven frist.

Det foreslås i *stk. 2* at hvis den i stk. 1 omhandlede hindring for registrering vedrører gengivelsen af designet, kan gengivelsen kun ændres i det omfang designet beholder sin identitet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 20, stk. 1.

I forbindelse med implementeringen af 1998-direktivet i den gældende designlov, blev adgangen til at foretage ændringer i et ansøgt design indført. Denne adgang er videreført i den foreslåede bestemmelse, som blandt andet kan finde anvendelse, hvis gengivelsen af det ansøgte design indeholder elementer, der strider mod offentlig orden eller sædelighed, eller der i øvrigt er mangler ved gengivelsen af designet. I disse tilfælde, får ansøger i medfør af bestemmelsen en begrænset mulighed for at foretage ændringer i gengivelsen af designet, så designet kan registreres. Det forudsættes dog, at designets identitet ikke ændres. Dette betyder også, at designet selvsagt ikke må komme til at fremstå som et andet design end det oprindeligt ansøgte.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis hindringen i stk. 1 vedrører det forhold, at ansøgningen om registrering af et design indeholder flere design, kan ansøgningen berigtiges ved, at ansøger anmoder om samregistrering i overensstemmelse med § 25, stk. 1. Med anmodningen skal følge de fastsatte gebyrer for samregistrering, jf. § 25, stk. 2.

Bestemmelsen medfører ingen ændringer i den gældende retstilstand.

Såfremt Patent- og Varemærkestyrelsen finder, at det ansøgte design vedrører mere end ét design, kan ansøger berigtige dette, selvom ansøger ikke ved ansøgningen har angivet, at der er tale om en samregistrering. Ansøger har desuden mulighed for at lade ansøgningen gå videre med kun ét af de omfattede design. I så fald er det blot nødvendigt, at ansøger fjerner de øvrige design, så det udelukkende er det ønskede design, der fremgår af ansøgningen.

Samregistrering er nærmere reguleret i forslagets § 25.

Til § 34

Det følger af designlovens § 19, stk. 4, at såfremt Patent- og Varemærkestyrelsen finder noget til hinder for at imødekomme ansøgningen, og hvis ansøger har haft lejlighed til at udtale sig om hindringen, skal ansøgningen afslås, medmindre Patent- og Varemærkestyrelsen finder grund til på ny at give ansøgeren opfordring til at udtale sig.

Det foreslås i *§ 34*, at hvis der fortsat er hindringer for registrering af designet, selvom ansøgeren har svaret inden udløbet af fristen fastsat i medfør af § 33, stk. 1, afslår Patent- og

Varemærkestyrelsen ansøgningen, medmindre der er anledning til at høre ansøgeren på ny.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 19, stk. 1.

Bestemmelsen præciserer dog, at Patent- og Varemærkestyrelsen også kan afslå registrering af en ansøgning i de tilfælde, hvor ansøger rent faktisk har svaret, men hvor ansøgningen fortsat indeholder hindringer for registreringen. Den foreslåede tilpasning af ordlyden ændrer ikke på det materielle indhold af bestemmelsen, som svarer til den gældende retstilstand, hvorefter styrelsen også har denne mulighed.

Styrelsens afslag kan fortsat ankes til Ankenævnet for Patenter og Varemærker, jf. Forslagets § 44, stk. 1.

Til § 35

Det fremgår af designlovens § 19, stk. 2, at en ansøgning henlægges såfremt ansøger inden fristens udløb undlader at udtale sig eller træffe foranstaltninger til berigtigelse af ansøgningen. Ansøger skal dog have meddelelse om, at dette er følgen af manglende berigtigelse. I § 19, stk. 3 fremgår det, at behandlingen af en ansøgning kan genoptages, hvis ansøgeren inden 2 måneder efter udløbet af den fastsatte frist beder om genoptagelse og fremkommer med sit svar eller berigtiger ansøgningen, samt inden nævnte frist betaler det fastsatte genoptagelsesgebyr. Genoptagelse kan kun ske én gang.

Det foreslås i *§ 35, stk. 1,* at Patent- og Varemærkestyrelsen meddeler ansøgeren, at ansøgningen henlægges, hvis ansøgeren ikke har svaret inden udløbet af fristen fastsat i medfør af § 33, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 19, stk. 2.

Det er fortsat et krav, at ansøger ved henvendelse efter § 33, stk. 1, skal oplyses om at konsekvensen af manglende berigtigelse af ansøgningen vil medføre at sagen henlægges.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgeren kan få genoptaget en henlagt ansøgning, hvis ansøgeren inden 2 måneder efter meddelelsen om ansøgningens henlæggelse, jf. stk. 1, anmoder om genoptagelse og fremkommer med sin udtalelse eller berigtiger ansøgningen, samt betaler det fastsatte genoptagelsesgebyr, jf. § 71, stk. 1. Genoptagelse af en ansøgning kan kun ske én gang.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 19, stk. 3.

Bestemmelsen er en videreførelse, dog med den ændring, at fristen for genoptagelse løber fra meddelelsen om henlæggelse, og ikke fra udløbet af den tidligere frist til berigtigelse, som er tilfældet efter den gældende designlov.

At fristen på 2 måneder løber fra "meddelelsen om ansøgningens henlæggelse" indebærer, at fristen løber fra den dato, hvor Patent- og Varemærkestyrelsen afsender meddelelsen om, at ansøgningen er henlagt. Det er uden betydning for beregning af fristen, om ansøger faktisk har modtaget eller fået kundskab om meddelelsen, herunder hvornår ansøger har modtaget meddelelsen.

Fristen for genoptagelse på 2 måneder fra meddelelse om henlæggelse er absolut, og kan ikke fraviges. Det er som følge heraf heller ikke muligt at få forlænget denne frist.

Det er desuden kun muligt for ansøger at få genoptaget en henlagt ansøgning én gang. Genoptagelsen er betinget af, at ansøgeren inden fristen på 2 måneder indsender sin udtalelse eller berigtiger ansøgningen og betaler det fastsatte genoptagelsesgebyr.
I de tilfælde, hvor fristen for genoptagelse ikke overholdes, og ansøger fortsat ønsker at opnå registrering af designet, kan der efter omstændighederne ske genoprettelse af designansøgningen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 60.

Til § 36

Designlovens § 23, stk. 1 fastsætter, at registreringen efter anmodning kan fornys for perioder af fem år indtil i alt 25 år. Hver periode løber fra udgangen af den forudgående periode.

Den foreslåede *§ 36* fastsætter, at et registreret design kan fornys for perioder af 5 år. Hver 5-årsperiode løber fra udgangen af den forudgående periode, jf. dog § 11, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 23, stk. 1.

Den foreslåede § 36 regulerer udelukkende et designs løbende fornyelsesperioder. Designets maksimale beskyttelsesperiode er reguleret i forslagets § 11.

Den foreslåede bestemmelse medfører ingen ændringer i fornyelsesperioderne, da fornyelse i den gældende lov ligeledes kun kan ske for fem år ad gangen. Det er således ikke muligt at foretage løbende fornyelse for f.eks. to perioder ved én enkel anmodning om fornyelse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 10.

Til § 37

Designlovens § 23, stk. 1 fastsætter bl.a., at en fornyelsesperiode regnes fra udløbet af den forudgående periode.

Designlovens § 24, stk. 1 angiver, at ansøgning om fornyelse af en designregistrering sker ved indbetaling af det fastsatte fornyelsesgebyr til Patent- og Varemærkestyrelsen tidligst 3 måneder før og senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb. Hvis fornyelsesgebyret først betales efter registreringsperiodens udløb, betales et forhøjet gebyr. Af stk. 2 fremgår det, at Patent- og Varemærkestyrelsen opkræver fornyelsesgebyr hos designindehaveren eller dennes fuldmægtig, og at styrelsen ikke er ansvarlig for rettighedstab som følge af manglende opkrævning. Som følge heraf sender Patent- og Varemærkestyrelsen sådanne opkrævninger ca. 3 måneder før forfaldsdatoen.

Såfremt det fastsatte fornyelsesgebyr ikke er betalt senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb, fremgår det af stk. 3, at registreringen skal udslettes. I medfør af stk. 4 offentliggøres fornyelsen.

Forslagets *§ 37, stk. 1*, fastsætter, at registreringen af et design fornyes efter anmodning fra indehaveren af den registrerede designret eller fra enhver person med bemyndigelse hertil, hvis fornyelsesgebyret er betalt, jf. § 69. Betaling af fornyelsesgebyret anses i sig selv for at udgøre en anmodning om fornyelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 24, stk. 1.

Forslaget vil præcisere, hvem der kan anmode om fornyelse. I den foreslåede bestemmelse er det tydeliggjort, at både indehaver og enhver anden bemyndiget person kan anmode om fornyelse. Derudover er det præciseret, at betaling af fornyelsesgebyret i sig selv anses for en anmodning om fornyelse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 32, stk. 1.

Forslagets *stk. 2* fastsætter, at Patent- og Varemærkestyrelsen giver indehaveren af den registrerede designret meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst 6 måneder før udløb. Styrelsen kan ikke holdes ansvarlig for manglende meddelelse om registreringsperiodens udløb. Manglende meddelelse berører ikke registreringens udløb.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 24, stk. 2.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslagets stk. 3, er det i designdirektivets artikel 32, stk. 3, fastsat, at fornyelsesgebyrer skal kunne betales 6 måneder før forfaldsdagen. Den foreslåede bestemmelse fastsætter som konsekvens heraf, at styrelsen skal sende meddelelse om muligheden for fornyelse mindst 6 måneder før forfaldsdagen. Som i den gældende designlovs § 24, stk. 2, er det også i forlaget præciseret, at styrelsen ikke kan holdes ansvarlig for en manglende meddelelse om muligheden for fornyelse, og at en sådan i øvrigt ikke berører registreringens udløb. Betalingsfristerne for betaling af fornyelsesgebyr er således som udgangspunkt ufravigelig, idet der dog efter omstændighederne kan ske genoprettelse af designrettighederne efter den foreslåede bestemmelse i § 60, stk. 2.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 32, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at en anmodning om fornyelse kan tidligst indgives, og fornyelsesgebyret kan tidligst betales 6 måneder før registreringsperiodens udløb. Hvis fornyelsesgebyret ikke modtages af Patent- og Varemærkestyrelsen inden registreringsperiodens udløb, kan anmodning om fornyelse indgives og fornyelsesgebyr betales inden for en frist på yderligere 6 måneder efter udløbet af registreringsperioden mod betaling af et tillægsgebyr inden for samme frist, jf. § 69, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 24, stk. 1 og 3.

Direktivet fastsætter, at indehaver skal have mulighed for at betale fornyelsesgebyret minimum 6 måneder før udløbet af registreringsperioden. Det betyder, at rettidig betaling af fornyelsesgebyret udvides fra at kunne foretages 3 måneder før udløbet af fristen til 6 måneder før udløbet af fristen. Den foreslåede bestemmelse præciserer desuden, at der kan ske fornyelse af designet i op til 6 måneder efter udløbet af registreringen mod betaling af et tillægsgebyr.

Bestemmelse implementerer direktivets artikel 32, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4,* at i tilfælde af en samregistrering, hvor de betalte fornyelsesgebyrer ikke er tilstrækkelige til at dække alle de design, der anmodes om fornyelse for, fornyes registreringen for det eller de design, som åbenlyst er dækket af betalingen.

Den foreslåede bestemmelse finder kun anvendelse, hvis det helt utvetydigt fremgår, hvilke design indehaver ønsker, at fornyelsesgebyret skal dække. Patent- og Varemærkestyrelsen kan kontakte rettighedshaver i de tilfælde, hvor fornyelsesgebyret delvist er betalt, og der er tvivl

om, hvilke design dette skal dække med henblik på en afklaring heraf. Styrelsen er dog ikke forpligtet hertil, og en manglende betaling af det fulde fornyelsesgebyr kan derfor medføre, at indehaver fortaber sin designret i forhold til samtlige af de design, der er omfattet af registreringen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 32, stk. 4.

Forslagets *stk. 5* fastsætter, at fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i designregistret.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 23, stk. 1.

Når registreringen af et design fornyes, og dette "indføres i registret", bliver oplysningen om fornyelse tilgængelig for almenheden i Patent- og Varemærkestyrelsens onlineregister. Af den gældende designlov fremgår det, at fornyelsen skal offentliggøres. Denne offentliggørelse sker i Designtidende. Med forslaget er det eksplicitte krav om "offentliggørelse" udeladt, da det forudsættes, at oplysninger om designregistreringer, herunder beskyttelsesperioder og fornyelse, allerede er tilgængelig via Patent- og Varemærkestyrelsens designregister.

Bestemmelse implementerer direktivets artikel 32, stk. 5.

Til § 38

Designlovens § 29, stk. 1 fastsætter, at hvis nogen påstår at have ret til et ansøgt eller registreret design, kan Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis styrelsen finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre den pågældende til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning. Underretning herom skal gives i opfordringen. Ifølge forarbejderne til designloven, kan et sådant spørgsmål blandt andet rejses i forbindelse med en anmodning om administrativ prøvning, jf. § 25, stk. 1.

Ifølge § 29, stk. 2 skal Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis der er anlagt sag om retten til et design, stille behandlingen af sagen i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Det foreslås i *§ 38, stk. 1*, at hvis nogen påstår at have ret til et ansøgt eller registreret design, kan Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis styrelsen finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre den pågældende til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning. Underretning herom skal gives i opfordringen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 29, stk. 1.

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand, således at tredjemand fortsat kan anfægte retten til et registreret design overfor Patent- og Varemærkestyrelsen. Styrelsen tager dog kun stilling hertil, hvis der foreligger klar dokumentation. Hvis der ikke foreligger klar dokumentation, egner afgørelsen af spørgsmålet sig ikke til behandling ved styrelsen, da afgørelsen ofte vil kræve en omfattende bevisførelse. Behandling af sagen bør derfor i stedet af retssikkerhedsmæssige grunde finde sted ved domstolene.

I medfør af § 15 i den foreslåede ordning, er det ikke længere muligt at anmode om en administrativ prøvning. Det er derfor heller ikke muligt for ansøger at rejse spørgsmålet om retten til et design i forbindelse med en sådan prøvning. Spørgsmålet kan dog fortsat rejses over for Patent- og Varemærkestyrelsen.

Se mere om afskaffelse af muligheden for administrativ prøvning i bemærkningerne til forslagets § 15.

Det foreslås i *stk. 2,* at hvis der er anlagt sag om retten til et design, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af sagen i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 29, stk. 2.

Bestemmelsen vil sikre, at der ikke sker parallel behandling af sager om retten til et design ved domstolene og Patent- og Varemærkestyrelsen.

Til § 39

Designlovens § 30, stk. 1 fastsætter, at hvis nogen over for Patent- og Varemærkestyrelsen godtgør, at den pågældende og ikke ansøgeren eller designindehaveren er berettiget til et design, der er omfattet af et ansøgt eller registreret design, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre ansøgningen eller registreringen til den pågældende, hvis denne anmoder om det. Den, til hvem ansøgningen eller registreringen overføres, skal betale ansøgningsgebyr.

§ 30, stk. 2 præciserer desuden, at hvis der er anmodet om overførelse af en ansøgning eller en registrering, må ansøgningen ikke ændres, henlægges, afslås eller imødekommes, eller registreringen ændres eller udslettes helt eller delvis, før der er taget endelig stilling til spørgsmålet om overførelse.

Det foreslås i *§ 39, stk. 1*, at hvis nogen godtgør over for Patent- og Varemærkestyrelsen, at den pågældende og ikke ansøgeren eller designindehaveren er berettiget til et design, der er omfattet af et ansøgt eller registreret design, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre ansøgningen eller registreringen af designet til den pågældende, hvis denne anmoder om det. Den som ansøgningen eller registreringen overføres til, skal betale ansøgningsgebyr, jf. § 68, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 30, stk. 1.

Ligesom forslaget til § 38, omfatter bestemmelsen både spørgsmål vedrørende registrerede design og ansøgte design.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis der er anmodet om overførelse af en ansøgning eller en registrering, må ansøgningen ikke ændres, henlægges, afslås eller imødekommes, eller registreringen ændres eller udslettes helt eller delvis, før der er taget endelig stilling til spørgsmålet om overførelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 30, stk. 2.

Bestemmelsen vil sikre, at en ansøgning eller designregistrering opretholdes uændret, indtil der er taget stilling til spørgsmålet om overførelse af registreringen til en anden. Designindehaveren kan f.eks. ikke få udslettet et design under behandlingen af et spørgsmål som beskrevet i stk. 1, før der er taget endelig stilling til retten til designet.

Bestemmelsen indebærer således en begrænsning i den noterede rettighedshavers råderet over ansøgningen eller registreringen. Hvis en designansøgning eller -registrering indeholder flere design, vil der efter omstændighederne kunne ske udskillelse ved deling af ansøgningen eller registreringen. Det vil medføre, at de design, der ikke er berørt af spørgsmålet om overførelse, kan udskilles i en eller flere selvstændige ansøgninger eller registreringer, som rettighedshaveren kan råde over.

Til § 40

Ifølge designlovens § 31, stk. 1 skal retten, hvis et design registreret for en anden end den, der i henhold til § 1 er berettiget dertil, hvis der nedlægges påstand herom af den berettigede, overføre designretten til denne. Tilkommer designretten en anden, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre registreringen til den berettigede.

§ 31, stk. 2 tager dog visse hensyn til en tredjemand i god tro, idet det præciseres, at hvis den, som frakendes en designregistrering, i god tro har udnyttet designet her i landet, eller har truffet væsentlige foranstaltninger hertil, er denne berettiget til mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår at fortsætte den påbegyndte eller iværksætte den planlagte udnyttelse med bibeholdelse af dennes almindelige karakter. Samme ret tilkommer under tilsvarende forudsætninger også indehavere af licensrettigheder.

I medfør af § 31, stk. 3, kan Rettigheder i henhold til stk. 2 kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori de udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

Det foreslås i *§ 40, stk. 1*, at hvis et design er registreret for en anden end den, der i henhold til § 3 er berettiget dertil, skal retten, hvis der nedlægges påstand herom af den berettigede, overføre designretten til denne. Tilkommer designretten en anden, skal Patent- og Varemærkestyrelsen overføre registreringen til den berettigede.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 31, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at har den, som frakendes en designregistrering, i god tro udnyttet designet her i landet, eller i god tro truffet væsentlige foranstaltninger hertil, er denne berettiget til mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår at fortsætte den påbegyndte eller iværksætte den planlagte udnyttelse med bibeholdelse af dennes almindelige karakter. Samme ret tilkommer under tilsvarende forudsætninger også indehavere af licensrettigheder.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 31, stk. 2.

Bestemmelsen vil medføre, at i de tilfælde, hvor et registreret design er overført efter stk. 1, kan den der er frakendt designretten dog under visse betingelser, herunder under forudsætning af at vedkommende har handlet i god tro, og mod betaling af et rimeligt vederlag, fortsætte med udnyttelsen af designet. Eventuelle licenstagere nyder en tilsvarende ret.

Det foreslås i *stk. 3*, at rettigheder i henhold til stk. 2 kan kun overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori de udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 31, stk. 3.

Til § 41

Designlovens § 27, stk. 1 fastsætter, at en designregistrering kan kendes helt eller delvis ugyldig ved dom, hvis registreringen ikke er foretaget i overensstemmelse med §§ 1-8, ansøgningen er ændret i strid med § 14, stk. 2, betingelserne om samregistrering i § 15 ikke er opfyldt, eller registreringen er opretholdt i mere end 15 år i strid med § 23, stk. 2, som vedrører design, der anvendes som reservedele. Bestemmelsen angiver en udtømmende opregning af forhold, der kan påberåbes som ugyldighedsgrund.

Det foreslås i *§ 41, stk. 1*, at registreringen af et design kan erklæres ugyldigt ved dom.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, 1. led.

Et registreret design bør ligesom i henhold til den gældende lov kunne kendes ugyldig ved dom, hvis registreringen af designet ikke burde have fundet sted. Da muligheden for administrativ prøvning vil bortfalde med den foreslåede ordning, er afgørelse ved dom, i modsætning til i den gældende lov, den eneste mulighed for at prøve et designs gyldighed.

Det er i den forbindelse fundet unødvendigt at foreslå fastlagt, at en designregistrering kan kendes både helt eller delvist ugyldigt, idet ordlyden af bestemmelsen er ændret således, at det er designet, og ikke designregistreringen som sådan, der kan kendes ugyldigt. I tilfælde af samregistrering af flere design, vil designregistreringen fortsat kunne bestå, såfremt alene et eller enkelte af de omfattede design erklæres ugyldige. Designregistret vil i så fald blive opdateret, så alene de tilbageværende gyldige design vil fremstå som sådan heri.

Inden en sag om et design kan indbringes for domstolene, skal designet være registreret, hvorfor en eventuel ankefrist for indbringelse til Ankenævnet for Patent og Varemærker af en af Patent- og Varemærkestyrelsens truffen afgørelse om designansøgningen skalvære udløbet, jf. kapitel 9 om klage.

Bestemmelsen implementerer en del af indholdet i direktivets artikel 14, stk. 1.

Se hertil bemærkningerne til den foreslåede § 15, stk. 2 vedrørende formodningen om et designs gyldighed.

Forslagets *stk. 2* angiver en udtømmende opregning af forhold, der kan påberåbes som ugyldighedsgrunde.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1,* at et registreret design kan erklæres ugyldigt når designet ikke er et design i den i § 2, nr. 1, anførte betydning.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen præciserer, at et design kan erklæres ugyldigt, såfremt det ikke lever op til definitionen af et design, som angivet i § 2.

For en gengivelse og uddybelse af designbegrebet, henvises der til de specielle bemærkninger til § 2.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra a.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at et registreret design kan erklæres ugyldigt når designet ikke opfylder kravene i §§ 4-9.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen viderefører til dels den gældende retstilstand, idet et design i medfør af gældende lov, kan erklæres ugyldigt med henvisning til de samme bestemmelser. De individuelle bestemmelser er dog i visse tilfælde tilpasset i forhold til gældende lov, hvorfor omfanget af bestemmelsen kan være ændret. Der henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, for nærmere beskrivelse heraf.

Det foreslås i bestemmelsen, at et design kan erklæres ugyldigt, hvis det blandt andet ikke er nyt og har individuel karakter, jf. § 4, stk. 1 samt §§ 5 og 7, hvis det ikke er synligt under normal brug, jf. § 4, stk. 2 og 3, hvis designet er bestemt af produktets tekniske funktion, jf. § 8, eller hvis designet strider mod offentlig orden eller sædelighed, jf. § 9.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra b.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3,* at et registreret design kan erklæres ugyldigt når designet er registreret i strid med § 31, stk. 2, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre en del af den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, litra a.

I medfør af bestemmelsen vil et design kunne erklæres ugyldigt, hvis det ansøgte design skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen eller omfatter tegn, emblemer eller våben, som har særlig offentlig interesse, medmindre designets registrering er tilladt af vedkommende myndighed.

For en uddybelse heraf, henvises der til de specielle bemærkninger til § 31.

Det foreslås i stk. *2, nr. 4,* at et registreret design kan erklæres ugyldigt, når designet uberettiget er registreret af registreringsindehaveren.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 2, nr. 1, jf. § 1.

Bestemmelsen vil i udgangspunktet omfatte situationer, hvor retten til designet tilkommer en anden end den, i hvis navn designet er registreret. Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med forslagets §§ 38 og 39 om retten til et design, herunder administrativ overdragelse af designansøgninger og -registreringer.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra d.

Designlovens § 27, stk. 1, nr. 1 medfører bl.a., at en designregistrering kan erklæres helt eller delvist ugyldig ved dom, hvis registreringen ikke er foretaget i overensstemmelse med § 7. Det følger videre af designlovens § 7, stk. 1, nr. 2, at designret ikke kan opnås, hvis designet strider mod et ældre design, som først er blevet offentligt tilgængeligt efter datoen for ansøgningens indgivelse eller prioritetsdagen, hvis der er påberåbt prioritet og under forudsætning af, at ansøgningsdagen for det ældre design ligger forud for ansøgningsdagen for det yngre design.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5,* at et registreret design kan erklæres ugyldigt når designet er i strid med et tidligere design, som er blevet offentliggjort før eller efter datoen for indgivelse af ansøgningen eller, hvis der begæres prioritet, prioritetsdagen for designet og som er beskyttet fra en dato før datoen for indgivelse af ansøgningen eller, hvis der begæres prioritet, prioritetsdagen for designet a) ved et registreret EU-design eller en ansøgning om et registreret EU-design med forbehold af dets registrering, b) ved en registreret dansk designret eller ved en ansøgning om en sådan rettighed med forbehold af dens registrering eller c) ved en designret, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning her i landet, eller ved en ansøgning om en sådan rettighed med forbehold af dens registrering.

Den foreslåede bestemmelse indeholder visse ændringer i forhold til gældende ret.

Derudover præciseres det i den foreslåede ordning, at bestemmelsen finder anvendelse uanset, om det ældre design er blevet offentliggjort før eller efter ansøgnings- eller prioritetsdagen for det yngre design, ligesom det præciseres, at det alene gælder ældre designrettigheder, der er beskyttet ved et registreret EU-design, en dansk designregistrering eller ved en international

designregistrering med retsvirkning i Danmark eller en ansøgning om en af disse rettighedstyper, hvis ansøgningen senere fører til en registrering. Oplistningen omfatter ikke design, der beskyttes som ikkeregistreret EU-design efter designforordningens artikel 2, stk. 2, litra a. Sådanne design kan dog efter omstændigheder være relevante for vurderingen af, om den i stk. 2, nr. 2, anførte ugyldighedsgrund finder anvendelse, navnlig om nyhedskravet for det registrerede design er opfyldt.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra e.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6,* at et registreret design kan erklæres ugyldigt når et kendetegn benyttes i et senere design, og rettighedshaveren til kendetegnet har ret til at forbyde en sådan brug.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, litra b.

Selvom det ikke udtrykkeligt nævnes, omfatter bestemmelsen formentlig anden mands navn, portræt eller afbildning af anden mands faste ejendom i lighed med den gældende lovs § 7, stk. 1, nr. 3, litra b. Det er imidlertid uafklaret, hvor langt begrebet kendetegn i direktivets artikel 14, stk. 1, litra f, kan udstrækkes.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra f.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 7*, at et registreret design kan erklæres ugyldigt når designet udgør en uhjemlet brug af et ophavsretligt beskyttet værk.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, litra c.

Bestemmelsen vil få blandt andet få betydning, hvor et ophavsretligt beskyttet kunstværk, f.eks. et maleri, tænkes anvendt som dekoration på en vase.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 1, litra g.

I medfør af den gældende designlovs § 27, stk. 2, kan enhver anlægge sag efter § 27, stk. 1. Dog kan sag kun anlægges vedrørende retten til et design af den, som påstår at være retmæssig indehaver af designet. I forhold til de rettigheder, som regulerer uhjemlet brug af en andens varemærke, firma eller andet forretningskendetegn, ophavsretligt beskyttet værk eller indeholder et ældre design kan sag kun anlægges af den, der påstår at være retmæssig indehaver af de pågældende rettigheder. I relation til brug af elementer, som anført i

Pariserkonventionens artikel 6 c eller andre kendetegn, emblemer og våbenskjold af særlig offentlig interesse, kan disse kun påberåbes af den, der er berørt af brugen.

Det foreslås i *stk. 3*, at ugyldighedsgrundene i stk. *2, nr. 1 og 2* kan påberåbes af enhver.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 2, 1. pkt.

Bestemmelsen vil medføre, at enhver vil kunne påberåbe sig, at et registreret design ikke lever op til kravene i § 2, stk. 1 eller §§ 4-9, f.eks. at designet ikke er nyt, at det strider mod offentlig orden eller sædelighed eller at det ikke er et design i medfør af definitionen heraf.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at ugyldighedsgrunden i stk. 2, nr. 3, kun kan påberåbes af den fysiske eller juridiske person, som er berørt af den uretmæssige brug.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 2, nr. 3.

Bestemmelsen vedrører tilfælde, hvor designet indeholder tegn, emblemer eller våben, som er omfattet af artikel 6 c i Pariserkonventionen eller andre tegn af offentlig interesse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at ugyldighedsgrunden i *stk. 2, nr. 4,* kun kan påberåbes af den person, som designretten tilkommer.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 2, nr. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at ugyldighedsgrunden om manglende ret til indgivelse af en designansøgning, alene kan påberåbes af den person, som designretten tilkommer. Det er derfor alene den retmæssige rettighedshaver, som har den fornødne retlige interesse i at påberåbe ugyldighed på dette grundlag. Bestemmelsen udelukker dermed, at tredjemand kan anfægte en registrerings gyldighed med henvisning til, at designet er uberettiget registreret af rettighedshaveren.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 6,* at ugyldighedsgrundene i stk. 2, nr. 5-7 kun kan påberåbes af ansøgeren eller indehaveren af den tidligere rettighed, de personer, der i henhold til EU-retten eller dansk ret, har ret til at udøve rettigheden, eller en licenstager, der er bemyndiget af indehaveren af den tidligere rettighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 2, nr. 2.

Bestemmelsen vil medføre, at ugyldighedspåstande baseret på konflikter med ældre rettigheder, f.eks. tidligere designrettigheder, varemærker eller ophavsretligt beskyttede værker, forudsætter, at den, der påberåber sig ugyldighed overfor rettighedshaver, har direkte tilknytning til den berørte ældre rettighed. Bestemmelsen udelukker dermed, at sådanne ugyldighedspåstande kan fremsættes af tredjemand uden en særlig retlig interesse.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 6.

Det foreslås i *stk. 7*, at en registreret designret ikke erklæres ugyldig, hvis ansøgeren eller indehaveren af en rettighed, der er omhandlet i stk. 2, nr. 5-7, udtrykkeligt gav samtykke til registrering af dette design inden anlæggelse af sag eller fremsættelse af modkrav om ugyldighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der implicit følger af designlovens § 27, stk. 1, nr. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, litra b-d.

Det fremgår af den gældende designlov, at en designregistrering kan kendes helt eller delvis ugyldig, hvis designet uhjemlet indeholder en ældre rettighed. Det følger således modsætningsvis, at hjemlet benyttelse af en andens varemærke, firma eller andet forretningskendetegn, brug af et værk, der er ophavsretligt beskyttet eller indeholdelse af et ældre design, er acceptabel.

Bestemmelsen vil omfatte ansøger eller indehaver af tidligere designrettigheder, kendetegn eller ophavsretligt beskyttede værker. Formålet med bestemmelsen er at skabe retssikkerhed for rettighedshaveren af den senere designregistrering ved at sikre, at parterne frit kan disponere over deres rettigheder ved klare aftaler.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 8* fastsætter, at en designret kan erklæres ugyldig, efter at den er bortfaldet, eller der er givet afkald på den.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 27, stk. 4.

Bestemmelsen udelukker dermed, at en rettighedshaver kan undgå et gyldighedsspørgsmål ved blot at opgive designregistreringen.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 14, stk. 8.

Til § 42

Der er i dansk ret ikke regler, der indeholder en regulering af de tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt indehaveren af en designrettighed findes. En designregistrering vil således fortsætte med at være gyldig uanset, om indehaver findes, indtil designet er udløbet efter 25 år, eller der ikke er blevet betalt for fornyelse af registreringen. Patent- og Varemærkestyrelsen har således ikke hjemmel til administrativt at udslette designregistreringen på baggrund af en formodning om, at indehaver ikke findes.

Varemærkelovens § 36, stk. 1 indeholder dog en sådan bestemmelse. heraf fremgår det, at hvis der foreligger begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registeret. Af stk. 2 fremgår det, at Patent- og Varemærkestyrelsen inden udslettelse kan ske, skal anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patent- og Varemærkestyrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registeret.

Bestemmelsen i varemærkelovens § 36, giver Patent- og Varemærkestyrelsen mulighed for administrativt at udslette en varemærkeregistrering, hvis mærkeindehaveren ikke længere findes. Bestemmelsen vil f.eks. kunne anvendes i de ikke helt sjældne tilfælde, hvor det selskab, der står anført som mærkeindehaver, er blevet opløst, og der ikke forinden er sket overdragelse af det pågældende mærke. Bestemmelsen finder anvendelse for såvel danske som udenlandske mærkeindehavere.

Det foreslås i *§ 42, stk. 1*, at hvis der foreligger begrundet tvivl om, at der findes en indehaver af designretten, eller hvis dennes adresse er ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære designet slettet fra designregisteret.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en ændring af retstilstanden.

Bestemmelsen vil medføre, at Patent- og Varemærkestyrelsen har hjemmel til at slette en designregistrering fra registret. En sådan sletning kræver, at der foreligger en anmodning om

sletning fra en person med retlig interesse heri. Patent- og Varemærkestyrelsen vil således ikke foretage sletninger ex officio. Det betyder, at såfremt en berettiget tredjemand ønsker, at et design skal slettes fra registret, skal denne fremsende en begrundet anmodning til styrelsen. Styrelsen sletter ikke designregistreringer fra registret, medmindre en sådan anmodning foreligger.

Formålet med bestemmelsen er at give Patent- og Varemærkestyrelsen mulighed for at ophæve registreringer, hvis indehaveren ikke længere findes.

Bestemmelsen bør fortolkes i overensstemmelse med varemærkelovens § 36, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2,* at inden udslettelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af styrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren ikke givet sig til kende herefter, slettes designet fra designregisteret.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en ændring af retstilstanden.

Bestemmelsen kan eksempelvis være relevant, hvis overdragelse af varemærkeregistreringen har fundet sted, uden at styrelsen er underrettet herom. I en sådan situation skal styrelsen efter den foreslåede bestemmelse opfordre indehaveren til at give sig til kende inden en fastsat frist, der skal offentliggøres. Offentliggørelse vil i realiteten som udgangspunkt ske i Designtidende, men af hensyn til muligheden for i fremtiden at foretage offentliggørelser af ansøgninger, registreringer m.v. på anden vis, er det i lovforslaget fastsat, at der blot skal ske offentliggørelse af opfordringen og den fastsatte frist.

Bestemmelsen bør fortolkes i overensstemmelse med varemærkelovens § 36, stk. 2.

Til § 43

Designlovens § 24, stk. 3 angiver, at hvis det fastsatte fornyelsesgebyr ikke er betalt senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb, skal registreringen udslettes.

Af lovens § 32, stk. 1 fremgår det, at hvor der foreligger en hindring for opretholdelse af en designregistrering i henhold til en afgørelse, enten i form af en administrativ prøvning eller en dom, skal registreringen udslettes af Patent- og Varemærkestyrelsen. Styrelsen skal endvidere udslette registreringen, hvis designindehaveren giver afkald på designretten.

Det foreslås i *§ 43, stk. 1*, at udslettelse fra designregistret sker når 1) registreringen ikke fornys, 2) når indehaveren begærer designet udslettet, 3) når indehaveren ikke findes, jf. § 42, stk. 2 eller 4) hvis der afsiges dom om designregistreringens ugyldighed eller ophør.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 1 vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 24, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 2 vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 32, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 4 vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 32, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 3 vil medføre en ændring af retstilstanden.

Hvis der afsiges dom om designregistreringens ugyldighed eller ophør, kan udslettelse først finde sted efter ankefristens udløb.

Forslaget i § 42 om de tilfælde hvor indehaver er ukendt, er en nyskabelse inden for designretten. Det samme gælder som følge heraf, for forslagets *nr. 3,* hvorefter udslettelse af designet sker, når indehaver ikke findes.

Til § 44

Designlovens § 34 angiver, klage over Patent- og Varemærkestyrelsens endelige afgørelse af en designansøgning kan indgives til Patentankenævnet af ansøgeren. Det samme gælder designindehaveren, hvis en designregistrering udslettes helt eller delvis. Opretholdes en designregistrering i ændret eller uændret form, kan afgørelsen påklages af den, der har fremsat anmodningen om hel eller delvis udslettelse af designregistreringen. Frafalder sidstnævnte sin klage, kan klagen alligevel prøves, når der foreligger særlige grunde hertil.

Af § 35 fremgår det, at klage skal indgives senest 2 måneder efter, at Patent- og Varemærkestyrelsen har givet den pågældende underretning om afgørelsen. Inden samme frist skal det fastsatte gebyr for klage betales. Sker det ikke, skal klagen afvises. Indbringelse for Patentankenævnet har opsættende virkning, og Patentankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Det fremgår desuden, at Afgørelser truffet af Patent- og Varemærkestyrelsen, som kan indbringes for Patentankenævnet, kan ikke indbringes for domstolene, før ankenævnets afgørelse foreligger. Ønskes en afgørelse, der er truffet af Patentankenævnet, indbragt for domstolene, må sag anlægges senest 2 måneder fra den dag, ankenævnets afgørelse er meddelt den pågældende. Søgsmålet har opsættende virkning.

Varemærkeloven indeholder i § 46, stk. 1 tilsvarende regulering af klage af Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser. I varemærkeloven er klageadgangen dog samlet i én bestemmelse og der er sket en generel opstramning af sproget.

Det fremgår af bemærkningerne til varemærkeloven, at der skal være tale om »endelige afgørelser« vedrørende sagens realitet. Det medfører, at procesledende beslutninger eller vurderinger der foretages som led i sagsbehandlingen, f.eks. afslag på yderligere frist, ikke særskilt kan indbringes. Heraf fremgår også, at der i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper, ikke er noget forbud mod at inddrage nova under ankesagen, idet sagens identitet dog skal bevares. I disse tilfælde kan Ankenævnet endvidere undlade at træffe en materiel afgørelse i sagen, og i stedet sende den tilbage til styrelsen til fornyet behandling. Ankeadgangen tilkommer enhver, der er part i den sag, som Patent- og Varemærkestyrelsen træffer afgørelse i.

Fristen på 2 måneder regnes fra datoen for afsendelse af afgørelsen til parterne.

Brugsmodellovens § 25 og patentlovens § 25 indeholder tilsvarende love, som dog er yderligere præciseret og tilpasset til de specifikke områder.

Det foreslås i *stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter denne lov kan indbringes til Ankenævnet for Patenter og Varemærker senest 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Inden for samme frist skal gebyr for klagebehandlingen betales. Sker dette ikke, skal klagen afvises. Indbringelse for Ankenævnet for Patenter og Varemærker har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 34, 1. pkt. og § 35, stk. 1.

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand, men dog med den præcisering, at Patentankenævnet, som omtalt i gældende lov, har ændret navn til Ankenævnet for Patenter og Varemærker. Dette er dog den samme instans.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, skal fortolkes på samme måde, som varemærkelovens § 46, stk. 1, som har samme ordlyd.

Det foreslås i *stk. 2*, at Ankenævnet for Patenter og Varemærkers afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 35, stk. 2.

Bestemmelsen tilsvarer varemærkelovens § 46, stk. 2, og skal fortolkes på samme måde. Bestemmelsen indebærer, at Ankenævnets afgørelser kun kan indbringes for domstolene. Ankenævnets afgørelser ankes således til Sø- og Handelsretten.

Det foreslås i *stk. 3*, at søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Patent- og Varemærkestyrelsen, som kan påklages til Ankenævnet for Patenter og Varemærker, ikke kan indbringes for domstolene, før Ankenævnets afgørelse foreligger. Søgsmål til prøvelse af Ankenævnets afgørelser skal anlægges inden 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Søgsmålet har opsættende virkning. Bestemmelsen er en videreførelse af designlovens § 35, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 35, stk. 3.

Bestemmelsen præciserer, ligesom i varemærkeloven, at en klage til Ankenævnet for Patenter og Varemærker og søgsmål ved domstolene har opsættende virkning. Dette ændrer dog ikke på retstilstanden, idet berosættelse af sager, som verserer ved højere instans, af hensyn til ikke at træffe forkerte eller modstridende afgørelser, allerede er Patent- og Varemærkestyrelsens praksis.

Samlet set svarer forslagets § 44 indholdsmæssigt til de tilsvarende bestemmelser i de øvrige eneretslove om indbringelse af afgørelser for Ankenævnet for Patenter og Varemærker, nemlig varemærkelovens § 46, brugsmodellovens § 25 og patentlovens § 25. Henset til den specifikke tilpasning i brugsmodelloven og patentloven, er der dog enkelte fagligt begrundede forskelle mellem bestemmelserne heri og forslagets § 44.

Til § 45

Designlovens § 36 indeholder en bestemmelse om strafansvar for indgreb i designrettigheder. Efter designlovens § 36, stk. 1 straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb) med bøde. Dette gælder også indgreb i designrettigheder, som er stiftet i henhold til Rådets forordning om EF-design. Efter designlovens § 36, stk. 2, kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 299 b, hvis overtrædelsen er begået forsætligt og under skærpende omstændigheder. Skærpende omstændigheder anses navnlig at foreligge, hvis der ved overtrædelsen tilsigtes en betydelig og åbenbart retsstridig vinding. Derudover kan der i medfør af designlovens § 36, stk. 3, pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Endelig præciseres det i designlovens § 36, stk. 4, at overtrædelser, som er omfattet af stk. 1, påtales af den forurettede. Overtrædelser, som omfattes af stk. 2, påtales kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.

Det foreslås i *§ 45, stk. 1,* at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb). Dette gælder også indgreb i designrettigheder, som er stiftet i henhold til EU-designforordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 36, stk. 1.

Bestemmelsen fastslår, under hvilke omstændigheder personer, herunder juridiske personer, ifalder strafansvar for indgreb i designrettigheder. Indgreb kan forekomme, når nogen ulovligt kopierer andres produkter, der er beskyttet af designrettigheder. Der findes tilsvarende straffe- og påtalebestemmelser i varemærkelovens § 42, patentlovens § 57, brugsmodellovens § 54,- og ophavsretslovens § 81. Et produkt kan være beskyttet af flere rettigheder samtidigt.

Ved designindgreb forstås det forhold, at nogen på en ulovlig måde, uden rettighedshaverens samtykke, gør indgreb i de rettigheder, der følger af en designregistrering, herunder ved at fremstille, udbyde, markedsføre, indføre, udføre eller bruge et produkt, som designet angår, eller oplagre et sådant produkt med de nævnte formål.

Ansvarsgrundlaget i straffebestemmelser uden for straffeloven omfatter i udgangspunktet både forsæt og uagtsomhed, jf. straffelovens § 19. Ansvarsgrundlaget vil i overensstemmelse med tilsvarende regler i ophavsrets-, varemærke-, patent-, og brugsmodelloven være forsæt eller grov uagtsomhed. Spørgsmålet om, hvilken bøde der skal udmåles i den enkelte konkrete sag, vil bero på domstolenes samlede vurdering af sagens foreliggende omstændigheder.

Det foreslås i *§ 45, stk. 2*, at såfremt overtrædelsen er begået forsætligt og under skærpende omstændigheder kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 299 b.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 36, stk. 2.

Det at strafferammen kan stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder for grove tilfælde og 6 år for særligt grove tilfælde i medfør af straffeloven vil betyde, at strafferammerne vil blive i overensstemmelse med de skadevirkninger, som krænkelserne har. Straffelovens § 299 b er en overbygning, således at særligt grove krænkelser kan straffes med fængsel indtil 6 år. Videreførelse af en strafferamme på 6 år for krænkelse af designloven, der er omfattet af

straffelovens § 299 b, vil betyde, at politiet har øgede efterforskningsbeføjelser, herunder mulighed for indgreb i meddelelseshemmeligheden. Dette følger af bestemmelserne om straffe-retspleje i retsplejeloven. Herved vil politiet få bedre muligheder for at foretage efterforskning i sager om særligt grove tilfælde af designkrænkelser.

Skærpende omstændigheder anses navnlig at foreligge, hvis der ved overtrædelsen tilsigtes en betydelig og åbenbart retsstridig vinding. Ved vurderingen af, om der foreligger skærpende omstændigheder, kan der ud over den tilsigtede vinding blandt andet tages hensyn til mængden af piratkopierede produkter, værdien af modsvarende ægte produkter, produktkategorien (f.eks. produkttyper, som i kopiudgave kan indebære sundheds- og sikkerhedsmæssige risici), den tidsmæssige udstrækning af krænkelsen, samt hvorvidt der foreligger organiseret kriminalitet (samvirke mellem flere personer).

Det foreslås i *§ 45, stk. 3*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 36, stk. 3.

Det foreslås i *§ 45, stk. 4, 1. pkt.,* at overtrædelser, som omfattes af stk. 1, påtales af den forurettede.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 36, stk. 4, 1. pkt.

Det betyder, at det er rettighedshaver, der kan påtale overtrædelsen, dvs. er underlagt privat påtale.

Det foreslås videre i *§ 45, stk. 4, 2. pkt.,* at overtrædelser, som omfattes af stk. 2, påtales kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 36, stk. 4, 2. pkt.

Det betyder, at krænkelser, som er omfattet af den strafskærpende bestemmelse i § 45, stk. 2, vil kunne begæres påtalt af rettighedshaver (betinget offentlig påtale). I de særlige tilfælde, hvor almene hensyn kræver påtale, kan anklagemyndigheden af egen drift påtale sagen (offentlig påtale, hvis almene hensyn er til stede), uden at rettighedshaveren har begæret dette. Sådanne hensyn kan blandt andet være baseret på krænkelsens art og omfang. Med forslaget vil der således blive mulighed for offentlig påtale i alle sager om krænkelse af

designrettigheder, når almene hensyn kræver dette. Er krænkelsen så grov, at forholdet er omfattet af straffelovens § 299 b, påtales forholdet af anklagemyndigheden (offentlig påtale).

Til § 46

Det fremgår af designlovs § 37, stk. 1, at den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale et rimeligt vederlag til den forurettede for udnyttelsen og en erstatning til den forurettede for den yderligere skade, som overtrædelsen har medført. Det fremgår videre af designlovs § 37, stk. 2, at der ved fastsættelse af erstatning blandt andet skal tages hensyn til den forurettedes tabte fortjeneste og krænkerens uberettigede fortjeneste. Endelig er det fastsat i den gældende designlovs § 37, stk. 3, at der udover ovenstående, kan fastsættes en godtgørelse til den forurettede for ikke-økonomiske tab. Muligheden for godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Der findes tilsvarende bestemmelser om fastsættelse af ikke-økonomisk tab i varemærkelovens § 43, stk. 3, patentlovens § 58, stk. 3, brugsmodellovens § 58, stk. 3, i lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) § 55, stk. 3, ophavsretslovens § 83, stk. 3, og lov om forretningshemmeligheders § 15, stk. 4.

Det foreslås i *§ 46, stk. 1, nr. 1*, at den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale et rimeligt vederlag til den forurettede for udnyttelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 37, stk. 1, nr. 1.

Vederlaget foreslås fastsat ud fra de samme kriterier som efter gældende ret om betaling af et rimeligt vederlag, således at retten kan fastsætte et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte designet.

Det foreslås i *§ 46, stk. 1, nr. 2,* at den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale en erstatning til den forurettede for den yderligere skade, som overtrædelsen har medført.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 37, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand, således at den krænkende part i tillæg til det rimelige vederlag i medfør af nr. 1 skal betale en erstatning til den forurettede for den yderligere skade, som overtrædelsen har medført.

Det foreslås i *§ 46 stk. 2*, at der ved fastsættelse af erstatning efter stk. 1, nr. 2, skal tages hensyn til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste og krænkerens uberettigede fortjeneste.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 37, stk. 2.

Erstatningen skal i overensstemmelse med gældende erstatningsretlige principper fastsættes med udgangspunkt i det lidte tab. Det er således ikke muligt at få erstatning uden at dokumentere eller sandsynliggøre et tab. Ved beregningen af erstatningen skal retten tage hensyn til alle de relevante kriterier, herunder den tabte fortjeneste og krænkerens uberettigede fortjeneste.

Muligheden for at tage hensyn til krænkerens uberettigede fortjeneste fraviger dansk rets almindelige erstatningsretlige principper. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste, som krænkeren har opnået. Dette kriterium kan eventuelt bevirke, at rettighedshaveren i visse tilfælde kan få en større erstatning end det lidte tab. Det kan dog ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten får med bestemmelsen mulighed for at fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Muligheden for også at lægge vægt på krænkerens fortjeneste giver retten en friere vurdering ved fastsættelsen af det lidte tab og dermed erstatningens størrelse. Kriteriet om krænkerens uberettigede fortjeneste kan blandt andet anvendes i situationer, hvor en stor virksomhed har krænket et design, der indehaves af en person med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagets ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter, der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at retten har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab.

Det foreslås i *§ 46, stk. 3*, at der i sager, der omfattes af stk. 1, derudover kan fastsættes en godtgørelse til den forurettede for ikke-økonomisk skade.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 37, stk. 3.

Retten har således mulighed for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Godtgørelsen er ikke en del af den almindelige tabserstatning. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen har medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke-økonomiske skade medfører, at der kan ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af et design i ideel henseende.

Bestemmelsen i den foreslåede § 46 i sin helhed gennemfører artikel 13, stk. 1, i direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Til § 47

Det følger af designlovens § 38, stk. 1, at med henblik på at forebygge yderligere designindgreb kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at et produkt, der udgør et designindgreb, skal tilbagekaldes fra handelen, endeligt fjernes fra handelen, tilintetgøres, udleveres til den forurettede eller ændres på en nærmere angiven måde. Det fremgår af designlovens § 38, stk. 2, at stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber el.lign., der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende produkter. I medfør af § 38, stk. 3, skal foranstaltningerne efter stk. 1 gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod. Det fremgår af stk. 4, at ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser. Videre følger det af § 38, stk. 5, at retten efter påstand kan give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber el.lign. i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt, foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget og et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

Det foreslås i *§ 47, stk. 1*, at retten med henblik på at forebygge yderligere designindgreb efter påstand ved dom blandt andet kan bestemme, at et produkt, der udgør et designindgreb, skal tilbagekaldes fra handelen, endeligt fjernes fra handelen, tilintetgøres, udleveres til den forurettede eller ændres på en nærmere angiven måde.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 38, stk. 1.Der findes tilsvarende regler på varemærke-, patent-, brugsmodel-, topografi-, ophavsrettighedsområdet og på området for forretningshemmeligheder.

Bestemmelsen beskriver, de korrigerende foranstaltninger, som retten ved dom kan beslutte skal iværksættes, for at forebygge yderligere designindgreb. Der kan blandt andet i forbindelse med en krænkelsessag påstås, at de krænkende produkter tilbagekaldes fra handelen, tilintetgøres eller bliver udleveret til forurettede.

For de foranstaltninger, der nævnes i det foreslåede stk. 1, er der tale om foranstaltninger, der direkte fremgår af direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheders artikel 10, stk. 1. Direktivets opregning af foranstaltninger er dog ikke udtømmende, hvorfor forslaget også opregner foranstaltningerne ændring af designet på en nærmere angivet måde og udlevering til den forurettede. Disse foranstaltninger fremgår ikke af direktivet, men er svarende til den gældende designlov.

Forslagets opregning er i lighed med direktivet ikke udtømmende, og der vil således kunne omfattes andre foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelser. Det er den forurettede, der vil skulle nedlægge påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, som ønskes anvendt i den konkrete situation.

Ved tilbagekaldelse fra handlen forstås en fjernelse af eksempelvis produkter, der krænker et design, fra detailhandlen. Der er dog mulighed for, at produkterne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. Tilbagekaldelse fra handlen kan f.eks. anvendes i den situation, hvor de ulovlige produkter tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning, eksempelvis en licensaftale. Foranstaltningen kan desuden tænkes anvendt i den situation, hvor rettigheden til et design er lige ved at udløbe, og hvor de ulovlige kopier af et beskyttet produkt opbevares i den resterende beskyttelsesperiode.

Ved endelig fjernelse fra handlen forstås, at fjernelsen er permanent. Det betyder, at muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke er til stede. Ved endelig fjernelse fra handlen er det ikke udelukket, at de ulovlige produkter kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved tilintetgørelse forstås destruktion af eksempelvis et produkt, der krænker et design. Tilintetgørelse kan anvendes uanset, om de ulovlige produkter har været i handlen.

Ved udlevering til den forurettede forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Ved ændres op en nærmere angiven måde forstås en ændring af et produkt på en sådan måde, at det bringer det krænkede produkt uden for designrettighedens beskyttelsesområde, således at det ikke længere krænker designretten.

Foranstaltningerne i bestemmelsen vil kun kunne pålægges ved dom.

Det foreslås i *§ 47, stk. 2*, at stk. 1 tilsvarende finder anvendelse på materialer, redskaber el.lign., der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende produkter.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 38, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at retten ved dom og efter forurettedes begæring vil kunne fastsætte de korrigerende foranstaltninger, der fremgår af stk. 1, over for de materialer, redskaber eller lignende, som har været benyttet til at skabe eller fremstille krænkende varer.

Det foreslås i *§ 47, stk. 3*, at foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 38, stk. 3.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheders artikel 10, stk. 2, indebærer, at den krænkende part ikke skal godtgøres for det tab eller de udgifter, denne har til efterlevelse af dommen. Bestemmelsens berører endvidere ikke spørgsmålet om erstatning.

Det foreslås i *§ 47, stk. 4,* at retten ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 38, stk. 4.

Bestemmelsen gennemfører proportionalitetshensynet i direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheders artikel 10, stk. 3. Bestemmelsen indebærer, at retten kan træffe foranstaltninger over for personer i god tro. Der skal dog tages hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser. I denne relation kan det navnlig få betydning, om forbrugere og privatpersoner har handlet i god tro.

Det foreslås i *§ 47, stk. 5,* at retten efter påstand kan give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber el.lign. i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt, foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget og et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 38, stk. 5.

Bestemmelsen vil indeholde en mulighed for, at retten, når det er hensigtsmæssigt, i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i stk. 1, kan meddele krænkeren tilladelse til at råde over det krænkede. Bestemmelsen i stk. 5 er kun tiltænkt anvendt i de tilfælde, hvor en korrigerende foranstaltning vil være uforholdsmæssigt bebyrdende. Det er en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen, at krænkeren har været i god tro. Derudover skal foranstaltningerne efter stk. 1

skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og et rimeligt vederlag til den forurettede skal forekomme tilfredsstillende.

Bestemmelsen i § 47 gennemfører artikel 10 i direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Til § 48

Det følger af designlovens § 39, hvis nogen uhjemlet udnytter et design, som er søgt registreret, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for enhver, og fører ansøgningen til registrering, finder bestemmelserne om designindgreb tilsvarende anvendelse. Dette gælder dog ikke bestemmelsen i § 38. Den, som har begået designindgreb, før akterne er gjort tilgængelige for enhver, og som derved har haft vinding, skal betale erstatning efter § 37, i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet. Det fremgår af desginlovens § 39, stk. 2, at forældelse af erstatningskrav efter stk. 1 tidligst indtræder 1 år efter designets registrering.

Der findes en tilsvarende bestemmelse i patentlovens § 60.

Det foreslås i *§ 48, stk. 1,* at udnytter nogen uhjemlet et design, som er søgt registreret, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for enhver, og fører ansøgningen til registrering, finder bestemmelserne om designindgreb tilsvarende anvendelse. Dette gælder dog ikke bestemmelsen i § 47. Den, som har begået designindgreb, før akterne er gjort tilgængelige for enhver, og som derved har haft vinding, skal betale erstatning efter § 46, i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 39, stk. 1.

Bestemmelsen angår krænkelser i tiden mellem offentliggørelse af et design, men før dets registrering.

Det foreslås i *§ 48, stk. 2,* at forældelse af erstatningskrav efter stk. 1 indtræder tidligst 1 år efter designets registrering.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 39, stk. 2.

Til § 49

Det fremgår af designlovens § 39a, at i en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 37 eller 38, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 60 a, varemærkelovens § 44 a, ophavsretslovens § 84 a, fødevarelovens § 19 c, § 15 a i lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), § 26 c i lov om plantenyheder og § 17 i lov om forretningshemmeligheder.

Retsplejelovens § 1017 d, stk. 1, bestemmer, at domme og kendelser i straffesager kun må gengives offentligt, når de er anonymiseret, således at sigtedes, tiltaltes, forurettedes eller vidners identitet ikke fremgår.

Det foreslås i *§ 49, stk. 1*, at i en dom, hvorved nogen dømmes efter § 46 eller § 47, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.
Det foreslås videre i *§ 49, stk. 2*, at pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

De foreslåede bestemmelser vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 39 a, stk. 1 og 2.

Formålet med bestemmelserne i stk. 1 og 2 er at forhindre nye krænkelser ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelserne har således et præventivt formål.

I medfør af bestemmelsen i *§ 49, stk. 1* kan retten bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen.

Det forudsættes, at en offentliggørelse i medfør af den foreslåede *§ 49, stk. 1,* sker i overensstemmelse med reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Det er i den forbindelse en forudsætning, at der ikke offentliggøres følsomme oplysninger, som er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9 og 10, og at sådanne oplysninger på effektiv vis også skal udelades i forbindelse med offentliggørelsen.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager, og pligten til offentliggørelse vedrører kun domme. I de civilretlige sager, hvor der ud over påstand om erstatning også er påstået straf (sager undergivet privat påtale), forudsættes det, at offentliggørelsen tillige overholder reglerne i straffelovens § 264 d og retsplejelovens § 1017 d.

Anonymiseringen skal være så effektiv, at de pågældende ikke kan genkendes i en videre kreds. Det er ikke nok blot at anonymisere navne og præcise adresseangivelser, hvis dommen

eller kendelsen indeholder andre oplysninger, der gør det muligt at identificere de pågældende. Det kan f.eks. være nødvendigt også at udelade oplysninger om en persons erhverv eller beskæftigelse, hvis denne oplysning i kombination med navnet på den by, hvor vedkommende bor, og eventuelt vedkommendes alder og køn reelt giver en bred kreds mulighed for at identificere den pågældende.

Det er også ofte nødvendigt at udelade fødselsdatoer (i modsætning til fødselsår). Det skyldes, at der så kan være tale om offentliggørelse af oplysninger om en identificerbar fysisk person, hvilket betyder, at der kan være tale om behandling (herunder offentliggørelse) af personoplysninger, som er underlagt de databeskyttelsesretlige regler, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1. Det kræves imidlertid ikke efter retsplejelovens § 1017 d, at anonymiseringen skal være så effektiv, at end ikke de nærmeste kan genkende den pågældende. Det skyldes, at der så kan være tale om offentliggørelse af oplysninger om en identificerbar fysisk person, hvilket betyder, at der kan være tale om behandling (herunder offentliggørelse) af personoplysninger, som er underlagt de databeskyttelsesretlige regler, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1.

Bestemmelsen i *§ 49, stk. 2,* indebærer, at det er krænkeren, der forpligtes til at offentliggøre dommen. Det skyldes, at dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende.

Forslaget indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering m.v. efter begæring fra rettighedshaveren. Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Designtidende eller på internettet, herunder på relevante hjemmesider, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens hjemmeside. Retten kan ligeledes træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme type som dagbladets almindelige tekst. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Bestemmelsen i § 49 gennemfører artikel 15 i direktivet om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Til § 50

Det fremgår af designlovens § 40, at det i sager om designindgreb kun kan gøres gældende, at designretten ikke foreligger, hvis påstand om registreringens udslettelse nedlægges over for designindehaveren, eventuelt efter at denne er tilstævnet efter reglerne i § 45. Udslettes registreringen, kommer bestemmelserne i §§ 36-39 ikke til anvendelse.

En tilsvarende bestemmelse findes i patentlovens § 61.

Det foreslås i *§ 50*, at i sager om designindgreb kan det kun gøres gældende, at designretten ikke foreligger, hvis påstand om registreringens udslettelse nedlægges over for designindehaveren, eventuelt efter at denne er tilstævnet efter reglerne i § 56. Udslettes registreringen, kommer bestemmelserne i §§ 45-48 ikke til anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 40.

Bestemmelsen vil medføre, at når en sagsøgt part påstår frifindelse med den begrundelse, at der ikke foreligger en designret, skal der samtidig nedlægges påstand over for designindehaveren om, at designretten skal udslettes.

Ifølge den foreslåede bestemmelse kan det alene gøres gældende, at en designret ikke foreligger, hvis der overfor designindehaveren nedlægges påstand om, at designregistreringen skal udslettes. Hvis designregistreringen bliver udslettet, finder designlovens bestemmelser om straf og erstatning m.v. ikke anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en sagsøgt part ikke kan påstå frifindelse med den begrundelse, at der ikke foreligger en designret, hvis der ikke samtidig nedlægges påstand om, at designretten skal udslettes. Påstanden vil skulle nedlægges over for designindehaveren. Det betyder, at hvis sagen er anlagt af en licenstager uden om designindehaveren, skal sagsøgte tilstævne designindehaveren efter reglerne i den foreslåede § 56.

Til § 51

Det fremgår af designlovens § 41, at den, som i de i § 22 nævnte tilfælde undlader at efterkomme, hvad der påhviler denne, eller meddeler urigtig oplysning, straffes med bøde, for så vidt strengere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning, og skal erstatte derved forvoldt skade i det omfang, det skønnes rimeligt.

Det foreslås i *§ 51, stk. 1,* at den, som i de i § 17 og § 29, stk. 3, nævnte tilfælde undlader at efterkomme, hvad der påhviler denne, eller afgiver vildledende eller urigtig oplysning, straffes med bøde, hvis strengere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning, og skal erstatte forvoldt skade i det omfang, det skønnes rimeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 41, stk. 1.

Bestemmelsen vedrører de situationer, hvor oplysningspligten efter forslagets § 17 og § 29, stk. 3, ikke efterleves. Herefter kan indehaveren af en designret, hvis denne undlader at iagttage sin pligt til at give oplysninger om designretten, ifalde straffe- og erstatningsansvar. Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 62 og brugsmodellovens § 60.

Det foreslås i *§ 51, stk. 2*, at bestemmelserne i § 45, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 41, stk. 2.

Den forslåede ordnings § 45 stk. 3 og 4 vedrører strafansvar. Det er hermed muligt at pålægge selskaber og andre juridiske personer strafansvar, jf. straffelovens § 306, samt mulighed for offentlige påtale for krænkelser, som er omfattet af den strafskærpende bestemmelse i § 45, stk. 2, såfremt almene hensyn kræver offentlig påtale.

Til § 52

Det fremgår af designlovens § 41 a, at hvis told- og skatteforvaltningen får en formodning om krænkelser omfattet af § 36, kan oplysninger herom videregives til rettighedshaver.

Det foreslås i *§ 52*, at hvis told- og skatteforvaltningen får en formodning om krænkelser omfattet af § 45, kan oplysninger herom videregives til rettighedshaver.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 41 a. Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 65 a, brugsmodellovens § 61 a, varemærkelovens § 45 a og ophavsretslovens § 84 b.

I medfør af den foreslåede *§ 52* fraviges den ubetingede tavshedspligtsbestemmelse i skatteforvaltningslovens § 17. Det gøres ved at skabe hjemmel til, at told- og skatteforvaltningen ved fund af produkter, som formodes at være piratkopierede, kan informere den konkrete rettighedshaver om denne formodning. Formålet er at give den enkelte rettighedshaver mulighed for at agere på formodningen om krænkelse af dennes rettigheder.

Der er tale om tilfælde, hvor told- og skatteforvaltningen tilfældigt bliver opmærksom på sådanne produkter, når forvaltningen udfører sine sædvanlige myndighedsopgaver. Det kan f.eks. være ved kontrol af en virksomheds køb og salg af varer og ydelser. Told- og skatteforvaltningen får således ikke nye kontrolbeføjelser med den foreslåede bestemmelse, ligesom bestemmelsen heller ikke indeholder en forpligtelse for forvaltningen til at videregive oplysninger. Det vil bero på en konkret vurdering hos forvaltningen, om formodningen og omstændighederne i øvrigt har en sådan karakter, at der bør ageres herpå ved at kontakte

rettighedshaver eller politiet. F.eks. vil told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt ikke videregive oplysninger ved fund af helt bagatelagtig karakter.

I forbindelse med told- og skatteforvaltningens kontakt til den konkrete rettighedshaver vil forvaltningen blandt andet kunne benytte de kontaktoplysninger om rettighedshaver, som toldmyndighederne har erhvervet fra de generelle anmodninger om indgriben, som rettighedshaverne har indgivet i henhold til EU's toldforordning. I øvrigt vil told- og skatteforvaltningen udarbejde internt vejledningsmateriale for blandt andet at sikre, at der ikke videregives flere oplysninger, end dem der er relevant for, at rettighedshaver kan agere.

Til § 53

Ifølge designlovens § 42, er Sø- og Handelsretten EF-designdomstol i 1. instans, og Højesteret og landsretterne er EF-designdomstole i 2. instans i henhold til EF-designforordningen. Ved afgørelsen af, om domme afsagt af Sø- og Handelsretten i henhold til denne lov kan ankes til Højesteret eller landsret, finder retsplejelovens § 368, stk. 4-6, anvendelse.

Der findes en tilsvarende bestemmelse i varemærkelovens § 43 a.

I henhold til EU-designforordningens artikel 80, stk. 1, skal medlemslandene udpege kompetente nationale domstole på designområdet. Med den foreslåede bestemmelse angives Sø- og Handelsretten, Højesteret og landsret som kompetente EU-designdomstole. Det følger af forordningen, at en dom afsagt af en EU-designdomstol har virkning i samtlige EU-lande.

Det foreslås i *§ 53*, at Sø- og Handelsretten er EU-designdomstol i 1. instans, og Højesteret og landsretterne er EU-designdomstole i 2. instans i henhold til EU-designforordningen. Ved afgørelsen af, om domme afsagt af Sø- og Handelsretten i henhold til denne lov kan ankes til Højesteret eller landsret, finder retsplejelovens § 368, stk. 4-6, anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 42.

Det fremgår af bestemmelsen, at afgørelsen af, om en dom afsagt af Sø- og Handelsretten i henhold til designloven kan ankes til Højesteret eller landsret, træffes efter bestemmelserne i retsplejelovens § 368, stk. 4-6. Forslaget indebærer, at sager om EU-design, der er behandlet af Sø- og Handelsretten kan ankes til Højesteret, hvis sagen er af principiel karakter, har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning i øvrigt, eller hvis andre særlige grunde taler for, at sagen behandles af Højesteret som anden instans. Hvis sagen ikke opfylder de nævnte betingelser, eller hvis parterne foretrækker det, kan anke ske til landsretten.

Hvis den part, som anker sagen, vælger at anke til landsret, har øvrige parter i sagen, ifølge retsplejelovens § 368, stk. 5, krav på, at ankesagen behandles af Højesteret, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Det gælder uanset, om den anden part alene vil påstå stadfæstelse af dommen. Højesteret påser af egen drift, at betingelserne for anke til Højesteret er opfyldt, og afviser anken ved kendelse, hvis betingelserne ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 368, stk. 6.

Til § 54

Det fremgår af designlovens § 43, at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-designforordningen meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-designforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af Sø- og Handelsretten, og midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et EF-design og andre design beskyttet i medfør af denne lov, meddeles af Sø- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse vedrørende EF-designet skal have virkning på enhver medlemsstats område.

I retsplejelovens § 424 henvises der til retsplejelovens regler i kapitel 57 om fogedrettens bistand til opretholdelse eller gennemførelse af et meddelt forbud eller påbud. Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud vedrørende EU-design kan kæres til den landsret, i hvis kreds sagen skulle have været anlagt efter reglerne i retsplejelovens kapitel 22 om stedlig kompetence, jf. retsplejelovens § 427, stk. 2.

Ifølge EU-designforordningens artikel 129, stk. 3, kan et forbud, der er nedlagt af en national udpeget ret, få virkning for samtlige medlemsstater. I Danmark skal forbuddet nedlægges af Sø- og Handelsretten.

Det foreslås i *54, stk. 1*, at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-designforordningen meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 43, stk. 1.

Bestemmelsen vil omfatte de tilfælde, hvor forbuddet alene skal have virkning i Danmark. Det vil være retsafdelingen i de enkelte byretter eller Sø- og Handelsretten, der er kompetente til at foranstalte foreløbige retsmidler. Retten kan ved forbud eller påbud bestemme, at en part midlertidigt skal foretage, undlade eller tåle bestemte handlinger, hvis forbuddet alene skal have virkning i Danmark.

Med bestemmelsen fastslås de retter, der er kompetente i sager om forbud, som nedlægges på baggrund af rettigheder vedrørende EU-design. Det er uanset om en EU-designdomstol i anden medlemsstat i henhold til forordningen har kompetence med hensyn til realitetsspørgsmålet. Der findes tilsvarende bestemmelser i varemærkelovens § 43 b og supplerer EU-designforordningens artikel 129 vedrørende foreløbige, herunder sikrende retsmidler. De relevante foreløbige, herunder sikrende retsmidler i dansk ret, er midlertidige afgørelser om forbud og påbud.

Bestemmelsen indeholder en henvisning til retsplejelovens kapitel 40, hvori retsplejelovens § 424 er placeret. Dermed vil der gælde samme kæreregler som i andre sager om Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud.

Det foreslås i *§ 54, stk. 2*, at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-designforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af Sø- og Handelsretten.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 43, stk. 2.

Bestemmelsen omfatter den situation, hvor et forbud skal have virkning i hele EU.

Det foreslås i *§ 54, stk. 3,* at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et EU-design og andre design beskyttet i medfør af denne lov, meddeles af Sø- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse om EU-designet skal have virkning på enhver medlemsstats område.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 43, stk. 3.

Bestemmelsens fastsættelse af kompetent domstol gælder uanset, at forbuddet omfatter andre design, hvor forbuddet kunne være nedlagt ved de enkelte byretter. Sådanne andre design omfatter også internationale designregistreringer med virkning her i landet.

Til § 55

Det fremgår af designlovens § 44, stk. 1, at den, som anlægger sag om hel eller delvis udslettelse af en designregistrering eller om overførelse af registreringen, skal meddele dette til Patent- og Varemærkestyrelsen til indførelse i designregistret samt i anbefalet brev give meddelelse om sagsanlægget til enhver licenstager, der er indført i registret med adresse. En licenstager, der vil anlægge sag om indgreb i designretten, skal på tilsvarende måde give meddelelse herom til designindehaveren. Det fremgår videre af designlovens § 44, stk. 2, at såfremt sagsøgeren ikke dokumenterer i stævningen, at anmeldelse og meddelelser, som er angivet i

stk. 1, har fundet sted, kan retten fastsætte en frist til opfyldelse af betingelserne. Oversiddes den fastsatte frist, afvises sagen.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 63, stk. 1 og 2, og brugsmodelloven § 59, stk. 1 og 2. Disse bestemmelser er dog tilpasset de specifikke områder.

Det foreslås i *§ 55, stk. 1,* at den, som anlægger sag om hel eller delvis udslettelse af en designregistrering eller om overførelse af registreringen, skal meddele dette til Patent- og Varemærkestyrelsen til indførelse i designregistret samt i anbefalet brev give meddelelse om sagsanlægget til enhver licenstager, der er indført i registret med adresse. En licenstager, der vil anlægge sag om indgreb i designretten, skal på tilsvarende måde give meddelelse herom til designindehaveren.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 44, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at give licenstagerne og designindehaveren mulighed for at varetage deres interesser i tilfælde af søgsmål vedrørende indgreb, udslettelse eller overførelse af en designregistrering. Med udslettelse forstås, at designregistreringen begrænses helt eller bortfalder.

Det har stor betydning for designindehaverne og licenstager, at de har mulighed for at varetage deres interesser i forbindelse med søgsmål vedrørende designregistreringen.

Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i patentloven og brugsmodelloven.

Det foreslås i *§ 55, stk. 2*, at hvis sagsøgeren ikke dokumenterer i stævningen, at anmeldelse og meddelelser, som er angivet i stk. 1, har fundet sted, kan retten fastsætte en frist til opfyldelse af betingelserne. Overskrides den fastsatte frist, afvises sagen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 44, stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter at retten kan fastsætte en frist for sagsøger til opfyldelse af betingelserne. Det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at meddelelser er givet.

Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i patentloven og brugsmodelloven.

Til § 56

Det følger af designlovens § 45, at i sager om indgreb i designretten anlagt af designindehaveren skal sagsøgte give meddelelse efter reglerne i § 44, stk. 1, til Patent- og Varemærkestyrelsen og registrerede licenshavere, hvis sagsøgte vil nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelsen i § 44, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, således at påstanden om registreringens udslettelse afvises, hvis den fastsatte frist overskrides. I sager om designindgreb anlagt af en licenstager kan sagsøgte tilstævne designindehaveren uden hensyn til dennes værneting og over for indehaveren nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 34 finder tilsvarende anvendelse.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 63, stk. 3 og 4 og brugsmodellovens § 59, stk. 3 og 4.

Det foreslås i *§ 56, stk. 1*, at i sager om indgreb i designretten anlagt af designindehaveren skal sagsøgte give meddelelse efter reglerne i § 55, stk. 1, til Patent- og Varemærkestyrelsen og registrerede licenstagere, hvis sagsøgte vil nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelsen i § 55, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, således at påstanden om registreringens udslettelse afvises, hvis den fastsatte frist overskrides.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 45, stk. 1.

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende ret, dog således at henvisningen til retsplejelovens kapitel 34 ændres til kapitel 23. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at retsplejelovens regler om adcitation ikke som tidligere er reguleret i kapitel 34, der omhandler reglerne for hovedforhandling i 1. instans. Retsplejelovens regler om adcitation er nu reguleret i kapitel 23 om sammenlægning og adskillelse af krav, hvorfor henvisningen ændres. Der er ikke i forbindelse hermed tilsigtet materielle ændringer i retstilstanden.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 63, stk. 3, og brugsmodellovens § 59, stk. 3. Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt hertil.

Det foreslås i *§ 56, stk. 2*, at i sager om designindgreb anlagt af en licenstager kan sagsøgte tilstævne designindehaveren uden hensyn til dennes værneting og over for indehaveren nedlægge påstand om registreringens udslettelse. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 23 finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 45, stk. 2.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 63, stk. 4, og brugsmodellovens § 59, stk. 4. Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt hertil.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 50, hvorefter søgsmål vedrørende design altid kan anlægges mod den, deri designregistret, er anført som designindehaver.

Til § 57

Det følger af designlovens § 46, at udskrift af domme i de i §§ 27-29, 31, 32 og 36-39 omhandlede sager sendes til Patent- og Varemærkestyrelsen ved rettens foranstaltning.

Der findes en tilsvarende regel om pligt til at tilsende Patentmyndigheden, dvs. Patent- og Varemærkestyrelsen, domsudskrifter i patentlovens § 65 samt i brugsmodellovens § 61, stk. 2.

Det foreslås i *§ 57*, at udskrift af domme i sager efter §§ 38, 40-41 og 45-48 sendes til Patent- og Varemærkestyrelsen ved rettens foranstaltning.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 46.

Den foreslåede bestemmelse vil indeholde en pligt for domstolene til at sende Patent- og Varemærkestyrelsen et udskrift af domme over designrettigheder.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Patent- og Varemærkestyrelsen vil kunne følge med i udviklingen af retspraksis. På tilsvarende vis vil tredjemand, når dommene publiceres i designregistret, kunne holde sig orienteret om endelige afgørelser om de enkelte designrettigheder.

Til § 58

Designlovens § 51, stk. 1 fastsætter, at er et design overgået til en anden, er licens givet, er et design pantsat, er der foretaget udlæg i designet, eller er designindehaver taget under konkursbehandling, skal dette på anmodning indføres i designregistret. Det samme gælder indførelse af navn på frembringer af et design samt af rettigheder i henhold til § 31, stk. 2.
Bestemmelsen i § 51, stk. 1 indeholder en udtømmende opregning af, hvornår der kan foretages en notering i designregistret.

Af § 51, stk. 2 fremgår det, at der med denne anmodning skal foreligge den fornødne dokumentation.

Det fremgår videre af designlovens § 51, stk. 3, at ved registrering, der omfatter flere design, jf. § 15, kan overgang af designretten til en anden kun indføres i registret, hvis overgangen omfatter samtlige design.

Det fremgår desuden af § 51, stk. 4, at søgsmål vedrørende et design altid kan anlægges mod den, der i registret er indført som designindehaver, og meddelelser fra Patent- og Varemærkestyrelsen kan sendes til indehaveren.

Det foreslås i *§ 58, stk. 1*, at der efter anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen, kan indføres, ændres eller slettes oplysninger om designet i designregisteret, herunder overdragelse af designretten, licensering, pantsætning eller udlæg i designet samt andre forhold vedrørende designet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 51, stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at enhver har mulighed for at anmode om en notering i designregistret. Det skal blot fremgå klart af anmodningen, hvilke oplysninger der ønskes noteret, herunder eventuelle begrænsninger i den ret, der ønskes noteret, som f.eks. i relation til en licens. Derudover skal der i medfør af stk. 2 vedlægges fornøden dokumentation.

I forhold til den gældende designlovs udtømmende opregning, kan der være tilfælde, som burde være omfattet, men som falder uden for denne. Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1 opstilles der derfor en ikke-udtømmende liste på situationer, hvor notering kan ske. Derudover angiver bestemmelsen at "andre forhold vedrørende designet" ligeledes kan noteres.

Det skal desuden bemærkes, at noteringer i designregistret udelukkende er af formel karakter. Noteringen har derfor ikke virkning overfor tredjemand, og kan f.eks. ikke udgøre en sikringsakt.

Det foreslås i *stk. 2*, at der med en anmodning efter stk. 1, skal følge den fornødne dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 51, stk. 2.

Forslagets krav om dokumentation følger af almindelige retssikkerhedsmæssige hensyn. Det er således i relation til visse noteringer, som f.eks. overdragelser, et krav, at anmoder kan dokumentere overfor Patent- og Varemærkestyrelsen, at overdragelse af designet rent faktisk er sket. Det er derfor nødvendigt at indsende dokumentation f.eks. i form af en

overdragelseserklæring eller -aftale, eller på anden måde dokumentere, at overdragelsen er sket. Krav om dokumentation gælder ved notering af ændringer i hele forslagets § 58. Der er dog ikke noget krav om, at aftalen indgives til styrelsen i sin helhed. Anmoder har altid mulighed for at ekstrahere fortrolige oplysninger eller blot indsende et uddrag, hvoraf den anmodede ændring fremgår.

Det foreslås i *stk. 3,* at hvis en designregistrering omfatter flere design, jf. § 25, kan en overdragelse af designretten kun indføres i registret, hvis overdragelsen vedrører samtlige design omfattet af registreringen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 51, stk. 3.

Det er ikke muligt at få noteret overdragelsen af et enkelt design, så længe designet er omfattet af en samregistrering. Hvis rettighedshaveren ønsker notering om overdragelse indført i designregisteret, skal der ske en deling af registreringen, jf. den foreslåede § 59. Baggrunden herfor er praktiske hensyn, herunder bl.a. at tredjemand klart bør kunne se af en registerudskrift hvilke design, som er omfattet af registreringen.

Det foreslås i *stk. 4*, at søgsmål vedrørende et design kan anlægges mod den, der i registret er indført som designindehaver, og meddelelser fra Patent- og Varemærkestyrelsen kan sendes til indehaveren.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 51, stk. 4.

Til § 59

Designloven indeholder ikke regler, der giver en generel mulighed for at ansøger eller indehaver kan dele sin registrering. Det fremgår dog af designlovens § 49, stk. 1, at erhvervsministeren kan fastsætte regler for deling af ansøgninger og registreringer. Reglerne for delinger er nærmere beskrevet i designbekendtgørelsens §§ 22 og 23, som regulerer henholdsvis ansøgers og indehavers mulighed for at dele sin designret.

Af designbekendtgørelsens § 22, stk. 1 fremgår det, at såfremt en ansøgning omfatter flere design, kan ansøgeren anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at dele ansøgningen i to eller flere ansøgninger. En anmodning om deling skal indeholde oplysninger om den oprindelige ansøgnings nummer og om, hvilke design den enkelte ansøgning skal omfatte efter delingen.

Det fremgår videre, at § 22, stk. 2 og 3, at når en anmodning om deling er færdigbehandlet, tildeles den udskilte ansøgning et selvstændigt ansøgningsnummer. En udskilt ansøgning får samme ansøgnings- og prioritetsdag som den oprindelige ansøgning.

Designbekendtgørelsens § 23 har samme indhold som § 22, dog således, at den i stedet for ansøger, omtaler indehaver, og at der i stedet for ansøgningsnummer skal angives registreringsnummer. § 23 vedrører dermed deling af en designret efter registrering.

Af varemærkelovens § 41, stk. 2 fremgår det, at der for anmodning om deling, betales et gebyr, jf. § 60 d.

Det foreslås i *§ 59, stk. 1*, at ansøgeren eller indehaveren kan dele en dansk designansøgning eller -registrering, der omfatter mere end ét design, i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at indgive en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende retstilstand.

Bestemmelsen præciserer i loven, at der kan ske deling af ansøgninger og registreringer, men den indeholder ikke en nærmere oplistning af de krav, der i øvrigt stilles til disse anmodninger. Disse krav fastsættes fortsat af erhvervsministeren i medfør bestemmelsen i den foreslåede § 61, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2,* at der for anmodning om deling efter stk. 1 betales et gebyr, jf. § 70.

Indførelsen af et gebyr for deling af designrettigheder, er ny i forhold til gældende ret.

Der har hidtil ikke været opkrævet gebyr for deling af samregistrerede designrettigheder. Efter den gældende designlov kan samregistrering alene opnås, hvis de omhandlede design tilhører den samme Locarnoklasse. Dette krav har bevirket, at samregistrering kun undtagelsesvist har været relevant, hvorfor en efterfølgende deling af en designregistrering omfattende flere design kun sjældent har fundet sted.

Med den foreslåede ændring af adgangen til at kunne foretage samregistrering af design, hvorefter design tilhørende forskellige Locarnoklasser vil kunne samregistreres, er det forventningen, at ordningen med samregistrering vil blive anvendt i videre udstrækning, end dette er tilfældet i dag. Det forventes følgelig også, at denne ændring vil give anledning til flere anmodninger om deling af samregistrerede design, hvorfor det findes hensigtsmæssigt at indføre et gebyr herfor til dækning af de administrative omkostninger, der er forbundet med sådanne delinger.

Til § 60

Muligheden for genoprettelse, er reguleret i designlovens § 48.

Af bestemmelsens stk. 1 følger det, at en designansøger, som vil lide retstab på grund af manglende overholdelse af en frist over for Patent- og Varemærkestyrelsen fastsat i denne lov eller med hjemmel heri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen efter anmodning genoprette rettighederne, hvis designansøgeren har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af den pågældende. Anmodningen skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden 2 måneder efter, at den hindring, som bevirkede fristoverskridelsen, er bortfaldet, dog senest 1 år efter fristens udløb. Inden for samme frister skal ansøgeren foretage den undladte handling og betale det fastsatte gebyr for genoprettelse.

Af § 48, stk. 2 fremgår det, at bestemmelsen i stk. 1 tilsvarende finder anvendelse, hvis en designindehaver ikke har betalt fornyelsesgebyr inden for den frist, der er fastsat i § 24, stk. 1, idet dog anmodning om genoprettelse skal være indgivet og fornyelsesgebyret være betalt senest 6 måneder efter fristens udløb.

§ 48, stk. 3 angiver, at bestemmelsen i stk. 1 og 2 tilsvarende finder anvendelse på frister over for Patentankenævnet. Genoprettelse af rettighederne sker ved Patentankenævnet. Bestemmelserne i stk. 1 finder dog ikke anvendelse på de frister, som er nævnt i § 16 jf. bestemmelsens stk. 4.

Patentlovens § 72 indeholder en tilsvarende bestemmelse, som dog er tilpasset dette specifikke område. Praksis for genoprettelsessager efter patentlovens bestemmelse skal anses for retningsgivende også for sager om genoprettelse af rettigheder til design.

Det fremgår af forarbejderne til patentlovens § 72, at bedømmelsen af dette krav må være rimelig streng, så bestemmelsens karakter af undtagelse ikke elimineres. Der bør derfor foreligge hindringer af en sådan art, at den pågældende ikke burde have forudset dem, eller som myndigheden i øvrigt anser for at være tvingende grund til, at en frist ikke er overholdt. Dette kan være akut sygdom, naturkatastrofer, nedbrud af IT-netværk m.m. Økonomiske problemer hos ansøger er ikke en sådan grund. Genoprettelse af et design vil sædvanligvis også kunne ske, hvis det dokumenteres, at der er tale om en enkeltstående fejl i et ellers velfungerende administrativt system. I dette tilfælde skal der redegøres for systemet, instruktioner, fristkontrol, procedurebeskrivelser, korrekt notering af frister m.m..

Det foreslås i *§ 60, stk. 1,* at vil en designansøger lide et retstab på grund af manglende overholdelse af en frist over for Patent- og Varemærkestyrelsen fastsat i denne lov eller med hjemmel heri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen efter anmodning genoprette designansøgningen,

hvis ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af den pågældende. Anmodningen skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden 2 måneder efter, at den hindring, som bevirkede fristoverskridelsen, er bortfaldet, dog senest 1 år efter fristens udløb. Inden for samme frister skal ansøgeren foretage den undladte handling og betale det i § 71, stk. 2, fastsatte gebyr for genoprettelse.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 48, stk. 1.

Det fremgår af brugen af betegnelsen designansøger, at der skal være tale om en ansøgning. Det er således som udgangspunkt udelukkende i ansøgningsprocessen, at der kan opnås genoprettelse, dog med undtagelse af de tilfælde om fornyelse, som beskrives i forslagets stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse indeholder tre krav, der alle skal være opfyldt førend bestemmelsen, kan anvendes.

For det første, skal overskridelse af den fastsatte frist medføre et uigenkaldeligt retstab, hvilket bl.a. kan være tilfældet, hvis den fortabte ansøgning vil umuliggøre opnåelse af designret til designet gennem en senere ansøgning pga. dens nyhedsskadelige karakter

For det andet skal ansøger anmode om genoprettelsen, foretage den undladte handling og betale genoprettelsesgebyret inden for de fastsatte frister.

For det tredje skal ansøger påvise, at fristoverskridelsen skete, selvom ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af den pågældende.

I forhold til om ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kan kræves af denne, beror det på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

Hvis overskridelse af fristen skyldes menneskelige forhold, skal beskrivelse af de involverede personers evner og erfaring, samt oplysning om, hvori fejlen består og hvorledes den kunne opstå, desuden indsendes med anmodningen om genoprettelse. Der foretages en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag. Her tillægges det blandt andet vægt, hvor erfaren den pågældende person eller virksomhed er.

Manglende kendskab til reglerne er ikke en gyldig grund til overskridelse af fristen. Bestemmelsen er ikke begrænset til de tilfælde, hvor manglende iagttagelse af en frist, beror på omstændigheder, som er indtruffet umiddelbart i forbindelse med, at en vis handling skulle foretages.

Hvis en ansøger er repræsenteret af en fuldmægtig, gør ovenstående kriterier sig ligeledes gældende for den udpegede fuldmægtig. En udpeget fuldmægtigs forsømmelse er ikke i sig selv tilstrækkelig grund til, at en ansøger kan opnå genoprettelse af sine rettigheder.

I forhold til 2-måneders fristen, som beskrevet oven for, skal det desuden bemærkes, at de 2-måneder regnes fra ophøret af den hindring, som medførte fristoverskridelsen. Det betyder, at hvis en fristoverskridelse f.eks. skyldes sygdom, løber 2-månedersfristen fra tidspunktet for sygdommens ophør. Der kan således ikke ydes genoprettelse, hvis ansøger venter tre måneder efter hindringens ophør med at anmode. Fristen på 1 år er absolut, og kan ikke fraviges. Det betyder, at genoprettelse ikke kan ske, selvom en anmodning indkommer f.eks. én måned efter hindringens ophør, hvis der er gået 13 måneder siden fristens udløb.

Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med patentlovens § 72.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelsen i stk. 1 tilsvarende finder anvendelse, hvis en designindehaver ikke har betalt fornyelsesgebyr inden for den frist, der er fastsat i § 37, stk. 3, dog skal anmodning om genoprettelse være indgivet og fornyelsesgebyret være betalt senest 1 år efter fristens udløb.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 48, stk. 2.

Forslagets stk. 2 giver alene mulighed for genoprettelse i forbindelse med for sen betaling af fornyelsesgebyr. Det betyder, at en indehaver ikke kan få genoprettet sin registrering i det tilfælde, hvor designet udslettes af andre grunde end manglende betaling af fornyelsesgebyret.

I forhold til fristen for genoprettelse, udvider stk. 2 fristen, således at det er muligt at anmode om genoprettelse op til 1 år efter udløb af fristen. I den gældende lov er det udelukkende muligt at anmode om genoprettelse op til 6 måneder efter fristens udløb. Ligesom i stk. 1, er der i forhold til 1-årsfristen tale om en absolut frist.

Foruden overholdelse af fristerne, gælder det ligeledes ved genoprettelse af registreringer efter stk. *2*, at indehaver skal udvise fornøden omhu. Afhænger indehavers overholdelse af en frist for betaling af fornyelsesgebyr eksempelvis af, at indehaver modtager en meddelelse fra Patent- og Varemærkestyrelsens i henhold til den foreslåede § 37, stk. 2, 1. pkt., har rettighedshaver som udgangspunkt ikke udvist fornøden omhu. Det skyldes at indehaver ikke har etableret et system, der er egnet til at håndtere de lovbestemte frister. Fristoverskridelsen kan således ikke karakteriseres som en enkeltstående fejl i et ellers velfungerende system. Dette forhold blev blandt andet behandlet af Ankenævnet for Patenter og Varemærker i sagen AN 2019 00016, hvorefter der blev givet afslag på anmodning om genoprettelse med henvisning

til at der ikke var vist fornøden omhu. Ankenævnet angav i den forbindelse, at klager ikke havde etableret et særligt system til at sikre sig, at betalingen af fornyelsesgebyret for det registrerede design skete rettidigt, såfremt klager ønskede at forny designet

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på frister over for Ankenævnet for Patenter og Varemærker. Genoprettelse af rettigheder efter 1. pkt. sker ved Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 48, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vedrører i medfør af stk. 3 både frister over for Patent- og Varemærkestyrelsen samt Ankenævnet for Patenter og Varemærker. De frister, der skal overholdes over for domstolene, er dermed ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse. Det er i stedet de almindelige bestemmelser inden for retsplejen, der finder anvendelse i relation til overskridelse af disse frister.

Det foreslås i *stk. 4*, at er en påstand om prioritet efter § 26, stk. 1, ikke fremsat i en indgivet ansøgning i overensstemmelse med § 28, kan ansøgeren anmode om genoprettelse af retten til prioritet, hvis ansøgningen har en ansøgningsdato, der ligger før udløbet af prioritetsfristen på 6 måneder i § 26, stk. 1, og anmodningen indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen senest 2 måneder efter ansøgningsdatoen, samt ansøgeren inden samme frist betaler det i § 71, stk. 3, fastsatte gebyr for genoprettelse. Der kan ikke opnås genoprettelse af retten til prioritet efter et design er registreret.

Anmodning om genoprettelse af prioritet er en nyskabelse i dansk ret.

Retten til prioritet fra en tidligere ansøgning er ikke alene væsentlig for indehaveren af designrettigheder, men også for tredjemand, der bør kunne indrette sig efter de oplysninger, der er noteret i designregistret om designrettens omfang. Tredjemand skal således kunne stole på at oplysningerne, også i tidsmæssig henseende, er korrekte. Den foreslåede bestemmelse i § 28 stiller derfor krav om, at prioritetspåstande efter den foreslåede bestemmelse i § 26 skal fremsættes allerede i ansøgningen, og at en sådan prioritetspåstand ikke kan fremsættes efterfølgende. Det er dog internationalt anerkendt, at ansøger i visse situationer bør gives adgang til genoprettelse af retten til prioritet. Her henvises der til artikel 16 i Riyadh Design Law Treaty.

Den foreslåede bestemmelse vil derfor give ansøger mulighed for at anmode om genoprettelse i retten til prioritet. Betingelserne herfor er fastsat i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i Riyadh Design Law Treaty og traktatens tilhørende Regulations.

Genoprettelse i retten til prioritet kan således opnås, hvis ansøgningen er indgivet inden udløbet af prioritetsfristen på 6 måneder, jf. den foreslåede § 26, stk. 1, og hvis anmodning om genoprettelse er indgivet og betaling af gebyret for behandling af genoprettelsesanmodningen er modtaget af Patent- og Varemærkestyrelsen senest 2 måneder efter ansøgningens indgivelse.

Da en prioritetspåstand har direkte indflydelse på retsstillingen i forhold til tredjemand, kan der ikke opnås genoprettelse i retten til prioritet, efter designet er registreret. Hvis en anmodning om genoprettelse først fremsættes efter designet er registreret, vil anmodningen blive afvist.

Det foreslås i *stk. 5*, at indgives en designansøgning efter udløbet af prioritetsfristen på 6 måneder i § 26, stk. 1, kan retten til prioritet genoprettes, hvis ansøgeren inden 1 måned efter prioritetsfristens udløb indgiver en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen og betaler det i § 71 fastsatte gebyr for genoprettelse, samt godtgør, at ansøgningen er indgivet efter prioritetsfristens udløb, selvom ansøger har udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af vedkommende for at overholde prioritetsfristen.

Anmodning om genoprettelse af prioritet er en nyskabelse i dansk ret.

Ligesom det foreslåede stk. 4, følger stk. 5 den internationale udvikling, som fremgår af artikel 16 i Riyadh Design Law Treaty.

Betingelserne for at opnå genoprettelse af retten til prioritet er foreslået fastsat i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i Riyadh Design Law Treaty og traktatens tilhørende Regulations.

Retten til prioritet vil således kunne genoprettes, hvis ansøger godtgør, at ansøgningen er indgivet efter prioritetsfristens udløb af årsager, der ikke kan lægges ansøgeren til last. Ansøger skal således have udvist al den omhu, som med rimelighed kan kræves af vedkommende for at overholde prioritetsfristen ved indgivelse af ansøgningen. Derudover skal den begrundede anmodning være indgivet og gebyret for genoprettelse være modtaget af Patent- og Varemærkestyrelsen senest 1 måned efter prioritetsfristens udløb.

Med denne tidsfrist skønnes bestemmelsen kun at have betydning i yderst sjældne tilfælde, da fristen forudsætter, at såvel ansøgningen og anmodningen om genoprettelse indgives indenfor 1 måned efter prioritetsfristens udløb. Det skal dog bemærkes, at bestemmelsen fortsat kan have betydning for rettighedshavere, der af grunde, som er uden for deres kontrol, ikke har mulighed for at indgive designansøgning indenfor den foreskrevne prioritetsfrist.

Til § 61

I medfør af designloven, er erhvervsministeren tildelt visse beføjelser og har visse bemyndigelser.

Således kan erhvervsministeren, jf. designlovens § 49, stk. 1, 1. og 2. pkt., fastsætte nærmere bestemmelser om designansøgninger og deres behandling, prioritet, deling af designansøgninger og -registreringer, fornyelse af og afkald på samt anmodning om hel eller delvis udslettelse af designregistreringer, designregistrets førelse, udveksling af elektroniske data med Patent- og Varemærkestyrelsen og Patentankenævnet, udgivelse og indhold af Designtidende samt Patent- og Varemærkestyrelsens forretningsgang. Det kan herunder bestemmes, at Patent- og Varemærkestyrelsens journaler over indkomne ansøgninger skal være tilgængelige for enhver.

§ 49, stk. 2 fastsætter at erhvervsministeren fastsætter de bestemmelser, der er nødvendigt for anvendelsen af forordningen om EF-design.

Det foreslås i *§ 61, stk. 1,* at erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af designansøgninger og deres behandling efter bestemmelserne i kapitel 5 og 6, herunder om sagsbehandlingssprog og sprog i dokumenterne, og, for så vidt angår gengivelse af design, om filtyper og deres størrelse, beskrivelser af designet og design i henholdsvis farver og uden farver (design i sort/hvid).

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 49, stk. 1, 1. pkt.

Med den foreslåede bestemmelse er ordlyden opdateret og præciseret i forhold til den gældende designlovs § 49, stk. 1, 1. led af 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse er tilpasset efter lovforslagets øvrige bestemmelser om behandling af ansøgninger og om gengivelse af design, ligesom den forslåede bestemmelse afspejler øvrige behov for en opdatering af den gældende § 49, stk. 1.

Med bestemmelsen foreslås nærmere regler om sprog i sagsbehandlingen og i dokumenter, ligesom forslaget lægger op til, at der kan fastsættes nærmere bestemmelser om design uden farve, dvs. design som er indgivet i sort/hvid eller gråtoneskala. Derudover giver bestemmelsen mulighed for at fastsætte nærmere krav til indholdet af en ansøgning på bekendtgørelsesniveau, herunder f.eks. at en ansøgning skal indeholde oplysninger om ansøgers adresse.

Bestemmelsen supplerer den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 2, nr. 1-4, der angiver de krav, som en ansøgning skal opfylde for at opnå en ansøgningsdato.

Det foreslås i *stk. 2,* at erhvervsministeren desuden kan fastsætte regler om anvendelsen af produktangivelser, om offentliggørelse af ansøgninger og registreringer, om behandling af anmodninger om fornyelse og offentliggørelse af stedfundne fornyelser efter bestemmelserne i kapitel 7, samt om udslettelse af designregistreringer efter bestemmelserne i kapitel 8.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 49, stk. 1, 1. pkt.

Bestemmelsen giver mulighed for at fastsætte nærmere krav til produktangivelser, offentliggørelse, fornyelser samt udslettelse på bekendtgørelsesniveau.

Det foreslås i *stk. 3,* at erhvervsministeren kan fastsætte regler om designregistrets indretning og førelse, om ændringer til registret, herunder indgivelse af anmodninger og notering af ændringer i form af navne- og adresseændringer, delinger af ansøgninger og registreringer, overdragelse af designrettigheder, pant og udlæg, samt licens, og om ekspeditioner, udskrifter af registret m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 49, stk. 1 og stk. 4.

Forslaget indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler for gennemførelse af loven. Bestemmelsens ordlyd er præciseret i forhold til den gældende designlov.

Det foreslås i *stk. 4,* at erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af anmodninger som omhandlet i stk. 1 og 2, og om krav til dokumentation i forbindelse med sådanne anmodninger, samt om offentliggørelse af stedfundne ændringer.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre dele af den retstilstand, der følger af designlovens § 49.

Bestemmelsens ordlyd er dog præciseret i forhold til den gældende designlov. I forhold til den gældende designlovs § 49 præciserer den foreslåede bestemmelse, at de regler erhvervsministeren kan fastsætte, blandt andet omfatter formalkrav for de forskellige anmodninger efter stk. 1, 2 og 3, samt krav om dokumentation for disse anmodninger. Det kan f.eks. være kravet om dokumentation for en rettighedsoverdragelse, hvilke typer dokumentation der kræves og hvor ændringer til registret skal offentliggøres.

Designlovens § 49, stk. 4 fastsætter, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Det foreslås i *stk. 5*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 49, stk. 4.

Med forslaget begrænses hjemlen for administrativ fastsættelse af gebyrer, idet bestemmelsen alene omfatter f.eks. bekræftede udskrifter af Patent- og Varemærkestyrelsens rettighedsregistre, betaling for benyttelse af Patent- og Varemærkestyrelsens kontoordning samt betaling for deltagelse i kurser, som styrelsen arrangerer. Betalingen fastsættes i overensstemmelse med henholdsvis principperne for gebyrfastsættelse i staten og principperne for indtægtsdækket virksomhed i staten.

Designlovens § 59, stk. 1 angiver, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel. Der kan herunder fastsættes særlige regler om offentliggørelse af de internationalt registrerede design.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i kapitel 13 om international designregistrering. Der kan herunder fastsættes særlige regler om offentliggørelse af de internationalt registrerede design.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende retstilstand.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 1370 af 28. december 2011 som en konsekvens af, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte gebyrer udgik af loven og blev erstattet af den gældende designlovs kapitel 10 A vedrørende gebyrer.

Designlovens § 49, stk. 1, 3. pkt. fastsætter, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til bestemmelse af, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 7,* at erhvervsministeren kan fastsætte, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende retstilstand.

Til § 62

Ifølge designlovens § 52, kan Patent- og Varemærkestyrelsen efter anmodning påtage sig at løse særlige opgaver. Lov om offentlighed i forvaltningen gælder, bortset fra § 8, ikke for disse opgaver. Erhvervsministeren fastsætter regler om denne servicevirksomhed og betalingen herfor samt om betalingen af gebyr for rykkerskrivelser ved for sen betaling.

Der findes lignende bestemmelser i varemærkelovens § 47, patentlovens § 71 og brugsmodellovens § 65. Bestemmelsernes ordlyd er dog tilpasset de individuelle områder.

Det foreslås i *stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen efter anmodning kan påtage sig at løse særlige opgaver, der vedrører design og designret.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 52, stk. 1.

Bestemmelsen vil give Patent- og Varemærkestyrelsen hjemmel til at påtage sig diverse serviceopgaver på designområdet. Ved serviceopgaver vil Patent- og Varemærkestyrelsen afstå fra at vurdere designrettighedernes omfang.

Styrelsen kan udelukkende være responderende organ i forbindelse med retssager, når begge parter i en retssag er indforstået hermed eller rettens tilladelse foreligger.

Gebyrer for varetagelsen af serviceopgaver er reguleret i bekendtgørelse nr. 1519 af 3. december 2025 om vederlag for Patent- og Varemærkestyrelsens opgaveløsning, særlige ekspeditioner, udskrifter m.v. (herefter gebyrbekendtgørelsen).

Det foreslås i *stk. 2*, at lov om offentlighed i forvaltningen, bortset fra § 8, ikke gælder for de opgaver, der er nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 52, stk. 2.

Bestemmelsen indeholder en generel undtagelse fra aktindsigt i Patent- og Varemærkestyrelsens servicesager.

Der findes tilsvarende bestemmelser i varemærkelovens § 47, stk. 3, patentlovens § 71, stk. 3, og brugsmodellovens § 65, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om denne servicevirksomhed og betalingen herfor samt om betalingen af gebyr for rykkerskrivelser ved for sen betaling.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 52, stk. 3.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens § 71, stk. 2 og brugsmodellovens § 65, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen i den gældende designlov er ændret ved lov nr. 451 af 10. juni 2003 med henblik på at præcisere hjemmelsgrundlaget for gebyrer.

I forhold til gebyrer for servicevirksomhed henvises der til ovennævnte gebyrbekendtgørelse.

Til § 63

I medfør af designlovens § 54, har en international designregistrering med gyldighed i Danmark, samme retsvirkning, som hvis designet var registreret her i landet.

Det foreslås i*§ 63*, at en international designregistrering med gyldighed i Danmark har samme retsvirkning, som hvis designet var registreret her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 54.

Bestemmelsen fastsætter, at lovens bestemmelser ligeledes finder anvendelse på internationale designregistreringer.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 1, stk. 1, litra c.

Til § 64

Designloven fastsætter i § 55, 1. pkt., at en international designansøgning indgives til Patent- og Varemærkesestyrelsen eller til Det Internationale Bureau.

I medfør af Genève-aftalens artikel 4, stk. 1, litra a, kan en ansøgning indgives enten direkte til Det Internationale Bureau, eller til det nationale IP-kontor. Ifølge den samme bestemmelses litra b, kan en kontraherende part dog meddele generaldirektøren at internationale ansøgninger ikke kan indgives via det nationale IP-kontor.

Det foreslås i *§ 64, 1. pkt.*, at internationale designansøgninger indgives til Det Internationale Bureau.

Bestemmelsen vil medføre ændringer i den gældende retstilstand.

Bestemmelsen foreslår således, at internationale designansøgninger fremadrettet ikke længere kan indgives via Patent- og Varemærkestyrelsen, men alene kan indgives til Det Internationale Bureau.

Den foreslåede ændring er begrundet i, at muligheden for at indgive internationale designansøgninger til Patent- og Varemærkestyrelsen ikke benyttes. De danske ansøgere anvender muligheden for at indgive ansøgningen direkte til Det Internationale Bureau. Dertil kommer, at formålet med at indgive ansøgningen til Patent- og Varemærkestyrelsen er, at der kan opnås ansøgningsdato fra den dag, hvor styrelsen modtager ansøgningen. Denne fordel vil imidlertid ikke længere være aktuel i det omfang, der ansøges elektronisk hos Det Internationale Bureau. Ekspedition af internationale ansøgninger er forbundet en række administrative omkostninger i forbindelse med opretholdelse af IT-systemer til håndtering af sagerne. Patent- og Varemærkestyrelsens rolle som modtagende myndighed består alene i at videresende indgivne ansøgninger til Det Internationale Bureau. Styrelsen foretager således ikke en gennemgang af den modtagne ansøgning. Det er desuden fortsat op til ansøger selv at foretage betaling af ansøgningsgebyret direkte til Det Internationale Bureau, idet Patent- og Varemærkestyrelsen ikke kan assistere med denne del.

Som følge heraf, foreslås det, at adgangen til at indgive internationale ansøgninger til Patent- og Varemærkestyrelsen afskaffes.

Det foreslås endvidere i *stk. 1, 2. pkt.*, at ansøgningen skal være i overensstemmelse med Genève-aftalen, og de gebyrer, der følger af Genève-aftalen, skal betales til Det Internationale Bureau.

Indholdet af den foreslåede bestemmelse er ikke reguleret i den gældende designlov. Bestemmelsen vil dog videreføre den gældende retstilstand.

Bestemmelsens formål er at sikre, at ansøgninger, der indgives gennem den internationale ordning, lever op til de formelle og materielle betingelser, som følger af Genève-aftalen. Selvom internationale registreringer allerede ifølge gældende ret skal være i overensstemmelse med Genève-aftalen, bør dette fremgå eksplicit af den foreslåede ordning.

Til § 65

Ifølge designlovens § 58, gælder de regler der er fastsat i Genève-aftalen, om fornyelse af en international designregistrering.

Det foreslås i *§ 65*, at ved fornyelse af en international designregistrering gælder de regler, der er fastsat i Genève-aftalen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 58.

Det fremgår af Genève-aftalen, at en international designregistrering kan fornyes hvert femte år. Den samlede beskyttelsesperiode er den samme som for nationale registreringer, nemlig op til i alt 25 år.

Til § 66

Designlovens § 57 fastsætter, at Patent- og Varemærkestyrelsen inden den frist, der er fastsat i Genève-aftalen, kan meddele Det Internationale Bureau helt eller delvis afslag på designets gyldighed i Danmark, hvis designet ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov.

I medfør af § 59, stk. 2, betales der for behandlingen af sager vedrørende international design-registrering et gebyr.
Bestemmelsen er indsat ved L 2011 1370, som konsekvens af, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte gebyrer udgik af loven, og blev erstattet af kapitel 10 a om gebyrer.

Det foreslås i *§ 66, stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen inden for en frist på 6 måneder, kan meddele Det Internationale Bureau helt eller delvis afslag på designets gyldighed i Danmark, hvis designet ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 57.

I forhold til den gældende designlov, vil det fremgå eksplicit loven, at fristen for Patent- og Varemærkestyrelsen til at sende et helt eller delvist foreløbigt afslag til det Internationale Bureau er 6 måneder. Dermed tydeliggør den foreslåede bestemmelse fristen overfor brugerne af systemet.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis Patent- og Varemærkestyrelsen ikke har meddelt Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag inden for fristen på 6 måneder, jf. stk. 1, anses den internationale registrering for at være gyldig her i landet.

Indholdet af den foreslåede bestemmelse er ikke reguleret i den gældende designlov. Bestemmelsen vil dog videreføre den gældende retstilstand.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre overfor brugerne, at Patent- og Varemærkestyrelsens manglende overholdelse af fristerne efter Genève-aftalen vil medføre, at designeringen får gyldighed i Danmark, Med den foreslåede bestemmelse vil dette nu fremgå tydeligt af designloven og ikke blot af Genève-aftalen.

Det foreslås i *stk. 3,* at der for Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designering af Danmark i en international designregistrering betales et gebyr, jf. § 68, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59, stk. 2.

Til § 67

Der er i dansk ret ikke regler om processen for en international designering, såfremt Patent- og Varemærkestyrelsen finder, at denne er i overensstemmelse med loven.

Det foreslås i *§ 67,* at hvis designeringen er i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelserne fastsat i medfør heraf, og har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt helt eller delvist afslag, godkender styrelsen designeringen.

Indholdet af den foreslåede bestemmelse er ikke reguleret i den gældende designlov. Den foreslåede bestemmelse vil dog videreføre den gældende retstilstand.

Formålet med bestemmelsen er at skabe klarhed omkring tidspunktet og grundlaget for retsvirkningen af den internationale designering af Danmark her i landet, samt at sikre overensstemmelse mellem de nationale regler og de forpligtelser, der følger af Genève-aftalen.

Til § 68

I medfør af designlovens § 59 a, stk. 1, skal der betales et gebyr på 1.440 kr. for ansøgning om registrering af design, jf. § 13, stk. 5. Ved ansøgning, som omfatter flere design, jf. § 15, betales endvidere et tillægsgebyr på 840 kr. for hvert design ud over det første. For offentliggørelse af design betales et tillægsgebyr på 480 kr. for hver afbildning ud over den første.

Af § 59 a, stk. 2 fremgår det, at for undersøgelse i henhold til § 17, stk. 2, betales et gebyr på 1.800 kr. Ved ansøgning, som i henhold til § 15 omfatter flere design, betales et tillægsgebyr på 1.080 kr. for hvert design ud over det første.

Endvidere fastsætter § 59 a, stk. 3, at gebyr for designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i Genève-aftalen af 2. juli 1999 under Haag-Arrangementet om international registrering af industrielle design (Genève-aftalen).

Det foreslås i *§ 68, stk. 1*, at for ansøgning om registrering af design betales et gebyr på 2.040 kr. for hvert design omfattet af ansøgningen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en gebyrforhøjelse af det gældende ansøgningsgebyr. Dette skyldes, den opdaterede og simplificerede gebyrstruktur, som den foreslåede ordning lægger op til. For en nærmere beskrivelse af gebyrstrukturen henvises til pkt. 2.4.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse vil desuden medføre, at det reducerede tillægsgebyr for hvert design udover det første, som indgår i en designregistering udgår.

Patent- og Varemærkestyrelsen opkræver i dag tillige et tillægsgebyr for offentliggørelse af design på 480 kr. (2026) for hver afbildning ud over den første (afbildningsgebyr). Hjemlen til at opkræve et afbildningsgebyret er indsat for at dække de meromkostninger pr. afbildning, der er forbundet med at få optrykt og indsat de enkelte afbildninger af designet i den fysiske udgave af Designtidende. Offentliggørelse sker i dag digitalt, hvorfor der ikke længere er meromkostninger forbundet hermed. Opkrævning af særskilte publiceringsgebyrer ikke længere har sin berettigelse. Den foreslåede ordning gør derfor op med den hidtidige gebyrstruktur, så der ikke længere opkræves et tillægsgebyr pr. ekstra afbildning.

I relation til det reducerede samregistreringsgebyr, er det i dag et krav, at for at flere design kan indgå samme ansøgning, skal de tilhøre den samme Locarnoklasse, hvilket antages at medføre en reduceret sagsbehandling. I medfør af den foreslåede ordning, vil der alene blive opkrævet et gebyr pr. design, uanset hvor mange afbildninger eller, i tilfælde af samregistreringer, hvor mange design, der indgår i en ansøgning. Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med forslagets § 25, hvorefter der ikke stilles krav om, at samtlige ansøgte design skal klassificeres i den samme Locarnoklasse for at kunne opnå samregistrering. I medfør heraf vil en ansøger, der tidligere var nødsaget til at indsende flere designansøgninger, for at opnå beskyttelse for samtlige af sine design, fremover kunne medtage alle design i én ansøgning, uagtet de ikke vedrører den samme Locarnoklasse. Der forventes som følge heraf, en øget sagsbehandling for Patent- og Varemærkestyrelsen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret i relation til samregistrering, samt ændring af gebyret i relation hertil, henvises til pkt. 2.2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og § 25.

Endvidere opkræver Patent- og Varemærkestyrelsen et tillægsgebyr, såfremt ansøger ønsker en supplerende forundersøgelse af sit design i henhold til den gældende designlovs § 17, stk. 2, og et reduceret tillægsgebyr på 1.080 kr. (2026) for hvert design ud over det første i en hver ansøgning. En supplerende forundersøgelse er en frivillig mulighed for ansøgeren til at få foretaget en undersøgelse af, om der eksisterer ældre rettigheder, som kan være til hinder for registreringen af det ansøgte design. Patent- og Varemærkestyrelsen udarbejder på baggrund af en søgning i styrelsens registre en søgningsrapport, der kan give ansøgeren en indikation af,

om et design er nyt og har individuel karakter. Søgerapporten er alene vejledende, og det er op til ansøgeren efterfølgende at tage stilling til, om vedkommende ønsker, at sagen skal føres videre til registrering, eller om ansøgningen skal trækkes tilbage. Hvis styrelsen i den forbindelse ikke hører noget fra ansøgeren, vil designet blive registreret.

Med forslaget vil hjemlen for, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan opkræve gebyr for supplerende forundersøgelser, blive ophævet. Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at den i dag gældende mulighed for at få foretaget supplerende forundersøgelser foreslås afskaffet, jf. pkt. 2.4.3 i de almindelige bemærkninger.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret i relation til supplerende forundersøgelser, samt afskaffelse heraf, henvises til pkt. 2.4.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at gebyr for designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i Genève-aftalen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens 59 a, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at et gebyr for en sådan designering af Danmark og fornyelse heraf skal betales af rettighedshaver direkte til Det Internationale Bureau, som administrerer Genève-aftalen.

Det følger af direktivets artikel 25, stk. 2, at det er op til medlemsstaterne selv at fastsætte ansøgningsgebyr.

Til 69

I medfør af designlovens § 59 b, stk. 1 betales for fornyelse af designregistrering, jf. § 24, stk. 1, et gebyr på 2.640 kr. for hver periode, jf. § 23. Ved registrering, som i henhold til § 15 omfatter flere design, betales endvidere et tillægsgebyr på 1.320 kr. for hvert design ud over det første. Ifølge stk. 2 finder bestemmelsen i stk. 1 tilsvarende anvendelse på fornyelse af registreringer i medfør af § 25, stk. 1, i den hidtil gældende mønsterlov.

Endvidere fastsætter § 59, stk. 3, at gebyrer i henhold til stk. 1 eller 2, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Af § 59, stk. 4 fremgår det, at for fornyelse af designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med Genève-aftalens artikel 17, stk. 2, jf. artikel 7, stk. 1.

Det foreslås i *§ 69, stk. 1*, at for fornyelse af designregistrering, jf. § 36, betales et gebyr på 2.640 kr. for hvert design omfattet af registreringen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 b, stk. 1., 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse viderefører dog ikke det reducerede fornyelsesgebyr for samregistreringer.

Såfremt registreringen omfatter flere design, skal ansøgeren betale et gebyr for hvert design. Den foreslåede stk. 1 vil indebære, at det hidtidige reducerede tillægsgebyr for fornyelser af designregistreringer ud over det første ved samregistreringer afskaffes. Ansøgeren vil herefter skulle betale det samme fornyelsesgebyr for hvert enkelt design omfattet af ansøgningen, uanset om antallet af design i en ansøgning.

Med den foreslåede bestemmelse videreføres endvidere ikke den i dag gældende designlovs § 59 b, stk. 2, om fornyelsesgebyrer for registreringer af mønstre. Baggrunden herfor er, at mønsterloven, der blev ophævet ved designloven, lov nr. 1259 af 20. december 2000, i en overgangsperiode fortsat fandt anvendelse på allerede registrerede design og ansøgninger, som var indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen inden designlovens ikrafttræden. Da der ikke eksisterer registrerede mønstre, opkræver Patent- og Varemærkestyrelsen ikke i dag fornyelsesgebyrer for sådanne rettigheder. Der er som følge heraf, ikke behov for at videreføre gebyret.

En registreringsperiodes varighed samt en registrerings maksimale gyldighedsperiode fremgår af den foreslåede § 36.

Det foreslås i *stk. 2*, at gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 b, stk. 3.

Hvis fornyelsesgebyr ikke er betalt senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb, bliver registreringen udslettet.

Der findes tilsvarende bestemmelser i patentlovens §§ 99, stk. 2, og 103, stk. 2, varemærkelovens § 60 b, stk. 2, og i brugsmodellovens § 73 b, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at gebyr for fornyelse af designering af Danmark i en international designregistrering fastsættes i overensstemmelse med Genève-aftalens artikel 17, stk. 2, jf. artikel 7, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 b, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fornyelsesgebyrer for sådanne designeringer og for fornyelse af en sådan designering skal betales af rettighedshaver direkte til Det Internationale Bureau, som administrerer Genève-aftalen.

Til § 70

I medfør af designlovens § 49, stk.1, kan erhvervsministeren fastsætte bestemmelser om deling af designansøgninger og –registreringer. Som følge heraf fremgår det af § 22 og § 23 i designbekendtgørelsen, at rettighedshaver kan anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at dele designansøgningen eller –registreringen i to eller flere ansøgninger eller registreringer.

Rettighedshaver skal ikke i medfør af gældende ret, betale for deling af sin ansøgning eller registrering.

Ifølge varemærkelovens § 60 d, betales for anmodning om deling af en varemærkeansøgning eller –registrering et gebyr fastsat til 2.400 kr. (2026).

Det foreslås i *§ 70*, at for anmodning om deling af en designansøgning eller -registrering betales for hver ansøgning eller registrering, der ønskes udskilt, 500 kr.

Den foreslåede bestemmelse er ny i forhold til den gældende designlov

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at rettighedshaver skal betale et gebyr for deling af en designansøgning eller –registrering.

Baggrunden for indførelse af det foreslåede gebyr er, at det i medfør af den foreslåede § 25 vil blive indført lempeligere krav til opnåelse af samregistrering, hvilket forventes at ville medføre et større behov for deling af ansøgninger eller registreringen sammenlignet med i dag. Det foreslås derfor indført et gebyr for deling af en ansøgning eller -registrering i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer på samme måde som efter patent- og varemærkelovgivningerne.

Gebyret foreslås fastsat til 500 kr. (2026) pr. ansøgning. Det tilsvarende gebyr på varemærkeområdet, som er fastsat til 2.400 kr. (2026), er fastsat under hensyn til, at deling af en varemærkeansøgning eller –registrering medfører, at der skal foretages en gennemgang af de varer og ydelser, der er omfattet af ansøgningen eller registreringen for at sikre, at der ikke er overlap mellem den delte og den udskilte ansøgning eller registrering. En deling på designområdet medfører ikke yderligere sagsbehandling i samme omfang, hvorfor et gebyr på 500 kr. er fundet proportionelt med den sagsbehandling, der skal foretages.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 59 vedrørende deling af ansøgninger og registreringer.

Til § 71

Designlovens § 59 d angiver, at der for anmodning om genoptagelse af en ansøgning om design betales 480 kr., jf. § 19, stk. 3. For anmodning om genoprettelse af en designansøgning eller –registrering betales 3.600 kr., jf. § 48.

Det følger af den gældende designlovs § 19, stk. 3, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan henlægge en ansøgning, hvor ansøgeren ikke inden for den af styrelsen fastsatte frist har iagttaget de for ansøgningen fastsatte forskrifter eller over for Patent- og Varemærkestyrelsen har udtalt sig. I disse tilfælde, hvor Patent- og Varemærkestyrelsen har henlagt en sag, kan ansøgeren få genoptaget ansøgningen, såfremt denne indsender sin udtalelse og betaler et fastsat genoptagelsesgebyr.

På tilsvarende vis kan en ansøger eller designindehaver i medfør af den gældende designlovs § 48 og mod et gebyr anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at få genoprettet dennes ansøgning eller registrering, hvis ansøgeren, på trods af at have udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af den pågældende, har eller vil lide et retstab som følge af manglende overholdelse af en i loven eller med hjemmel heri fastsat frist.

Som følge af at det ikke ifølge dansk ret er muligt at genoprette prioritet, er gebyrer i relation hertil heller ikke reguleret.

Det foreslås i *§ 71, stk. 1*, at for anmodning om genoptagelse af en ansøgning om design betales 480 kr., jf. § 35, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 d, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anmodning om genoptagelse af en designansøgning alene vil kunne ske, hvis ansøgeren betaler de i bestemmelsen fastsatte gebyrer.

Gebyret er fastsat med henblik på at hindre uhensigtsmæssig brug af ordningen.

Bestemmelsen modsvarer bestemmelserne i patentlovens §§ 101, stk. 1 og 105 og brugsmodellovens § 73 d, stk. 1.

Der henvises til forslagets § 35, stk. 2 vedrørende muligheden for genoptagelse af designansøgninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at for anmodning om genoprettelse af en designansøgning eller -registrering betales 3.600 kr., jf. § 60, stk. 1-3.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 d, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anmodning om genoprettelse af en designansøgning eller -registrering alene vil kunne ske, hvis ansøgeren betaler de i bestemmelsen fastsatte gebyrer.

Bestemmelsen modsvarer bestemmelserne i patentlovens §§ 101, stk. 2 og 105 og brugsmodellovens § 73 d, stk. 2.

Der henvises til forslagets § 60, stk. 1-3 vedrørende muligheden for genoprettelse af designansøgninger og -registreringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at for anmodning om genoprettelse af retten til prioritet betales 3.600 kr., jf. 60, stk. 4 og stk. 5.

Bestemmelsen er indsat som følge af, at den foreslåede ordning vil medføre, at rettighedshaver har mulighed for at anmode om genoprettelse af prioritet.

Der henvises til forslagets § 60, stk. 4 og 5, vedrørende muligheden for genoprettelse af prioritet.

Til § 72

I medfør af designlovens § 59 f, stk. 1 og 2 tilbagebetales gebyrer indbetalt i henhold til §§ 59 a-59 e ikke, når betalingen er foretaget rettidigt. Såfremt gebyret ikke er betalt i rette tid, eller

hvis der ved fristens udløb er betalt et utilstrækkeligt beløb med den følge, at betalingen ikke kan godkendes, tilbagebetales gebyret.

Af § 59 f, stk. 3 fremgår videre, at såfremt Patent- og Varemærkestyrelsen afviser den behandling der er betalt for, vil der ske tilbagebetaling af gebyrer indbetalt i forbindelse med behandlingen.

Den gældende hjemmel for tilbagebetaling er fastsat i designloven i forbindelse med lov nr. 1370 af 28. december 2011 om ændring af patentloven og forskellige andre love.

Det foreslås i *§ 72, stk. 1*, at gebyrer indbetalt i henhold til §§ 68-71 ikke tilbagebetales, når betalingen er foretaget rettidigt.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende retstilstand.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter regler for tilbagebetaling af indbetalte gebyrer i relation til ansøgningsgebyrer, fornyelsesgebyrer, delingsgebyrer samt gebyrer for genoptagelse og genoprettelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at gebyrer, der ikke er betalt i rette tid, eller som ved fristens udløb er betalt med et utilstrækkeligt beløb, tilbagebetales.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 f, stk. 2.

Forfaldsdagen for betaling af de enkelte gebyrer til Patent- og Varemærkestyrelsen er fastsat i loven samt administrative forskrifter og procedurer.

Det foreslås i *stk. 3,* at afviser Patent- og Varemærkestyrelsen den behandling, der er betalt for, vil der ske tilbagebetaling af gebyrer indbetalt i forbindelse med behandlingen.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 f, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Patent- og Varemærkestyrelsen tilbagebetaler gebyrer, der er blevet indbetalt til Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis styrelsen afviser den behandling, der er betalt for.

Til § 73

Designlovens § 59 g, angiver, at gebyrerne anført i §§ 59 a-59 e er angivet i 2026-niveau. Patent- og Varemærkestyrelsen kan regulere beløbene anført i §§ 59 a-59 e i overensstemmelse med den generelle pris- og lønudvikling, der anvendes på finansloven. Patent- og Varemærkestyrelsen offentliggør de gældende gebyrer i en prisliste.

Gebyrstørrelser er ændret ved L 2025 1753.

Det foreslås i *§ 73, stk. 1*, at gebyrerne anført i §§ 68-71 er angivet i 2026-niveau.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 g, stk. 1.

De aktuelle gebyrer vil således blive fastsat ved bekendtgørelse hvert år i henhold til Finansministeriets udmelding til brug for finansloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan regulere beløbene anført i §§ 68-71 i overensstemmelse med den generelle pris- og lønudvikling, der anvendes på finansloven. Patent- og Varemærkestyrelsen offentliggør de gældende gebyrer i en prisliste på styrelsens hjemmeside.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 g, stk. 2

Til § 74

Designlovens § 59 h fastsætter, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer. Styrelsen kan desuden overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det foreslås i *§ 74, stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 h, stk. 1.

Det økonomiske resultat for de enkelte rettighedsområder, som Patent- og Varemærkestyrelsen administrerer i henhold til lovgivningen herom, ændrer sig afhængigt af mange faktorer,

herunder omsætning, effektiviseringer, nye digitale sagsbehandlingsværktøjer samt ændringer på regionalt og internationalt niveau. De enkelte områder har således varierende perioder med overskud henholdsvis underskud.

Gebyrerne for styrelsens sagsbehandling er i vidt omfang fastsat på grundlag af politiske og konkurrencemæssige hensyn og følger såvel europæiske som internationale strukturer. Gebyrerne er endvidere fastsat ved lov og kan således ikke smidigt ændres.

Med den foreslåede bestemmelse vil Patent- og Varemærkestyrelsen kunne udligne eventuelle og varierende over- og underskud gennem overførsel af gebyrindtægter fra myndighedsopgaver på et rettighedsområde til dækning af omkostninger forbundet med myndighedsopgaver på øvrige rettighedsområder under styrelsens ressortområde.

Bestemmelsen udgør hjemlen til, at der kan ske udligning af over- og underskud gennem overførsel af gebyrindtægter fra myndighedsopgaver på et rettighedsområde til dækning af omkostninger forbundet med myndighedsopgaver på styrelsens øvrige rettighedsområder, og hjemlen til at der kan ske overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus.

Patent- og Varemærkestyrelsen er en statsvirksomhed og behandler blandt andet ansøgninger om rettigheder i form af varemærker, design, patenter og brugsmodeller. Hver enkelt rettighedstype er reguleret i en særlig lov, eksempelvis varemærkeloven og patentloven. Der skal betales gebyrer for Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder, og disse gebyrer er fastsat direkte i varemærkeloven, patentloven m.v. samt i enkelte særlige bekendtgørelser.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at Ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker, stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for Ankenævnet. Det er sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med Ankenævnets drift. Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II.

Det foreslås i *stk. 2*, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 59 h, stk. 2.

Ankenævnet og sekretariatet finansieres af gebyrer for de enkelte klager, samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v., generelt skal bidrage til finansieringen af opretholdelse af Ankenævnet. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der vil kunne ske overførelse af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Til § 75

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 9. december 2027.

Ikrafttræden er fastsat til det tidspunkt, hvor medlemsstaterne senest er forpligtet til at have implementeret direktivet, jf. direktivets artikel 36, stk. 1.

Det foreslås i s*tk. 2,* at for registrerede design, der er ansøgt efter den 7. december 2024 finder § 19, stk. 1, anvendelse. For registrerede design, der er ansøgt før den 8. december 2024, finder § 19, stk. 1, anvendelse efter den 8. december 2032.

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, der er nødvendiggjort af, at den gældende designlovs § 23, stk. 2, alene indeholder den begrænsning i beskyttelsen af et design, der kan udgøre en reservedel, at beskyttelsesperioden er begrænset til 15 år.

Designdirektivets artikel 19 fastsætter hvordan designbeskyttelsen for reservedele skal begrænses. Det er i den forbindelse fastlagt i direktivet, at begrænsningen alene vedrører indehaverens mulighed for at gøre indgreb mod tredjemands anvendelse af designet i produkter, der faktisk udgør reservedele. Bestemmelsen i den gældende designlovs § 23, stk. 2, er således blevet overflødig. Bestemmelsen i den gældende designlov foreslås i stedet erstattet af overgangsbestemmelsen i *stk. 2,* der fastslår, at det alene er registrerede design, der er ansøgt før den 8. december 2024, der kan beskyttes mod tredjemands udnyttelse af designet i produkter i form af reservedele, og at denne beskyttelse ophører efter den 8. december 2032.

Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 19, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 3*, at designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 89 af 29. januar 2019, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 1753 af 29. december 2025, ophæves, jf. dog stk. 3-6.

Det foreslås i *stk. 4,* at for designansøgninger, der er indgivet før den 9. december 2027, finder kapitel 2 og 3 i lovbekendtgørelse nr. 89 af 29. januar 2019, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 1753 af 29. december 2025, fortsat anvendelse.

Bestemmelsen vil medføre, at designansøgninger, der er indgivet inden lovens ikrafttræden behandles af Patent- og Varemærkestyrelsen efter de hidtil gældende regler, som disse er fastsat i den gældende designlovs kapitel 2 og 3. Bestemmelsen indebærer tillige, at de hidtil gældende regler og praksis for vurdering af ansøgte designs registrerbarhed fortsat vil finde anvendelse for disse ansøgninger.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at indgivelsen af en designansøgning skaber en prioritetsret, der kan påberåbes overfor tredjemand, og at der følgelig af retssikkerhedsmæssige grunde bør være klarhed om retsstillingen for ansøgninger, der indgives henholdsvis før og efter lovens ikrafttræden, herunder i forhold til hvilke typer af design, der kan opnås eneret til, hvilke regler for offentliggørelse af designet, der gælder for designansøgningen, og hvilke regler der gælder for opnåelse af en ansøgningsdato.

Det foreslås i *stk. 5*, at for anmodninger om administrativ prøvning, der er indgivet før den 9. december 2027, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen giver mulighed for, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan viderebehandle og træffe afgørelse i sager om prøvning af et registreret design, når anmodning herom er indgivet før lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 6*, at for designansøgninger, der er indgivet før den 9. december 2027, fastsættes ansøgningsgebyret efter de hidtil gældende regler.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at der med den foreslåede lov ændres såvel i gebyrstrukturen og gebyrstørrelserne, ligesom den foreslåede lov stiller krav om betaling af et ansøgningsgebyr for tildelingen af en ansøgningsdato. Ansøgninger, der er indgivet før den foreslåede lovs ikrafttræden, er således indgivet under hensyn til formalitetskravene i den hidtil gældende lov, herunder de fastsatte gebyrer. Bestemmelsen skal ses i lyset af forslaget i stk. 3 ovenfor, hvorefter designansøgninger, der er indgivet før lovens ikrafttræden, skal behandles af Patent- og Varemærkestyrelsen efter i de hidtil gældende regler i den gældende designlovs kapitel 2 og 3. Nærværende bestemmelse sikrer i tråd hermed, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan opkræve de ansøgningsgebyrer, der var gældende på tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Det foreslås i *stk. 7*, at gebyrer for fornyelse af designregistreringer, der forfalder før den 9. marts 2028, fastsættes efter de hidtil gældende regler.

Bestemmelsen er nødvendiggjort af, at den gældende designlovs § 24, stk. 1, giver indehavere af designregistreringer mulighed for at betale fornyelsesgebyrer op til 3 måneder før registreringsperiodens udløb, og dermed 3 måneder før forfaldsdagen for fornyelsesgebyret. Hertil kommer, at der i samme bestemmelses stk. 2 er stillet krav om, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal sende opkrævning af fornyelsesgebyrer til indehaveren eller dennes fuldmægtig.

De gældende regler om fornyelse af designregistreringer nødvendiggør således, at de foreslåede bestemmelser om gebyrer for fornyelse af designregistreringer først finder anvendelse for de fornyelsesgebyrer, der forfalder til betaling 3 måneder efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 8,* at regler udstedt i medfør af § 49, stk. 1, 2 og 4, og § 52, stk. 3, i designloven, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af denne lov. De nævnte bestemmelser er hjemmel for bekendtgørelse nr. 1519 af 3. december 2025 om vederlag for Patent- og Varemærkestyrelsens opgaveløsning, særlige ekspeditioner, udskrifter m.v. Lovforslaget medfører ikke et behov for at ændre reglerne i bekendtgørelsen, som derfor efter bestemmelsen foreslås opretholdt, indtil den måtte blive ophævet eller afløst af en ny bekendtgørelse udstedt med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelserne i *§ 61, stk. 3 og 5,* og *§ 62, stk. 3*.

Til § 76

Designlovens § 61 angiver, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i § 76, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den retstilstand, der følger af designlovens § 61.

Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med almindelig praksis med hensyn til Grønland og Færøerne.

Til § 77

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at den gældende designlovs § 36, stk. 2, foreslås ændret til § 45, stk. 2.

Til § 78

Til nr. 1

Det foreslås i retsplejelovens *§ 15, stk. 2, nr. 1,* at ændre »designlovens § 43, stk. 2 og 3,« til »designlovens § 54, stk. 2 og 3,«.

Forslaget indebærer, at henvisningen til designlovens § 43, stk. 2 og 3, ændres til en henvisning til designlovens § 54, stk. 2 og 3.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at den gældende designlov foreslås ophævet og erstattet med forslagets § 54, stk. 2 og 3.

Forslaget medfører ingen realitetsændringer.

Til nr. 2.

Det foreslås i retsplejelovens *§ 225, stk. 1,* at ændre at ændre »sager om EF-design,« og »designlovens § 42,« til »sager om EU-design,« og »designlovens § 53,«.

Forslaget indebærer for det første, at henvisningen til EF-design ændres til en henvisning til EU-design.

Ændringen af henvisningen til EU-design i stedet for EF-design er en konsekvens af, at der i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/2822 af 23. oktober 2024 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 samt (EF) nr. 2246/200, er foretaget en opdatering af respektive henvisninger.

For det andet indebærer forslaget, at henvisningen til designlovens § 42, ændres til en henvisning til designlovens § 53.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at den gældende designlov foreslås ophævet og erstattet med forslagets § 53.

Forslaget medfører ingen realitetsændringer.

Til nr. 3.

Det foreslås i retsplejelovens *§ 412, stk. 1, 3. pkt.,* at ændre »EF-design,«, »EF-designforordningen,« og »designlovens § 43, stk. 2 og 3,« til »EU-design,«, »EU-designforordningen,« og »designlovens § 54, stk. 2 og 3,«.

Forslaget indebærer for det første, at henvisningen til EF-design og EF-designforordning ændres til en henvisning til hhv. EU-design og EU-designforordningen.

Ændringen af henvisningen til EU-design og EU-designforordningen i stedet for EF-design og EF-designforordningen er en konsekvens af, at der i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/2822 af 23. oktober 2024 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 samt (EF) nr. 2246/200, er foretaget en opdatering af respektive henvisninger.

For det andet indebærer forslaget, at henvisningen til designlovens § 43, stk. 2 og 3, ændres til en henvisning til designlovens § 54, stk. 2 og 3.

Der er der tale om konsekvensændringer som følge af, at den gældende designlov foreslås ophævet og erstattet med forslagets § 54, stk. 2 og 3.

Forslaget medfører ingen realitetsændringer.

Til nr. 4.

Det foreslås i retsplejelovens *§ 653, stk. 2, nr. 5,* at »krænkelse af mønstre,« udgår.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at rettigheder over registrerede mønstre er udløbet, hvorfor der ikke behov for at bibeholde regler for bevissikring vedrørende sådanne rettigheder.

Til nr. 5.

Det foreslås i retsplejelovens *§ 653, stk. 2, nr. 5,* at ændre »EF-design,« til » EU-design,«.

Forslaget indebærer, at henvisningen til EF-design og EF-designforordning ændres til en henvisning til henholdsvis EU-design og EU-designforordningen.

Ændringen af henvisningen til EU-design i stedet for EF-design er en konsekvens af, at der i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/2822 af 23. oktober 2024 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 samt (EF) nr. 2246/200, er foretaget en opdatering af begrebet.

Forslaget medfører ingen realitetsændringer.